

အောင်မြင်စေ

၀ နှိ ရှိ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဝတ္ထု သစ်

ကြီးထွား

(၁)

ယကုဝတ်

ဒဿနလက်ဆောင်

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်သည် တညီတည်း ရှိလေသည်၊
ထိုရေပြင်ပေါ်၌ လှော်ခတ်သွားလာသူတို့မှာ...
လှေတည်ဆောက်တာချင်း မတူသလို
အားစိုက်လှော်ခတ်သည့် ဝိရိယချင်းလည်း မတူကြပေ
သို့ကြောင့် ရလဒ်ချင်းက မညီမျှတော့ပေ။

အချစ်သည် လူတိုင်း၏ရင်ထဲမှာ ရှိနိုင်ပေ၏။
အချစ်နှင့် တွေ့ကြုံသည့်အခါ...
တန်ဖိုးထားတာချင်း မတူသလို အလေးထားမှုချင်း
လည်း မတူကြသောကြောင့်...အချစ်ကြောင့်
ရသော ခံစားမှုရလဒ်ချင်းလည်း မတူညီကြပေ။

သင်နှင့် ပတ်သက်သော မိသားစုများသည်
သင့်ကို အကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်ပေးနိုင်ကြစေကာမူ...
အထောက်အပံ့ ဖြစ်အောင်တော့ တစ်ကြိမ်မဟုတ်
တစ်ကြိမ် အကူအညီပေးခဲ့ကြသည်။
၎င်းတို့အပေါ် အပြစ်မြင်လျှင် ထိုကျေးဇူးနှင့်
ချေပစ်လိုက်ပါ။

လူတစ်ယောက်အတွက် ကံတရားက
အရေးကြီးသော်လည်း ထိုကံတရားကို
တောက်ပလာအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သည်မှာ
သင်ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ရသည့်
ဝိရိယပင် ဖြစ်သည်။

လုံ့လဝိရိယသည် လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေး
အတွက် အသက်စိညာဉ် ဖြစ်သလို
ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပြီး
ကြီးပွားချမ်းသာခြင်း၏ သော့ချက်လည်း
ဖြစ်ပေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ပြင်ပ
အလှတရား ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သလို
အတွင်းအဇ္ဈတ္တတရား ကောင်းရန်လည်း
လိုအပ်လှပေသည်။ အတွင်းစိတ် အလှတရား
မပြည့်စုံပါက ပြင်ပအလှတရားမှာ
ကြာရှည်တည်မြဲမည် မဟုတ်ပေ။

☀ တန်ဖိုးထားသင့်သော အရာအားလုံးထဲတွင်
မိမိစိတ်ကို တန်ဖိုးရှိအောင် ဦးဆောင်ပေးသော
အသိတရားသည် တန်ဖိုးအရှိဆုံးဖြစ်ပေသည်။

☀ အချစ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုခြင်းသည်...
ဘီလူးသားရဲပေါသော တောနက်ထဲသို့
တစ်ယောက်တည်း သွားလာသည့် အဖြစ်ထက်
ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

☀ စာပေကျမ်းဂန်ကို ကောင်းမွန်အောင် ပြုစုလျှင်
ပြုစုသူ၏ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားသော
ပညာရပ်များသည် စာဖတ်သူထံသို့ ရောက်ရှိ
သွားလေသည်။ ရေးသားသူက အကျိုးမဲ့သော
စာကို ရေးပါက ပရိသတ်ထံမှ ပြစ်တင်ဝေဖန်
မှုများသည် စာရေးသူထံသို့ ပြန်ရောက်လာလေ
ရှိ၏။

☀ မသိနားမလည်ခြင်းသည် မိုက်ခဲမှု၏
ရေသောက်မြစ်များသဖွယ် ဖြစ်ပြီး...
၎င်းတို့ကို အသိဉာဏ်ဖြင့်သာ
ပယ်သတ်နိုင်၏။

☀ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းခြင်းနှင့်...
ဝီရိယ၏စွမ်းအားကို ယုံကြည်အားကိုးမှု
ရှိသူသည် ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံး
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ ရှိသူဖြစ်လေ၏။

☀ ဘဝအတွက် အောင်မြင်မှု လျှို့ဝှက်ချက်မှာ...
လိုချင်သော အခွင့်အရေး ရရှိရန် အခါမလင့်
စောင့်ကြည့်နေပြီး အကယ်၍ မိမိထံသို့
ရောက်လာပါက အဆင်သင့်ဖြစ်ရန်
ပြင်ဆင်ထားနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၁) ကုလားတန်းလမ်းမှ လူမမြဲသောအိမ်ကြီး
- အခန်း(၂) အိမ်တော်ရာဝင်းမှ ဦးဗန်ကောင်း
- အခန်း(၃) ဆရာကြီးသူရရွှေနှင့် အသက်ဝင်နေသောဘီလူး
- အခန်း(၄) သစ်ဘီလူးနှင့် ပုဏ္ဏကစံအိမ်၏လျှို့ဝှက်ချက်
- အခန်း(၅) အထိပ်ရေလားဆေးရေလား
- အခန်း(၆) မောရသုတ်တန်ခိုးကြောင့် အန္တရာယ်မရှိသောနေရာ
- အခန်း(၇) ကွမ်းဟယ်ဆရာတော်နှင့် လွယ်လုံဘုရားသိုက်
- အခန်း(၈) ရွှေချထားသော အထိကရလက်ဖက်ပင်
- အခန်း(၉) တောင်တစ်ထောင်ကျောက်စာ
- အခန်း(၁၀) တောတောင်မာယာနှင့် လှည့်စားမှုများ
- အခန်း(၁၁) ပုဏ္ဏကစံအိမ်(သို့မဟုတ်) မြို့ပျောက်အတွင်းသို့ရောက်ကြခြင်း
- အခန်း(၁၂) ပုဏ္ဏကစံအိမ်နှင့် ယကွဝတီ
- အခန်း(၁၃) ညမြင်နေပျောက်ဝူပေါက်တစ်ရာ
- အခန်း(၁၄) မေတ္တာနွယ်ယက်လက်ချင်း ဆက်ချင်ပါသော်လည်း
- အခန်း(၁၅) ကြေးဖြူပုရပိုဒ် သုံးဆူကို ရလေပြီ
- အခန်း(၁၆) မြို့ပျောက်ကြီးမှ အိပ်မက်မဟုတ်သော ခဏ္ဍာရီ
- အခန်း(၁၇) အချစ်စစ်နှင့် ဘဝသစ်ကို ရည်ရွယ်

အခန်း(၁)

ကုလားတန်းလမ်းမှ လူမမြဲသောအိမ်ကြီး

မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့က နောက်ဆုံး အကြိမ် တိုက်ခိုက်သိမ်းယူလိုက်သည့် (၁၂၄၇)ခု၊ (၁၈၈၅)ခု၊ နိုဝင်ဘာလ(၂၈)ရက် နောက်ပိုင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး တို့မှာ သူတံပါးလက်အောက်သို့ မရောက်ချင်ဘဲ ရောက်ခဲ့ကြရ ခေသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့က မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးကို သိမ်းယူပြီး နောက်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ အဓိကရုံးများ စိုက်၍ တစ်နိုင်ငံလုံးကို အုပ်ချုပ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ရန်ကုန်မြို့ကို အစိုးရ ရုံး

စိုက်ရာမြို့အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြပြီး လှပအောင်လည်း ပြုပြင်ခဲ့ကြလေသည်။ (၁၇၅၂-၆၀)ခုတွင် အလောင်းမင်းတရားကြီးက ရန်ကုန်မြို့ကို စတင်တည်စဉ်ကတည်းက လမ်းနှင့်ဘုရားများကို စနစ်တကျ ရှိအောင် စီစဉ်တည်ဆောက်ခဲ့ပေသည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်က ရန်ကုန်မြို့နယ်နိမိတ်မှာ မြောက်ဘက်၌ ဆူးလေဘုရား၊ တောင်ဘက်၌ ရန်ကုန်မြစ်၊ အရှေ့ဘက်တွင် ကုန်သည်လမ်းနှင့် အနောက်ဘက်တွင် ယခု လမ်း(၃၀)နေရာလောက်သာ ကျယ်ဝန်းလေသည်။

နောက်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်များ လက်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်မြို့ နယ်နိမိတ်ကိုလည်း ထပ်မံတိုးချဲ့ခဲ့လေသည်။ မြောက်ဘက်တွင် အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ကျွဲချောင်း၊ ကျွဲချောင်းမှ လှော်ကားအထိ၊ အရှေ့တောင်ဘက်တွင် လှော်ကားကန် နယ်နိမိတ်၊ အရှေ့ဘက်တွင် လှော်ကားထောက်ကြံ့ ကားလမ်းဆုံ၊ အင်္ဂလိပ်လက်ထက် ရောက်သောအခါ မြို့လယ်လမ်းမကြီးများကို (Chessboard Pattern) လေးထောင့်စပ်စပ် ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်အောင် သွယ်ထားခဲ့လေသည်။

လမ်းမကြီးများအမည်ကိုလည်း အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲခဲ့လေသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ် အလောင်းဘုရား မြို့တည်စဉ်က လမ်းအမည်က ကုလားတန်းလမ်း၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ရောက်တော့ မဂိုလမ်း၊ ယခုတော့ ရွှေဘုံသာလမ်းဟု ပြောင်းလဲခဲ့ကြသည်။ ကိုလိုနီခေတ်က အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်က "Harold

Lewis" ကို အစွဲပြု၍မှည့်ခေါ်ခဲ့တဲ့လမ်းက လွစ္စလမ်း(ယခုတော့ ဆိုလမ်းကို ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း) ဟုခေါ်ကြသည်။

လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုကာလမှာ အမည်ပြောင်းခဲ့တဲ့လမ်းကတော့ လော့ဒ်ရန်ဒေါ့ဖ်ချာချီ (ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ်)ကို အကြောင်းပြုပြီး မှည့်ခေါ်ခဲ့တဲ့လမ်းက ချာချီလမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုလမ်းကို တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ အာရှလူငယ်များက 'ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း' လမ်းလို့ ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ စစ်ပြီးခေတ် (လွတ်လပ်ရေးရပြီးစမှာ) တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်းလ် (LtVoyle)အမည်ဖြင့် Voyle လမ်းဟု ကိုလိုနီခေတ်က ခေါ်တွင်ခဲ့သည့်လမ်းကို ဦးဝိစာရလမ်းဟု ပြောင်းလဲခဲ့ကြသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ခြေရင်းက အာဇာနည်လမ်းဟာ ရှေးအခါက ထရန်စပို့ (Transport)လမ်းဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့အဓိကလမ်းမကြီး ငါးသွယ်ရှိသည်။ အဓိကလမ်းမကြီး ငါးသွယ်မှာ ပါဝင်ပြီး မြို့တော်ရန်ကုန်ကို ရစ်ခွေပတ်ကာ စီးဆင်းနေတဲ့ လှိုင်မြစ်ကမ်းအတိုင်း သွယ်တန်းဖောက်လုပ်ထားတဲ့ လမ်းမကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလမ်းမှာ မြို့ပတ်လမ်းမကြီးဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။ ရှေးက ထိုလမ်းကို strand ဟု လူသိများခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလမ်းမပေါ်မှာ strand Hotel ကြီး ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းမကြီးမှာ အရှေ့ဘက် လင်းစဒေါင်းလမ်းဆုံ(ရာဇာဓိရာဇ်လမ်း)အထိ၊ အနောက်ဘက်မှာတော့ လမ်းမတော်မြို့နယ်က (၁)လမ်းအထိ၊ ကမ်းနားလမ်းမကြီး

သည် ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းနှင့် မော်တင်လမ်း(လမ်းသစ်လမ်း)တို့ နှင့်လည်း ဆက်စပ်မှု ရှိသည်။

ထို့ပြင် ကုန်သည်လမ်း၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်းတို့လည်း ပေါင်းစပ်မှုရှိလေသည်။ အလောင်းဘုရား ရန်ကုန်မြို့ကွက် တည်စကတည်းက စီးပွားရေး အချက်အချာကျတဲ့ လမ်းတစ် လမ်းရှိသည်။ ထိုလမ်းမှာ ကုန်သည်လမ်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ် ခေတ်ရောက်တော့ ထိုလမ်းကို (Marchant)ဟု ပြောင်းလဲခေါ် ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလမ်းမကြီးမှာ အရှေ့ဘက်တွင် အီဒင်(ဗိုလ် တထောင်ဈေးလမ်း)အထိ၊ အနောက်ဘက်တွင် ရွှေတိဂုံဘုရား လမ်းအထိ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှ ကျော်သည်နှင့် ကမ်းနား လမ်းမကြီးနှင့် တပေါင်းတည်း ဖြစ်သွားလေသည်။

နောက်လမ်းမကြီးတစ်ခုက အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်ဒါလဟိုဇီ (Dalhousie) အမည်ကို အစွဲပြု မှည့်ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဒါလဟိုဇီလမ်းဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလရဲ့အမည်ကို ပြောင်းလဲပြီး မဟာ ဗန္ဓုလလမ်းလို့ အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။ အရှေ့ဘက် ဗိုလ်တ ထောင်ဈေးလမ်း(အီဒင်)နှင့် အနောက်ဘက်လမ်းသစ် (မော် တင်)လမ်းအထိ ရောက်ပြီး ဟိုဘက်ရောက်တော့ ကမ်းနား လမ်းမကြီးနှင့် တပေါင်းတည်း ဖြစ်သွားလေသည်။

နောက်တစ်လမ်းက ယခု အနော်ရထာလမ်းလို့ လူသိ များတဲ့ ရန်ကုန်မြို့၏လူအစည်ကားဆုံးလမ်းမကြီး ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က ထိုလမ်းကို 'ဖရေဇာ' ဟု အမည်ပေးခဲ့

ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ရဲ့ဘင်္ဂါလီ အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ အင်ဂျင် နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သော (Lt.Afraser)ကို ဂုဏ်ပြုခေါ်ခဲ့ သောအမည်ဖြစ်ပေသည်။

ဖရေဇာသည် ရန်ကုန်မြို့ကို အသစ်ပြန်လည်တည် ဆောက်ရေးပုံစံသစ် (Reconstruction Of Yangon (၁၈၅၃) နှင့် ရေးဆွဲပေးခဲ့သော အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အရှေ့လမ်း(ယခု အနော်ရထာလမ်း)ဟာ အရှေ့ဘက်၌ သိမ် မြို့လမ်း၊ အနောက်ဘက်၌ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းအထိသာ ရှိ သည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း အနောက်ဘက်ခြမ်း၊ ရွာသစ် ဆောင်းအနီး၌ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းနှင့် သွားရောက် ခေါင်းဆံ့သောနေရာမှ အစပြု၍ ကျုံးကြီးလမ်း (Canal Street)လို့ အမည်တွင်သွားပါသည်။ အနော်ရထာလမ်းမကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက် နယ်နိမိတ်အဆုံးမှာလည်း အောက်ပုဇွန်တောင် သမ်းအထိသာ ရှိသည်။ ၎င်းလမ်းကို အင်္ဂလိပ်လက်ထက်၌ ဘီဂင်းဒက်လမ်းဟု ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

St.Paul'sကျောင်း တည်ထောင်ခဲ့သည့် (Bishop Bagandet)အား အစွဲပြု၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည့်လမ်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ အရှည်လျားဆုံး လမ်းမကြီးတစ်လမ်းကို ပြုပါ ဆဲလျှင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က 'မောင်ဂိုမာရီလမ်း' ဟု အမည်တွင်ခဲ့ ပြီး ယခုအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းဟု အမည်တွင်သော သမ်းမကြီးပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းလမ်းမှာ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်းဆုံမှ ရွှေတိဂုံ ဘုရားလမ်း အရှေ့ဘက်ခြမ်းအထိ ရှည်လျားလေ၏။ ထို့ပြင် ကော်မရှင်နာလမ်း(မင်းကြီးလမ်း)အထိ ရောက်သည့်အပြင် ဆေးရုံကြီးထောင့်နားက သခင်မြပန်းခြံအနီးက ကူရှင်လမ်း (သခင်မြပန်းခြံလမ်း)အထိ သတ်မှတ်ထားပေသည်။ အင်္ဂလိပ် တွေ ပြေးကြပြီးနောက် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ ရှေးယခင် လမ်းအမည်များကို မြန်မာအမည်များဖြင့် ပြောင်း လဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်နေစဉ် အချိန်ကာလက (Merchant)ဟု ခေါ်သော ကုန်သည်လမ်းနှင့် မဂိုလမ်း(ယခု ရွှေဘုံသာလမ်းထောင့်၌ တိုက်ခံနှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးရှိလေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ အောက်ဖက်၌ တိုက်ခံဆောက်ထားပြီး အပေါ်ထပ်ကိုမူ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုးသစ်များ အသုံးပြုကာ ဆောက်လုပ်ထားကာ အပေါ်၌ အုတ်ကျွပ်ပြားများ မိုးထားလေ သည်။ အောက်ခံတိုက်ကို အနီနှင့်အဝါရောင် ရောစပ်ကာ သုတ်ထားပြီး အပေါ်ပျဉ်များကိုတော့ ရေနံချေး ဝအောင် သုတ်ထားသဖြင့် မည်းမှောင်လျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးကို မူလက ရွှေအရောင်းအဝယ် ပြုလုပ် သော ကုလားသူဌေးတစ်ယောက်က ပိုင်ဆိုင်လေသည်။ ထို အိမ်ကြီးမှာ ဆောက်ပြီးစကတည်းက သရဲခြောက်လွန်းသော ကြောင့် နေသည့် အိမ်ပိုင်ရှင်များမှာ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်

ယောက် သေဆုံးသောကြောင့် လူမမြဲလှပေ။
 အချို့ကလည်း ယုံကြည်သည်။
 အချို့ကလည်း မယုံကြည်ကြပေ။
 နောက်ပိုင်းလာရောက်နေထိုင်သူတိုင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေဆုံးကြသောကြောင့် 'ပုဏ္ဏကတိုက်သည်' ဟု နာမည်ကြီးကာ မည်သူမှ မနေဝံ့တော့ပေ။ အချို့ ပရလောက အကြောင်းကို မယုံကြည်သူများက အဖိုးနှုန်း ချိုသာသော ကြောင့် ဝယ်ယူနေထိုင်ကြသည်။

ထိုလူများသည်လည်း တစ်လနှစ်လထက် ပိုမခံပဲ တစ် ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် သေဆုံးကာ မနေဝံ့တော့ပဲ ထွက် ပြေးကြရကာ ဒီအတိုင်းပင် ပိတ်ထားရတော့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ သွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ထိုအိမ်ကြီးကို နယ်မှ ရောက် လာသော မြန်မာအမျိုးသားတစ်ဦးက ဝယ်ယူနေထိုင်ခဲ့လေ သည်။ ၎င်းအမည်မှာ ဦးသူတော်ဖြစ်သည်။ ဦးသူတော်မှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါးအရွယ်ရှိပြီး ဘုရား ဘုရား ယုံကြည်လေးစားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူသည် ရန်ကုန်မပြောင်းခင်က တောမြို့ကလေး တစ် မြို့တွင် လယ်ယာမြေဧကပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကာ ကြီးပွားချမ်းသာလာသူ ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးကာစ တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်း မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသောအချိန်ကို အခွင့် ကောင်းယူကာ ရောင်စုံသူပုန်များ၊ ဓါးပြများ ဆိုးသွမ်းသောင်း ကျန်းလာသဖြင့် မနေဝံ့တော့ဘဲ သူပိုင်ဆိုင်သော လယ်ယာမြေ

များကို သင့်တော်သောဈေးဖြင့် ရောင်းချကာ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ ပွဲစားမိတ်ဆွေအချို့၏ ကောင်းမှုကြောင့် မဂိုလမ်း(ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း)ထောင့်မှ အိမ်ကြီးကို အဖိုးနှုန်းချိုသာစွာဖြင့် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပွဲစားလူလည်များက ပွဲခရရန်အတွက်သာ ကြည့်၍ ထိုအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ဖုံးအုပ်ထားပြီး ဦးသူတော်တို့ကို ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဦးသူတော်ကလည်း ရန်ကုန်မြို့လယ် နေရာအကွက်အကွင်းကလည်း ကောင်း၊ နယ်သို့ ပြေးဆွဲနေသော ညောင်ပင်လေးဈေး သင်္ဘောဆိပ်နှင့် မဝေးလှသဖြင့် အခြားအကြောင်းများကို တွေ့တွေ့ထူးထူး မေးမြန်းစုံစမ်းမနေတော့ပဲ ဝယ်ယူလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ဝယ်ယူပြီးနောက် မိသားစုများပါတပါတည်း ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။

အိမ်ကြီးမှာ ရှေးခေတ်လက်ရာမျိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ထူထည်ကြီးမားလှသည်။ ကျွန်းသားတံခါးချပ်ကြီးများပင် ခုနစ်ပေ၊ ရှစ်ပေခန့် အမြင့်ရှိလေသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ သစ်သားဖြင့် ဆောက်ထားသည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်းပျဉ်းကတိုး အစရှိသည့် အဖိုးတန်သစ်ကောင်းများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။

အတွင်းတက်ရှိ သစ်များမှာ မူလအရောင်အသွေးပင် မပျောက်သေးပေ။ ဦးသူတော်မှာ နယ်၌ပင် ဝယ်ယူ၍ မရနိုင်သောဈေးဖြင့် ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်၌ ယခုကဲ့သို့ ကောင်းမွန်

ခန့်ညားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဝယ်ယူရသဖြင့် များစွာ ကျေနပ်နေလေသည်။ ထိုအိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဘုရားစင်ကို ကောင်းမွန်သည်ထက် ကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်လေသည်။

ဘုရားစင်မှာ အိမ်အပေါ်ထပ်၌ ရှိနေသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်နေစဉ် တစ်နေရာမှ ပြောလိုက်သော အသံတစ်သံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရန်သူလို နေမယ့်လူတွေတော့ ရောက်လာပြန်ပြီ” ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသော ဦးသူတော်မှာ မိမိအိမ်သူအိမ်သားထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် ပြောလိုက်သည်အထင်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အိမ်အပေါ်ထပ်၌ သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပေ။

သို့ကြောင့် ဘုရားစင်ပေါ်မှာ အမှိုက်များ၊ ပင့်ကူမျှင်များကို တံမြက်စည်းဖြင့် သုတ်သင်ဖယ်ရှားနေစဉ် အပေါ်မှန်ကန်ကျက် ထုပ်တန်းဆီမှ အသံတစ်သံကို ကြားရပြန်သည်။

“ငါမကြိုက်တာတွေကို လုပ်နေတယ်... သေဦးတော့မှာပဲ”

ဟူသောအသံကို သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မှာကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်နှာကျက် ကာထားသော တောက်ပြားများကိုသာ တွေ့ရပြီး အခြားဘာမှမမြင်ရပေ။

သို့ကြောင့် အောက်ထပ်၌ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသော သားနှင့်သားမက်ကို ခေါ်လိုက်သဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ

ကြသည်။

“ဘာခိုင်းမလိုလဲ အဖေ”

“မခိုင်းဘူး... ငါ ဒီအပေါ်က အသံကြားရလို့ တက်ကြည့်ကြစမ်း”

“ဘာသံကြားရလို့လဲ အဖေ”

“လူတစ်ယောက်အသံပဲ... ငါ့ကို စကားလှမ်းပြောနေတယ်”

“အဖေကလည်း... မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက အောက်ထပ်မှာ ရှိနေတာပဲ၊ အပေါ်ထပ်မှာက အဖေတစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ဘယ်က အသံကြားရလို့လဲ”

“ဟိုမျက်နှာကျက်ပေါ်က ပြောနေတာကို ငါ့နားနဲ့ သေသေချာချာ ကြားရတာ၊ အပေါ်တက်ကြည့်ကြစမ်းကွယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် သားမက်ဖြစ်သူက လက်နှိပ်ခါတ်မီးတစ်လက်ကို ယူ၍ မလွယ်ပေါက်မှတစ်ဆင့် အပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ အပေါ်၌ မှောင်နေသဖြင့် လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမတွေ့ရပေ။

မျက်နှာကျက်တန်းများမှာ ပျဉ်းကတိုးသားများဖြင့် အခိုင်အခန့် ပြုလုပ်ထားပြီး အလယ်လောက်တွင် လူတစ်ယောက် သွားသာလောက်အောင် အမိုးက မြင့်သည်။ သားမက်ဖြစ်သူမှာ လက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့် နေရာအနှံ့ ထိုးကာ လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါ အလယ်ခေါင်တိုင်နားသို့ ရောက်သောအခါ မိမိအနီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြတ်သွားသကဲ့သို့ လေဟပ်သွား

ပြီး ကျောထဲမှာလည်း စိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင်...”

မသင်္ကာသဖြင့် လက်နှိပ်မီးဖြင့် လိုက်လံထိုးကြည့်သော်လည်း အကောင်အထည် ဘာမှမတွေ့ရသော်လည်း မိမိအနီး၌ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှ ခံစားနေရသည်။ အအေးလှိုင်းကြီးတစ်ခုက သူ့ကိုယ်သို့ လာရောက်ဟပ်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

သို့ကြောင့် မျက်နှာကျက်ပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း ကြာကြာဆက်မနေဝံ့တော့သဖြင့် အောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ဆင်းလာလေသည်။

“ဘာတွေ့ခဲ့သလဲ ထွန်းခ”

“အပေါ်မှာ ဘာမှတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဒါ... ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“မျက်နှာကျက်ပေါ်မှာ တစ်ခုခု ရှိနေသလိုပဲ”

“မင်းစကားက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲဟ၊ ဘာမှမတွေ့ခဲ့ဘူးလည်းဆိုသေး၊ တစ်ခုခု ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဟာလဲ”

“တခြားတော့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေသလိုပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးသူတော်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“အင်း... ဒီအိမ်မှာ လူမနေတာ ကြာပြီဆိုတော့”

အခြားမှီခိုနေတဲ့ ပရလောကသားတွေဘာတွေ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့။ အိမ်ကို ရှင်းလင်းပြီးမှ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ပရိတ်ရွတ်လိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပါ။ ကဲ... ကဲ... မင်းတို့ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ကြတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် သားနှင့်သားမက်က အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားကြလေသည်။ ဦးသူတော်ကတော့ ရသမျှ ပရိတ်များကို ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်ရင်း ဘုရားစင် ရှင်းလင်းရေးကိစ္စများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလေသည်။

အခန်း(၂)

အိမ်တော်ရာဝင်းမှ ဦးဗန်ကောင်း

ဦးသူတော်သည် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးသည်နှင့် ဘုရားရုပ်ပွားတော်များ၊ ဓါတ်ပုံကားချပ်များကို နေသားတကျဖြစ်အောင် တင်ထားလေသည်။ ပြီးလျှင် ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးနံ့သာတို့ကို ကပ်လှူ၍ ဘုရားရှိခိုးလေတော့သည်။

အချိန်မှာ ညဦးပိုင်းအချိန် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဘာသာရေးကို ယုံကြည်လိုက်စားသူမို့ ပရိတ်တရားတော် ပဋ္ဌာန်းတရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လေ

သည်။ ဦးသူတော် အဓိက ရွတ်ဆိုသော ဂုဏ်တော်များမှာ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် ပဋ္ဌာန်းတရားတော်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ရွတ်ဖတ်နေစဉ်မှာပင် အပေါ်မျက်နှာကျက်ဆီမှ ကြွက်ပြေးသကဲ့သို့ ပြေးလွှားနေသော အသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ပထမတော့ အနည်းငယ် စိုးရွံ့စိတ် ဝင်မိ သော်လည်း ဘုရားခန်း၌ ဘုရားရှိခိုးခြင်းအလုပ်ကို လုပ်နေခိုက် မို့ မိမိအား မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ မပြုနိုင်ဟူသော အားကိုးဖြင့် ရွတ်ဆိုမြဲ ရွတ်ဆိုနေရာ အပေါ်မှ ပြေးလွှားနေ သော အသံများမှာ အတန်ကြာသောအခါ ငြိမ်သက်သွားလေ သည်။

နောက်ဆုံး မေတ္တာပို့ အမျှအတမ်းဝေ၍ အောက်ထပ် သို့ ပြန်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်သောအခါမှ လှေခါးထိပ်၌ ရပ်နေ သည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်မှာ အခြားမဟုတ်ပဲ တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော ဘီလူးတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ရပ်နေ သောသဏ္ဍာန်မှာ အရပ်က ခုနစ်ပေ ရှစ်ပေခန့်ရှိပြီး တစ်ကိုယ် လုံး အမွှေးများက ဖုံးအုပ်နေသည်။

မျက်နှာမှာ ဘီလူးတစ်ကောင် မျက်နှာမျိုးကဲ့သို့ မျက် လုံးက ပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းက တိုတို၊ ပါးစပ်က ပြိုပြဲနှင့် အစွယ်နှစ် ချောင်းက ရှေ့သို့ ခေါထွက်နေသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက် ရတော့ ဦးသူတော်မှာ ရှေ့တိုးရအခက် နောက်ဆုတ်ရအခက် ဖြစ်နေစဉ် ခဏကြာတော့ ပျောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ

အောက်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိအိမ်သူအိမ်သားများကို ကြောက်လန့်မည်စိုးသောကြောင့် ထိုအကြောင်းကို မပြောတော့ သေး။

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ အပေါ်ထပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သော အသံတစ်ချို့ကို ကြားရလေ သည်။

“ဝုန်း.. ဝုန်း.. ဝုန်း”

ထိုအသံကြောင့် အိမ်သားများမှာ ထိတ်လန့်ကြလေ သည်။

“အဖေကြီး.. အပေါ်ထပ်က ဘာသံတွေလဲ”

“ကြောင်ခုန်ချသံ ဖြစ်မှာပါကွာ၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး ငါ အခု ထင် ပြန်ဆင်းလာတာ၊ အပေါ်ထပ်မှာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာ အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လမ်း လျှောက်နေသော ခြေသံများအား အတိုင်းသား ကြားရလေ သည်။

“ရှုပ်.. ရှုပ်.. ရှုပ်”

ထိုသို့ ကြားရရုံမဟုတ်ပဲ ခဏကြာတော့ လှေခါးမှ အောက်သို့ ဆင်းလာသော ခြေသံများကို ကြားလာရသည်။

“ကျိ.. ကျိ.. ကျိ”

“ရှုပ်.. ရှုပ်.. ရှုပ်”

ဦးသူတော်တို့တတွေမှာ ခြေသံများကြောင့် ဘယ်သူမှ အိပ်ပွဲကြပဲ ရှိနေရာမှ လှေခါးအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းလာ

သောခြေသံကို ကြားရသဖြင့် ပို၍ကြောက်ရွံ့သွားကြလေသည်။ ၎င်းတို့မိသားစုမှာ ငါးယောက်ဖြစ်ပြီး သားဖြစ်သူ ပြည်ကျော်နှင့် သားမက်ဖြစ်သူ ထွန်းခတို့မှာ လူရွယ်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် အသံကြားရာသို့ လက်နှိပ်မီးများဖြင့် ထိုးကြည့်ကြသော်လည်း အကောင်အထည် ဘာမှမမြင်ရပေ။

ထိုညက ဘယ်သူမှ မအိပ်ဝံ့ပဲ ရှိနေကြစဉ် သန်းခေါင်ယံအချိန် ရောက်သောအခါ ပိုဆိုးလာတော့သည်။ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှ ကြမ်းပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်း ခုန်ချသံများ၊ တရှပ်ရှပ် လျှောက်နေသောခြေသံများ၊ ပိတ်ထားသော တံခါးများက ဝုန်းကနဲ ပွင့်ထွက်သွားသလို ဟနေသည့် တံခါးများကလည်း အပြင်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆောင့်ပိတ်လိုက်သလို ပြန်ပိတ်သွားကြလေသည်။

ထို့ပြင် အကောင်အထည် မမြင်ရပါပဲနှင့် ပစ္စည်းများ တွန်းရွှေ့သံ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်များကို မွှေနှောက်သံများကိုပင် အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ အခန်းထောင့်၌ ထောင်ထားသည့် ကျွန်းဘီရိုကြီးများမှာ အင်အားကြီးသူ တစ်ယောက် ယောက်က တွန်းရွှေ့သွားသလို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ရွေ့လျားသွားသည်ကိုလည်း မြင်ကြရသည်။

“အဖေကြီး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခက်ပြီ ထင်ပါရဲ့”

ဒေါ်စိန်မြက မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ပြောသည်။ ထိုအခါ သမီးဖြစ်သူ မလှသွယ်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ဒီအိမ်ကြီးက သရဲခြောက်လို့ ဘယ်သူမှ မ်နေဝံ့ပဲ အဖေ့ကို ဈေးချိုချိုနဲ့ ရောင်းလိုက်တာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်နေလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ် အဖေ”

ဟု အားလုံးက ဝိုင်းပြောကြရာ ဦးသူတော်မှာလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ရှိနေတော့သည်။

“နေကြစမ်းပါဦးဟ... ဒီလောက်လည်း မကြောက်ကြပါနဲ့၊ တကယ်လို့ သရဲခြောက်တာမှန်ရင်တောင် အကြောက်လွန်တာနဲ့တင် ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ သားအဖတတွေမှာ အောက်ထပ်ရှိ နေည့်ခန်း၌ စုထိုင်ကာ မိုးလင်းအောင် စောင့်ကြရလေသည်။

တစ်ညလုံး ပြောင်းဆန်အောင် နှောင့်ယှက်နေသော အသံများမှာ အရုဏ်တက်ချိန်လောက် ရောက်မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်သွားကာ အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသော ခြေသံကြီးကို အတိုင်းသား ကြားရပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှပင် အိမ်သူအိမ်သားများမှာ အိပ်ဝံ့ကြတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အိပ်ယာမှ အစောဆုံး နိုးလာသူမှာ ဦးသူတော်ပင် ဖြစ်သည်။ သူနိုးလာသောအချိန်မှာ မနက်ခုနစ်နာရီထိုးခန့် ရှိနေပြီ၊ အပြင်၌ အလင်းရောင် ကောင်းစွာရနေချေပြီ။

သို့ကြောင့် ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မဂိုလမ်းထိပ် ကုန်သည်လမ်း၏ဟိုဘက်ခြမ်း၌ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသဖြင့် ထိုဆိုင်သို့ သွားကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာသောက်နေစဉ်မှာ သူထိုင်နေသောစားပွဲနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရှိနေသော စားပွဲ၌ လက်ဖက်ရည်ထိုင်သောက်နေသော ကုလားနှစ်ယောက် ပြောနေသောစကားကြားရသဖြင့် နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“ဟိုအိမ်ကြီးပေါ်မှာ မနေ့က လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတာ တွေ့မိတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ... ပွဲစားက အပြောကောင်းတာနဲ့ တောက လူတွေက ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဈေးနှုန်းသက်သာတယ် ဆိုပြီး ဝယ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့။ သိပ်ကြာကြာတော့ ခံမယ်မထင်ပါဘူး။ ရှေးက လူတွေလိုပဲ တစ်ယောက်ယောက် သေပြီး ပြန်ပြေးကြဦးမှာပေါ့”

“ဒါထက် နေပါဦး။ အဲဒီအိမ်ကြီးက ဒီလောက်ကြမ်းနေတာ ဘာတွေရှိနေလို့လဲ”

“ပုဏ္ဏကဆိုလား၊ ဘီလူးဆိုလား ရှိတယ်လို့တော့ ပြောသံကြားတာပဲ။ အဲဒီဘီလူးက လာသမျှလူတွေကို စားပစ်နေတာတဲ့၊ ငါသာဆိုရင်တော့ အလကားနေပါဆိုရင်တောင် မနေဝံ့ဘူး”

“သူတို့ကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို မသိလို့ နေကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ... သနားပါတယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုနေသံ ကြားရသောအခါ ဦးသူတော်သည် မှာထားသော လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ဦးကံဆံတစ်မတ်ကို ချပေးခဲ့ကာ အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့လေသည်။ သူ အိမ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် အိမ်သားများမှာ နီးကြသေးပေ။ သို့ကြောင့် တံခါးကို ပြန်စေ့ထားခဲ့ပြီး သုံးဘီးတစ်စီးကို ခေါ်ကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ထိုကိစ္စများတွင် ကျွမ်းကျင်သောလည်သော ၎င်း၏မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးဗန်ကောင်းနှင့် တွေ့၍ အကူအညီတောင်းရန် ဖြစ်သည်။ ဦးဗန်ကောင်းသည် ဦးသူတော် နယ်မှာ နေစဉ်ကာလက အလုပ်ကိစ္စဖြင့် လာသောအခါများတွင် ဦးသူတော်အိမ်၌ ဝင်ရောက် ဘည်းခိုရင်း ရင်းနှီးခင်မင်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဦးသူတော်ကလည်း ရန်ကုန်မြို့သို့ လာသည့်အခါတိုင်း ဦးဗန်ကောင်းထံသို့ သွားရောက်လေ့ရှိသည်။ ဦးဗန်ကောင်း နေသောနေရာမှာ အိမ်တော်ရာ ဘုရားဝန်းအတွင်း၌ဖြစ်သည်။ အိမ်တော်ရာဘုရားဝန်းမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ မြင်းပြိုင်ကွင်းဟောင်း၊ မြို့မကျောင်း၊ တပ်မတော်ကပွဲရုံတို့ တည်ရှိရာ လမ်းမတော်အထက်ပိုင်း ဘတ်လမ်း(ယခု မြို့မကျောင်းလမ်း)တဝိုက်၌ ရှိပေသည်။

ထိုအချိန်က အလွန်ချောင်ကျသောနေရာဖြစ်သဖြင့် သူ့နေအိမ်ခြေ သိပ်မရှိလှပေ။ လူစည်ကားသော မြို့လယ်နှင့် နီးကွာသဖြင့် မည်သူမှ အကြောင်းမရှိပဲ လာရောက်လေ့

မရှိသောနေရာဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုနေရာသည် ကုန်း
 ဘောင်ခေတ်၊ ကုန်းဘောင်မင်း၊ ရွှေဘိုမင်း၊ သာယာဝတီမင်းဟု
 သုံးမည်ရသော မင်းလက်ထက်တွင် ၎င်းအရပ်မှာ ဘုရင်မင်း
 မြတ် စံမြန်းရာ အောင်မြေရန်နှင့် ကမ္မည်းတင်ခဲ့သောနေရာပင်
 ဖြစ်သည်။

ကုန်းဘောင်မင်း တည်ခဲ့သော မြို့ရိုးအရှေ့မြောက်
 ထောင့်သည် ဘုရားကြီးကုန်းတော် တနင်္ဂနွေထောင့်၊ ယခုအခါ
 မှာတော့ မြို့မကျောင်းလမ်း ထောင့်ချိုးကွေ့နေရာလောက်၌
 ရှိပေမည်။ အရှေ့တောင်ထောင့် မြို့ရိုးနေရာသည် စစ်သား
 ဂေါ်ရာများ နေသော ကုန်းနေရာလောက်၌ ရှိသည်။ အနောက်
 တောင်ထောင့်နေရာသည် မစ်ရှင်လမ်း(ယခု မင်းရဲကျော်စွာ
 လမ်း)အနီး၌ ရှိသည်။

အနောက်မြောက်ထောင့်မြို့ရိုးသည် ရှေးက ရှိခဲ့သော
 ရှင်စောပုမြို့ မြောက်ဘက်မြို့ရိုးဟောင်းထောင့်အနီး၌ ရှိလေ
 သည်။ အရှေ့ဘက်မြို့ရိုးသည် ယခု ဂေါ်ရာကုန်း အရှေ့ဘက်ရှိ
 အလံတင်ဘုရားစေတီ နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ ရှိသည်။ တောင်
 ဘက်မြို့ရိုးသည် ဂျပလီရုံနှင့် ကျားကူးသိမ်တော်အကြား၌ ရှိ
 သည်။ ထိုအချိန်က ကျားကူးသိမ်သည် မြို့ပြင်ကျုံးထိပ်၌ ရှိလေ
 သည်။ အနောက်မြို့ရိုးသည် မစ်ရှင်လမ်း(ယခု မင်းရဲကျော်စွာ
 လမ်း)အနီး၌ ရှိသည်။ မြောက်ဘက်မြို့ရိုးသည် ရှေးက ရှင်
 စောပု တည်ခဲ့သော မြို့ရိုးအတိုင်းပင် ရှိလေသည်။

ဘုရင်စံတော်မူသော နန်းတော်နေရာကား မိုင်ဒါ ခေါ်

ခြင်းပြိုင်ကွင်းမြောက်ဘက်၊ အင်္ဂလိပ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တည်
 ဆောက်ထားသည့်နေရာပင်ဖြစ်၏။ နန်းတော်၏အနောက်
 မြောက်ထောင့်၌ ပုဂံမင်းသား၏အိမ်တော် ရှိလေသည်။
 (၁၂၁၀)ပြည့်နှစ်တွင် ခမည်းတော် ကုန်းဘောင်မင်းတရားကြီး
 ဥက္ကလာပ ရန်ကုန်မြို့တော်သို့ စုန်တော်မူစဉ် ပုဂံမင်းသားမှာ
 နောက်တော်မှ လိုက်ပါရသည်။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်စဉ် မင်္ဂလာစံအိမ်တော်နေရာ၌
 စေတီတော်တစ်ဆူ တည်ထားစေသည်။ ရေဝန်ပဲခူးမြို့စား
 မဟာမင်းခေါင်ကျော်ထင်ကို အသပြာငွေ(၈၀၀၀)ကျော် ထုတ်
 ပေး၍တည်စေရာ ဖိနပ်တော်သံတောင်(၄၀)၊ အရပ်သံတောင်
 (၄၅)၊ မဟာရံတံတိုင်း လေးမျက်နှာကာ မုခ်လေးပေါက်နှင့်တကွ
 ပြီးမြောက်အောင် တည်ထားလေသည်။ (၁၂၁၀)ခုနှစ်၊ ပြာသို
 လတွင် ဓမ္မရံသီဟု ကမ္မည်းထိုးကာ အခါတော်နှင့်အညီ ရွှေထီး
 တော် တင်လှူတော်မူသည်။

ရန်ကုန်ဝန် ဦးမှုံ၊ အခွန်ဝန် ဦးရွှမ်း၊ သံတော်ဆင့်
 ခေဝန်ဦးတူတို့က ပုဂံရွှေနန်းရှင် အမိန့်တော်ဖြင့် စေတီတော်
 မြောက်ဘက်၌ ကျောင်းကြီးဆောက်လုပ်၍ မတ္တရာ ဆရာ
 တော်ကို တင်လှူကိုးကွယ်လေသည်။ ရှေးအခါက ထိုကျောင်း
 ကို မတ္တရာကျောင်းတိုက်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းကျောင်း
 တိုက်၏အရှေ့ထောင့်၊ စေတီတော်၏အရှေ့မြောက်နေရာ၌
 မတ္တရာဆရာတော် သမုတ်တော်မူသည့် သိမ်တော်ရှိသည်။

စေတီတော်၏အရှေ့ဘက်မျက်နှာ၌ အုတ်စီရေကန်

ကြီးတစ်ကန် ရှိပြီး ရှေးအခါက ဘုရားပွဲတော် ကျင်းပသည့် အချိန်တွင် ၎င်းကန်မှ ရေကို သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။ မြောက်ဘက် ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်၌ ထန်းပင်များကို အတန်းလိုက် စိုက်ပျိုးထား သည်။ ထိုနေရာမှပင် ဘုရားသို့ ဝင်ရန် လမ်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်ထားလေသည်။

ယခုအခါမှာတော့ ကျုံးမြောင်းကဲ့သို့ ရှိနေပြီး မြောက် ဘက် ကန်ဘောင်ရိုးအဟောင်းမှာလည်း ပြိုပျက်လျက် ရှိနေ ချေပြီ။ စေတီတော်တောင်ဘက်၌ မြေအုတ်ကျွပ်ပြားမိုး၊ နှစ်ထပ် လည်ပေါ်နှင့် ကိုးထပ်ဇရပ်ကြီးကိုလည်း ဆောက်လုပ်ထားကာ ပွဲလမ်းသဘင် ရှိလျှင် ထိုဇရပ်ကြီးပေါ်မှာပင် ပြုလုပ်ကြလေ သည်။

စေတီတော်၏မူလဘွဲ့တော်မှာ ဓမ္မရုံသီစေတီတော် ဟူ၍ဖြစ်သော်လည်း ကုန်းဘောင်မင်း၏စံအိမ်တော်နေရာ၌ တည်ထားသောကြောင့် 'အိမ်တော်ရာစေတီ' ဟု တစ်စတစ်စ နှင့် အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။

ဘုရားမှာ လမ်းမတော်အထက်ပိုင်း ဂေါ်ဒွင်လမ်း(ယခု မြို့မကျောင်းလမ်း)အတိုင်း ဝင်သွားပါက မြို့မကျောင်းအလွန် စစ်ဆေးရုံ(၂)နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာ၌ ရှိပေသည်။ ထိုအခါ က ဘုရားဖူး သွားလိုလျှင် အမှတ်(၈)၊ အမှတ်(၉) ကားများဖြင့် ပြည်လမ်းအတိုင်း လာကာ ပြည်ထောင်စုရိပ်သာ သို့မဟုတ် ပဲခူးကလပ်မှာ ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ဝင်ကြသည်။ ရွှေတိဂုံ ဘုရားလမ်းဘက်မှ ဝင်လိုပါက အမှတ်(၁၀)ကားဖြင့် လာကာ

သူ့ဗလီဟော၊ သို့မဟုတ် စတီးဝပ်(မော်ကွန်းတိုက်လမ်း)လမ်းတို့ မှ ဆင်းလျှောက်ကြလေသည်။ အငှားကားဖြင့် လာပါက လမ်း မတော်မှ ဂေါ်ဒွင်လမ်း(မြို့မကျောင်းလမ်း)အတိုင်း ဝင်လာကြ လေသည်။

ယခု ဦးသူတော်သည် သုံးဘီးအငှားကားတစ်စီးကို ငှား၍ အိမ်တော်ရာ ဘုရားဝန်းသို့ လာရာ ထိုလမ်းအတိုင်းပင် ဝင်လာရလေသည်။ ဘုရားဝန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်း နေသောနေရာကို စုံစမ်းခြင်း သိပ်မပြုရပဲ လွယ် လင့်တကူပင် ရှာတွေ့လေသည်။ ဦးဗန်ကောင်း နေသော နေရာမှာ ဘုရားကုန်းမြောက်ဖက် ထန်းတောစပ်၌ ရှိသော ရိပ်သာဟောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုရိပ်သာက မူလ ပိုင်ရှင်က ဦးဗန်ကောင်းကို အပိုင်ပေးထားသဖြင့် တရားလည်း ထိုင်၊ ဖိုလည်း ထိုးရင်းနှင့် တစ်ယောက်တည်း နေခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ကို မြင်တော့ ဦးဗန်ကောင်းက များစွာအံ့ဩသွား ဟန်ရှိလေသည်။

“အလို. . . ဦးသူတော်ပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန် ရောက်တာလဲ. . . လာဗျာ”

ဦးဗန်ကောင်းက ဖိုထိုးနေရာမှ ထလာကာ နေရာထိုင် ခင်း ပေးသည်။

“ကျုပ်က အခု နယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဦးဗန်ကောင်း ရဲ့၊ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာပြီ”

“အလို. . . ဘယ်တုန်းက ပြောင်းလာတာလဲ၊ သိတောင်

မသိလိုက်ရပါလား”

“ရန်ကုန်ရောက်တာ ဆယ်ငါးရက်လောက်တောင် နဲ့ ရော့မယ်၊ ကုလားတန်းထိပ်က အိမ်တစ်လုံးကို ဈေးသက်သက် သာသာနဲ့ ရလိုက်တာနဲ့ပဲ ဝယ်ပြီးနေလိုက်တာ၊ အခုတော့ ဒုက္ခ တွေ့နေလို့ ခင်ဗျားဆီ လာခဲ့တာပဲဗျို့”

ဦးသူတော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း... ခင်ဗျားတော့ ပွဲစားအပြောကောင်းတာနဲ့ လူမနေဝံ့တဲ့အိမ်ကို ဝယ်လိုက်မိတယ်နဲ့တူတယ်၊ လောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက အရိုးမရှိတဲ့လျှာပဲဗျ၊ အရိုးမရှိတဲ့ လျှာနဲ့ နှိပ်စက်ရင် အရိုးမှန်သမျှတောင် ကြေမွသွားစေနိုင်တာ ကိုးဗျ၊ အဲဒီဘက်မှာ သရဲခြောက်လို့ဆိုလား ပုဏ္ဏကတိုက်လို့ ဆိုလား၊ လူမနေဝံ့တဲ့ အိမ်တစ်လုံး ရှိတယ်လို့တော့ သတင်း ကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်”

“အဲဒီအိမ်က ကြမ်းလွန်းအားကြီးလို့ နေသမျှ အိမ်ရှင် တွေ သေတာချည်းပဲလို့ သတင်းကြားရတယ်၊ ခင်ဗျားကပဲ အဲဒီအိမ်ပေါ် ရောက်တာ ဘယ်နှစ်ရက် ရှိပြီလဲ”

“တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆက်နေဝံ့ကြမှာ မဟုတ်လို့ ခင်ဗျားဆီကို အကူအညီလေးများ ရမလားလို့ အားကိုးတကြီးနဲ့ ပြေးလာခဲ့ တာပဲ”

ဦးသူတော် စကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက

သာကလက်စ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိကာ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ နှာရင်း စဉ်းစားနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“အင်း... ခင်ဗျားအဖြစ်ကလည်း ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ ပုံမျိုးပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ကျုပ်ကလည်း ရန်ကုန်မှာ အခြေ မယ်ဆိုပြီး နယ်က အိမ်ကိုလည်း ရောင်းခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီအိမ်မှာ နေဝံ့လို့ တခြားနေရာ ထပ်ဝယ်ဖို့ကလည်း မလွယ်လှဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်”

“အေးဗျာ... ကိုယ့်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဆိုတော့လည်း တတ် နိုင်သမျှ အကူအညီပေးရမှာပေါ့၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကျတော့ ကျုပ်က သိပ်မနိုင်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဆရာကြီးမှ ဖြစ်မှာ”

“ခင်ဗျားဆရာကြီးက ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“ဆရာကြီး သူ့ရလွှာကို ပြောတာပါ”

“နာမည်တော့ ကြားဖူးပါရဲ့၊ သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မဝေးလှပါဘူး... ရွှေတောင်ကြား မြောက်ဖက်က ရွှေတောင်ကြားရပ်ကွက်ထဲမှာပါပဲ”

“ကိုင်း... ဒီလိုဖြင့်လည်း ကားငှားပြီး အခု တစ်ခါ ဘည်း သွားကြမှာလား”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ဦးသူတော်သာ ပြန်နှင့်ပါ၊ ကျုပ်ဆရာကြီးဆီကို သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးတော့ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ဦးဗန်ကောင်းရယ်၊ ခင်ဗျားတို့

လာမှပဲ စိတ်အေးလက်အေး နေဝံ့တော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ မဟုတ်
လို့ကတော့ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ညတောင် အိပ်ဝံ့ကြတော့မ
မထင်တော့ပါဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးဗန်ကောင်းအား နှုတ်ဆက်၍ ပြ
လာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၃)

ဆရာကြီးသူရဇွန် အသက်ပင်နေသောဘီလူး

ဦးဗန်ကောင်းတစ်ယောက် ဆရာကြီးသူရဇွန် နေသော
အိမ်သို့ ရောက်သွားသောအချိန်မှာ ညနေပိုင်းအချိန်ဖြစ်သည်။
ဆရာကြီး သူရဇွန် နေသောနေရာမှာ ရွှေတောင်ကြားရပ်ကွက်
အတွင်းပိုင်း တစ်နေရာ၌ ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်အခါက ရွှေ
တောင်ကြားရပ်ကွက်မှာ လူနေအိမ်ခြေ သိပ်မရှိလှသေးပဲ နို့စား
နွား မွေးသော ကုလားခြံများနှင့် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်သူအချို့သာ
နေကြလေသည်။

လမ်းဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိလှပဲ တောတောင်ထူထပ်

လှသဖြင့် တော်ရုံလူတို့ လာမနေပုံသောနေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဘောင်ဒရီလမ်း(ယခုဓမ္မစေတီလမ်း) တောင်ဘက် ရွှေတိဂုံဘုရား မြောက်ဘက်မုခ် တဝိုက်မှာသာ လူနေအိမ်ခြေ ရှိပြီး ဘောင်ဒရီလမ်း မြောက်ဘက်တဝိုက်မှာ လူနေအိမ်ခြေ မရှိလှပေ။

ဆရာကြီး သူရဇ္ဇက နားအေးပါးအေး နေလိုသော ကြောင့်သာ အတွင်းဘက်ရှိ ခြံကျယ်တစ်ခုကို ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်ယူကာ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး သူရဇ္ဇခြံမှာ တစ်ရာပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး ခြံဝန်းထဲတွင် မရမ်းပင် ပိန္နဲပင်၊ သရက်ပင်ကြီးများစွာ ရှိသည့်ပြင် ခြံစပ်၌ ကံ့ကော်ပင် နှင့် ခရေပင်ကြီးများလည်း ရှိလေသည်။

ခြံဝန်းအလယ်မှာတော့ တိုက်ခံအိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိလေသည်။ ထိုအိမ်ကြီး၌ ဆရာကြီး သူရဇ္ဇနှင့် တပည့်အချို့ နေထိုင်လေသည်။ အိမ်ကြီး၏ခေါင်းရင်းဘက်မှာ အိမ်နှင့် တဆက်တည်း ဆောက်ထားသော ဖိုခန်းကြီး ရှိပြီး အတွင်း ဘက်မှ ဖိုဆွဲခံများကို အတိုင်းသား ကြားရလေသည်။ သူ ရောက်သွားတော့ ဆရာကြီး ဦးသူရဇ္ဇက ဖိုခန်းအတွင်းမှ ထွက် လာသည်။ ၎င်းမှာ အသက်(၆၀)ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့် ရှိသော် လည်း ဆံပင်မဖြူ သွားမကျိုးသေးပဲ အသားအရေမှာလည်း ဖြူဝင်းနုဖတ်လျက် ရှိသည်။

၎င်း၏မျက်လုံးများမှာ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ ကြည်လင်တောက်ပလျက်ပင် ရှိသေး၏။

ခေါင်းထိပ်ပေါ်တွင် သျှောင်ကို ထုံးထားပြီး အပေါ်ဖြူ အောက် ခွဲ အဝတ်အစားကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်လေသည်။ ဆရာကြီး သူရဇ္ဇမှာ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ထိုမျှ နုပျိုနေခြင်း က ရွှေပြာတန်ခိုးကြောင့် ဖြစ်သည်ကိုတော့ အဂ္ဂိရတ်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဦးဗန်ကောင်းက သိထားပြီးဖြစ်၏။

“အတော်ခရီးပေါက်နေပြီလား ဆရာကြီး”

“သိဒ္ဓိပေါက်အဆင့်တော့ ရောက်လုပါပြီ၊ ဘယ်က သူည့်လာတာလဲ ကိုဗန်ကောင်း”

“ဆရာကြီးဆီကိုပဲ တမင်လာတာပါပဲ”

“ကိစ္စအထွေအထူးများ ရှိလို့လား၊ အိမ်ထဲကို လာဗျာ” ဟု အိမ်ထဲ ခေါ်သွားကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် နှည့်ခံသည်။ အိမ်ထဲ ရောက်သောအခါ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း ဆရာကြီးသူရဇ္ဇ၏အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် နုပျို နေသော ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီး များစွာအံ့ဩနေသည်။

“ဆရာကြီး ဒီလောက်နုပျိုနေပုံထောက်ရင် ရွှေပြာကို ခြံပဲထားပုံရတယ်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“မှီဝဲရတာပေါ့ ကိုဗန်ကောင်းရယ်၊ အသက်ကို ကံ စောင့်၊ ရုပ်ကို ဉာဏ်စောင့်ဆိုတဲ့စကားလိုပေါ့၊ အသက်အရွယ် ဘလေးက ရလာတော့ ဇရာက ဝင်ချင်လာပြီ၊ ဇရာဝင်တာနဲ့ ဘပြိုင်နက် ခန္ဓာကိုယ် အသုံးချလို့ရမှာ မဟုတ်တော့၊ ဒါကြောင့် နေထိုင်အောင် ဉာဏ်ကူထားရတာပေါ့ဗျာ”

“ဆရာကြီးရဲ့နလံထူအောင် ဉာဏ်ကူပုံလေးလည် သိပါရစေ”

“ကျုပ်တို့က သိဒ္ဓိပေါက်လမ်းစဉ်အထိ ရောက်အောင် သွားဖို့ စိတ်ကူးထားတော့ ကိုယ့်ရဲ့ရည်မှန်းချက် မရောက်ခင် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ဉာဏ်ကူထားနိုင်မှဗျ။ ရုပ်နဲ့နာမ် နှစ်ခုတွဲနေမှ အလုပ်ဖြစ်တာ၊ နာမ်ချည်းသက်သက်ရှိပြီး ရုပ်မရှိရင် ဘာမှလုပ် မရဘူး မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒီတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့ ရုပ်ကို ပြုပြင်ဖို့ မမေ့ရဘူး။ ရုပ်ကို ပြုပြင်တဲ့ အာယုသိဒ္ဓိလမ်းမှာတော့ ရွှေပြာက အတော်ကို အကျိုးရှိပေတာပဲ”

ဟု အစချီကာ ရွှေပြာချနည်းကို ဦးဗန်ကောင်းအား ပြောသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းက စာရွက်နှင့်ခဲတံ ယူကာ လိုက်လံ မှတ်သားရလေသည်။

ရွှေပြာချနည်းမှာ . . .

ရွှေတစ်မတ်ကို ကျို၍ ဘင်တစ်မတ်ကို ထည့်ပြီး နနွင်း တက်ဖြင့် မွှေသော် ပြာကျ၏။

၎င်းပြာတွင် ပြဒါးတစ်မတ်၊ လက္ခားတစ်မတ် ရော၍ မီးစိုက်ပြာသေကျ၏။

ရွှေပြာစီရင်နည်းမှာ . . .

ပြဒါး၊ နတ္ထာ၊ လက္ခား၊ ကျောက်ချင်၊ ဆေးဒန်းရွှေဝါ ဟင်းရိုင်း၊ ယမ်းစိမ်း၊ ကနံ၊ ဇဝက်သာ (၂)သားစီ အညက်ကြိတ်

ရွှေတစ်မတ်သား တစည်းစာကို အထက်ပါဆေးအုပ်၍ လုံပိတ် နော်သုံးထပ်ခံ၍ စပါးခွံဖွဲ့ တစ်စလယ်၊ တစ်ခွက်၊ တစ်ပြည်၊ ခဲပြည်၊ လေးပြည်၊ ရှစ်ပြည်၊ တစ်တင်းအထိ ဖုတ်၊ ပြာကျမည်။ ကျသေးလျှင် ဖွဲ့သုံးတင်းအထိ ဖုတ်က ပြာနုကျမည်။

၎င်းပြာနု (၆)ရွေးသားကို ပျားရည်တစ်ဆယ်သားနှင့် ဆော်သော် ရေကဲ့သို့ ဖြစ်မည်။ ရှောက်ရေ၊ သံပုရာရေတို့၌ ထည့်သော် မချဉ်တော့ပဲ ရေဖြစ်မည်။ တစ်ခါလျှင် တစ်ပဲသား နှင့် စားလျှင် အာယုပုန ပေါက်၏။ ၎င်းပြာကို ကွမ်းရိုးတစ်တို့ သူ၍ ငှက်ပျောသီးမှည့်ကို နီးကြောခွဲပြီး သိပ်ထားပါက ငှက် ပျောသီးမှည့် ပြန်စိမ်း၏။

သံကိုကျွေးလိုမူ သံပန်းသေ သုံးမူးသားတွင် ၎င်းရွှေ ပြာ တစ်မူးသား ထည့်၍ လုံပိတ်ဇော်ခံဖို့ဖြင့် မီးပြင်းနာနာထိုး၍ လုံအအေးခံ၊ ထိုသံမှာ ကြယ်ရောင်လရောင်ထသည်။ ၎င်းနည်း သူ လေးကြိမ်ထိုးပါက သံလုံးကို ဖမ်း၍မမိ၊ သံလုံးမှာ အနန္တ သိဒ္ဓိပေါက်၏။

(ရွှေအခန်းများ၌ သက်ဆိုင်ရာနည်းများကို ဖော်ပြပေး သါမည်။)

ဦးဗန်ကောင်းက သူလိုချင်သော ရွှေပြာချနည်းကို ရသောအခါ ကူးယူမှတ်သားပြီးမှ လာရင်းကိစ္စကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြရလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ဦးသူတော် ပြောပြသွားသည့် အ ကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သောအခါ ဆရာကြီးသူရဇက

သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ကို ပြန်ချရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“မိစ္ဆာက လူစားနိုင်တဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီဆိုတော့ အသက်ဝင်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“လူသားစားနိုင်တဲ့အဆင့်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမျိုးလဲ ဆရာကြီး”

“ပရလောကသားတွေမှာ သာမန်အဆင့်ဆိုရင်ခြောက် ရုံလှန့်ရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ်။ တစ်စုံတစ်ခုရဲ့ပယောဂ ကြောင့် အသက်ဝင်နေတဲ့ ပရလောက မိစ္ဆာတွေကျတော့ လူ့ အသက်ကို သတ်ပြီး စားသောက်လို့ ရကြတယ်”

ဦးဗန်ကောင်းက ဆရာကြီးထံမှ ထိုစကားမျိုး ကြားရ လေ့ မရှိသဖြင့် တအံ့တဩ ရှိနေလေသည်။

“ကိုဗန်ကောင်း နားရှင်းအောင် ပြောပြရရင် ရူပက္ခန္ဓာ လို့ ခေါ်တဲ့ ဩဠာရိကရုပ်ရှိတဲ့ ပရလောကသားတွေဟာ လူသား တွေနဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန် မခြားလှဘူး။ ၎င်းပရလောကသားတွေ ဟာ လူတွေလိုပဲ။ အိမ်ထောင်ခြင်း၊ သားမွေးခြင်း အစရှိတဲ့ ပဋိသန္ဓေနေပြီး ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းနိုင်တယ်။ ၎င်းပရလောက သားတွေဟာ တစ္ဆေသရဲ ဆိုပေမယ့် ဖန်ဆင်းမှုစွမ်းအားတွေ ရှိကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“၎င်းပရလောကသားတွေဟာ ဖန်ဆင်းမှုစွမ်းအား ရှိတော့ လူသားတွေနဲ့အတူ ယှဉ်တွဲနေထိုင်လေ့ ရှိနိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဘုန်းကံမြင့်တဲ့လူတွေနဲ့တော့ အတူတူ မနေနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူသားတွေရဲ့အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ် ကံအရှိန်အဟုန်ကြောင့်ရယ်။ လူသားတွေမှာ ရှိတဲ့ လျှပ်စစ် သံလိုက်ဓာတ်အားကို သူတို့ မခံနိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် အဝေးက ခြောက်လှန့်မှု ပြုကြတာပေါ့”

“အော်... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ပရလောကသားတိုင်းမှာ အနိမ့်ဆုံး ကျတ်၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ တစ္ဆေကနေ ဥစ္စာစောင့်ဘဝ ရောက်နေကြသူတွေအထိ ဩဠာရိက ရုပ်ကြမ်းလို့ ခေါ်တဲ့ မူလရုပ်က မတင့်တယ်ကြဘူး။ ဖန်ဆင်းပြုမှုသာ ချောမောလှပတာတွေကို မြင်ရလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ရုပ်ကို မမြင်ရအောင် ဖုံးကွယ်ထားကြတာ ပေါ့ ကိုဗန်ကောင်းရဲ့”

“ဒါဖြင့် တစ္ဆေသရဲတွေ၊ ဥစ္စာစောင့်တွေကို လူတွေ မြင်တွေ့ရတာက ဘယ်လိုအချိန်မျိုးလဲ ဆရာကြီး”

“လူသားတွေရဲ့ကံနိမ့်နေတဲ့အချိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပရလောက သားတွေက သတိမေ့လျော့နေတဲ့အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် မူလရုပ်ကို တွေ့ကြရတယ်။ နဂါးက လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး လူသားနဲ့ ပေါင်း သင်းနေတာ သတိမေ့ပြီး အိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်ရောက်မှ နဂါး ခွံ့မူလရုပ် ပြန်ပေါ်လာသလိုပေါ့။ အဲဒီလို မြင်ရတဲ့အချိန်မှာ သရဲခြောက်တယ် တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ ကြောက်လန့်ကြ ဘယ်”

“သူတို့က လူတွေနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် နေကြ

တယ်လို့ ကြားဖူးတယ် ဆရာကြီး၊ လူတွေနားကို အကြောင်းမရှိဘဲ လာလေ့မရှိဘူးလို့လည်း ကြားဖူးပါတယ်”

“မှန်တယ်... သူတို့ရဲ့ဩဇာရိက္ခံလို့ ခေါ်တဲ့ မူလရုပ်ကို မမြင်စေချင်တာကတစ်ကြောင်း၊ လူတွေရဲ့ဘုန်းကံအရိပ်၊ လျှပ်စစ် စက်ကွင်းတွေကို ကြောက်ရွံ့လို့ ဝေးဝေးမှာပဲ နေကြပါတယ်။ သူတို့ကို အနီးအနားမှာ မြင်ရတွေ့ရဟယ်ဆိုတာ အမျှအတန်း လိုချင်လို့၊ မှာချင်တဲ့စကား ရှိလို့၊ ဒါမှမဟုတ် အစာတောင်းချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အခြားဘဝကို ကူးပြောင်းတော့မှာမို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်တာတွေကြောင့် တွေ့ရတာပါ”

“အော်... ဒါကြောင့်ကိုး”

“လူ့ဘဝမှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်လုပ်၊ တမလွန်ဘဝ ရောက်သွားလို့ နောက်တစ်ဘဝ မကူးခင်မှာ ပရလောကရုပ်နဲ့ပဲ ရှိနေသေးတယ်။ သူနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဘဝရောက်သွား၊ ပြောင်းသွားတော့မှ အသွင်ပြောင်းသွားတော့တာ။

အဲဒီလို မကူးပြောင်းခင် အခိုက်အတန့်လေးမှာ မှာစရာရှိတာ မှာဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် နှုတ်ဆက်ချင်လို့ ရောက်လာတဲ့ အခါ ပရလောကရုပ်နဲ့ တွေ့ရတတ်တယ်။ အဲဒီလို မြင်ရရင် ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေက လူ့ဘဝမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ခဲ့ပါရက်နဲ့ အယူမှားလို့ တစ္ဆေသရဲဘဝ ရောက်နေပြီလို့ ယူကျွမ်းမဖြစ်တတ်ကြတယ်။ မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းအစ်မကြီး သေတော့ ခုနစ်ရက် မလည်ခင် ဩဇာရိက္ခံ ရုပ်ကြမ်းဘဝနဲ့ပဲ ရှိနေသေး

တယ်။ ခုနစ်ရက်လည်ပြီး ရေစက်ချ အမျှအတမ်း ဝေတော့မှ သက်ဆိုင်ရာဘဝကို ကူးတော့မယ့်အချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးကို သူ့ရဲ့လက်ညှိုးတစ်ချောင်းပြပြီး နှုတ်ဆက်သွားတဲ့ သာဓကတွေ ရှိခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ပရလောကသားတွေကို လူတွေက အသက်သွင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဆရာကြီး”

“စိတ်ထားယုတ်ညံ့တဲ့လူတွေက သရဲမွေးပြီး ခိုင်းစားတာတို့ ဘီလူးမွေးပြီး ခိုင်းစားတာတွေ ရှိတယ်။ အချို့လည်း အစီအရင်တွေ လုပ်ပြီး အသက်သွင်းထားခဲ့တာတွေ ရှိတယ်။ ဒါတွေက အများကြီး ရှိတော့ ပြောလို့လည်း မသင့်ဘူးလေ”

ဆရာကြီး သူ့ရလူက လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ပန်းကန်ကို ငဲ့ထည့်၍ သောက်နေပြန်လေသည်။

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက်တော့ ပြောပြပေးပါ”

“အသက်သွင်းတယ်ဆိုတာ မူလသဘာဝအတိုင်း ရှိနေတဲ့အရာကို အသက်သွင်းတာ ရှိတယ်။ ဥပမာ သစ်ပင်မှာ ဘီလူးမျက်နှာ ပေါ်နေတာကို လူက အစီအရင်နဲ့ အသက်သွင်းလိုက်တာမျိုးပေါ့။ အဲဒီလို စီရင်အသက်သွင်းလိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုခုက ဘီလူးရုပ်ဆီ ရောက်လာပြီး ဘီလူးဖြစ်သွားသလိုပေါ့။ အချို့ကလည်း ရုပ်ထုတွေ လုပ်ပြီး အသက်သွင်းတာလည်း ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးသူတော်တို့အိမ်မှာ လူတွေကို နှိပ်စက်နေတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဆရာကြီး”

“အဲဒါကတော့ အခုပြောလို့မရသေးဘူး၊ ဟိုရောက်မှပဲ အခြေအနေကြည့်မှ သိရတော့မှာပဲ၊ ကိုင်း... အချိန်သိပ်မရှိ တော့ဘူး၊ သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ဆရာကြီး သူရဇ္ဇက ဘုရားခန်း ဝင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် ဆေးလွယ်အိတ်ကြီး ယူ၍ ဦးဗန် ကောင်းနှင့်အတူ ထွက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် သုံးဘီးကားတစ်စီး ငှား၍လာကြရာ နေဝင်စအချိန်မှာပင် ကုလားတန်းလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း)ထိပ်ရှိ ဦးသူတော်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ဆရာကြီး သူရဇ္ဇနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ ရောက်လာသောအခါ ဦးသူတော်တို့ အိမ်သူ အိမ်သားများမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြလေသည်။

“ဟာ... ဦးဗန်ကောင်းတို့ ရောက်လာကြပြီ၊ အခုလို တကူးတက ရောက်လာကြတာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အချင်းချင်းတွေပဲဗျာ၊ တစ်ယောက် အကြောင်းရှိရင် တစ်ယောက်က အကူအညီပေးရမှာပေါ့၊ ကဲ... ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှအကြောင်းတွေကို ဆရာကြီးကိုသာ ပြောပြလိုက်ပေတော့”

ဦးသူတော်က ၎င်းတို့ တွေ့ကြုံရသောအကြောင်းများ ကို ဆရာကြီး သူရဇ္ဇအား ပြောပြလေသည်။

“ဒါထက် အခုလို ဖြစ်ပျက်တာတွေက ဘယ်နေရာက

လဲဆိုတာ သတိပြုမိရဲ့လားဗျ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း သိပ်တော့ မသိပါဘူး ဆရာကြီး ရယ်၊ ကြောက်နေကြတာနဲ့ တခြားဘာမှ သတိမထားမိပါဘူး၊ အဖြစ်များတာကတော့ အပေါ်ထပ်မှာပါပဲ”

ထိုအခါ လက်တွေ့ကြုံဖူးသော သားမက်ဖြစ်သူ ထွန်းခက် ဝင်ပြောပြသည်။

“ဒီအိမ်ရောက်ကာစက မျက်နှာကျက်ပေါ်က လူသံ ကြားတာနဲ့ အပေါ်တက်ကြည့်တော့ အလယ်ခေါင်တိုင်နေရာ လောက်မှာ လူလိုလို ဘီလူးလိုလို သဏ္ဍာန်တစ်ခု ထိုင်နေတာ ကို ရိပ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက အနည်း ငယ် စဉ်းစားနေပြီး...

“ကိုင်း... ဒီလိုဆိုရင်လည်း အပေါ်ထပ် သွားကြည့် ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ အပေါ်ထပ် တက်ရန် ပြင်သည်နှင့် ဦးသူတော်တို့ကလည်း ပျာပျာသလဲ အမူအယာနှင့် လိုက်ပို့ရန် ပြင်ကြလေသည်။ အချိန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင် ခိပ်များ သမ်းစပြုလာသော ညဦးပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်၌ လျှပ်စစ်မီးပွင့်များ ထွန်းထားသော်လည်း အလင်းရောင်က အားမကောင်းလှပေ။

သူတို့ အပေါ်ထပ် တက်ရန် ပြင်နေကြစဉ်မှာ အပေါ် ထပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပြေးလွှားနေသော ခြေသံအချို့ကို ကြားရ

သည်။ ထိုအသံများ ကြားသောအခါ ဆရာကြီး သူ့ရုဏ်က နားစွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး... .

“အင်း... . တရားခံကတော့ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူသတ်လို့ သေခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ဝိညာဉ်တွေလည်း ဒီအပေါ်မှာပဲ ရှိနေကြသေးတယ်။ ဦးသူတော်... . ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ထားပေးလိုက်ပါ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်ရာ ဦးသူတော်က အိမ်သားတစ်ယောက်အား အဝင်ပေါက်မှ သံဘာဂျာတံခါးကို အဖွင့်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကိုဗန်ကောင်းက ကျုပ်ရဲ့နောက်မှာပဲနေ၊ ကျုပ်အပေါ်တက်တာနဲ့ မဆိုင်တဲ့ဝိညာဉ်တွေ ဆင်းပြေးကြလိမ့်မယ်။ မတော်လို့ တိုးမိတိုက်မိရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

ထို့နောက်... .

ဆရာကြီး သူ့ရုဏ်က ရှေ့ဆုံးမှ တက်၍ ဦးဗန်ကောင်းက နောက်မှ ကပ်လိုက်သည်။ ဦးသူတော်တို့က နောက်ဆုံးမှ တက်လိုက်ကြသည်။ အပေါ်သို့ တက်သောလှေခါးမှာ နှစ်ဆစ်ချိုး ဖြစ်သည်။ ပထမ တစ်ဆစ်ချိုးသို့ တက်လိုက်စဉ်မှာပင် အပေါ်ထပ်မှ ပြေးလွှားနေသော ခြေသံများကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ဆရာကြီး သူ့ရုဏ်က သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်ကို ရွတ်ရင်း နှင့် တက်သွားရာ ဒုတိယအဆင့် လှေခါးခြေရင်းသို့ ရောက်

သောအခါ အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာသော ခြေသံများကို အတိုင်းသား ကြားရလေသည်။ ထိုခြေသံများကို ကြားသော အခါ ဆရာကြီး သူ့ရုဏ်မှလွဲ၍ ကျန်လူများမှာ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

ဆရာကြီး သူ့ရုဏ်က ဒုတိယ လှေခါးထစ်များကို ဆက်တက်သွားရာ လှေခါးမှ ပြေးဆင်းလာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝိုးတဝါး အမှောင်ရိပ်အောက်၌ အလောတကြီး ပြေးဆင်းလာသော ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်များသည် တောထုတ်၍ ပြေးလာသော မကောင်းဆိုးဝါးများကဲ့သို့ လှေခါးမှ တက်လာသူများကိုပင် ရှောင်တော့ပဲ ပြေးဆင်းလာကြလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီး သူ့ရုဏ်က လှေခါး၏တဖက်ဘေးသို့ ကပ်ပေးလိုက်ရာ လမ်းပွင့်သွားသောတက်မှ အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြလေသည်။

“အားလုံး မျက်စိမှိတ်ထားကြ”

ဟု ဆရာကြီးက လှမ်းပြောသဖြင့် လှေခါးပေါ် ရောက်နေသူများအားလုံး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ မျက်စိမှိတ်ထားကြစဉ် မိမိတို့အနီးမှ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဆင်းသွားသဖြင့် လေဟပ်သွားသည်ကိုသာ သိလိုက်ရတော့သည်။ ခြေသံများကိုတော့ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

မိမိတို့အနီးမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြေးဆင်းသွားသောခြေသံများကို အတန်ကြာအောင် ကြားနေရပြီးမှ

တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ဆရာကြီး သူရဇ္ဇက အပေါ်သို့ ဆက်တက်သွားရာ အားလုံးတက်လိုက် သွားကြသည်။ အပေါ်ထပ်၌ မီးလုံးသာ ထွန်းထားသဖြင့် အလင်းရောင်က သိပ်မရှိလှပေ။

ထို့ထက် အပေါ်ထပ်သို့ မတက်ဝံ့ကြသဖြင့် ဖုန်များ ပင့်ကူမျှင်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ မီးပွင့်က အလယ်နေရာ လောက်မှာသာ ထွန်းထားရာ အခန်းထောင့်များသို့ အလင်း ရောင် မရောက်သောကြောင့် မှောင်နေလေသည်။ ဦးသူတော် တို့မှာ ထိုအမှောင်ရိပ်များထဲမှ မိမိတို့ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများ ရှိနေသည်ဟူသော သံသယစိတ်ဖြင့် မလုံမလဲဖြစ် နေကြသည်။

“မင်းတွေ့တာ ဘယ်တိုင်လဲ”

“ဟို... အလယ်ခေါင်တိုင်ပဲ ဆရာ”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့တတွေ ဘုရားခန်းမှာသာ ထိုင်နေကြပေတော့၊ ကျုပ် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က ဘုရားခန်းသို့ သွားကာ ထိုင်စောင့်ကြသည်။ ဘုရားခန်းမှာ အလယ်ခေါင်တိုင် ရှိရာနှင့် မဝေးလှပေ။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက အလယ်ခေါင်တိုင်နေရာသို့ ရောက် သောအခါ ဦးစွာ စည်းဝိုင်း ပတ်ဝိုင်းထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် လွယ်အိတ်အတွင်းမှ အစီအရင် ပြုလုပ် ထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို ထုတ်ကာ မီးထွန်း၍ ထောင့်

ထောင့်နေရာ၌ ထွန်းထားလေသည်။ ပြီးလျှင် ဘုရားစင် သက်သို့ မျက်နှာမူကာ ပုတီးထိုင်စိပ်နေလေသည်။ ဦးဗန် ကောင်းတို့ကလည်း ၎င်းတို့ ထိုင်နေရာနှင့် မဝေးလှသော ကြောင့် မျက်တောင်မခတ်၊ အသက်ပြင်းပြင်းပင် မရွံ့ဝံ့တော့ပဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ဆရာကြီးကတော့ မျက်စိမှိတ်ကာ ပုတီးစိပ်မြဲ စိပ်နေ သည်။ အတန်ကြာတော့ မျက်နှာကျက်အပေါ်မှ ကြွက် ခြေသံကဲ့သို့ ခြေသံများ ကြားလာရသည်။ ခြေသံများမှာ နေရာ မဝေးပြေးနေသည် မဟုတ်ပဲ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ပတ်ပြေးနေ သည့်ခြေသံမျိုးပင်။

ခဏကြာတော့ ခြေဖနောင့် ဆောင့်သံမျိုးကဲ့သို့ တဝုန်း ခြေနှင့် အသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

ဆရာကြီး သူရဇ္ဇကတော့ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ပုတီးစိပ်မြဲ မိလှက်ရှိနေသည်။ ဦးဗန်ကောင်းတို့ကတော့ ဘာမှမလုပ်ရပဲ ခြေသံကြည့်ပရိသတ်ပမာ မလှမ်းမကမ်းမှ ထိုင်ကြည့်နေကြရာ အတန်ကြာတော့ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန် သစ်ခု ဇောက်ထိုးဆင်းလာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဦးသူတော်က ဦးဗန်ကောင်း နောက်ဘက်မှ လက်တို့ ခြေပြုသည်။ ဆင်းလာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်မှာ ဘီလူးတစ် ကောင်ကဲ့သို့ မျက်နှာသွင်ပြင် ရှိပြီး အစွယ်နှစ်ချောင်းကို ရှေ့သို့ ထုတ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးရှည်များက ဖုံးထားသည်။

အမှောင်ထဲမှာ မြင်သော်လည်း ဟင်္သာပြဒါးကဲ့သို့ ရဲရန်နိနဲသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အတိုင်းသား မြင်ရသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် တိုင်ကို ဖက်တွယ်လျက် အောက်သို့ ဇောက်ထိုးဆင်းလာလိုက် တဝက်လောက် ရောက်မှ နောက် ပြန်တက်ပြေးသွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့အမူအယာမှာ အောက်၌ ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေသော ဆရာကြီး သူ့ရလွှာကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် ဒေါသထွက်နေသော်လည်း ဘယ်လိုမှ ဒုက္ခပေး၍ မရမှန်း သိသဖြင့် အပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြေးသွားလိုက်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ဆရာကြီး သူ့ရလွှာ ပုတီးစိပ်ခြင်း ပြီးသွားလေသည်။ ထိုအခါမှ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်က အပေါ်မှ ဇောက်ထိုးဆင်းလာပြီး စည်းဝိုင်းနားမှာ ရပ်သည်။ ဆရာကြီးက မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစွယ်တောင် အတော်ရှည်ထွက်နေပါရော့လား၊ လူ ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် စားပြီးပြီလဲ”

“ဒီအိမ်ပေါ် ရောက်တဲ့လူမှန်သမျှ ကျုပ်ပိုင်နက်ထဲကို ဝင်တာဆိုတော့ ဝင်သမျှလူကို စားတာပဲ”

ဟု အသံဩကြီးနှင့် ပြန်ပြောသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြန်ပြော သံကိုတော့ ဦးဗန်ကောင်းတို့ မကြားရပေ။ ဆရာကြီး သူ့ရလွှာ အနီးမှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု မားမားကြီး ရပ်နေသည်ကို သာ ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်နေကြရသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“သစ်ဘီလူး”

“အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေကို ဘာကြောင့် ဒုက္ခပေးရတာလဲ”

“ဒီအိမ်က ကျုပ်ပိုင်တဲ့အိမ်ပဲ၊ ကျုပ်ပိုင်နက်ထဲ ဝင်လာ တဲ့လူကိုတော့ စားရမှာပဲ”

“မင်းက ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“အလယ်ခေါင်တိုင်ထဲမှာ”

“အေး... ဒီလိုဖြင့် နောက်ထပ်လူတွေကို ဒုက္ခပေးလို့ မရတော့အောင် မင်းကို အဲဒီအထဲက ထုတ်ပြီး မီးရှို့ပစ်ရလိမ့် မယ်”

“မီးမရှိပါနဲ့ ဆရာကြီး... တောင်းပန်ပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦးကွ... သစ်ဘီလူးဆိုတာ တောထဲမှာ နေတာ၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

“ကျုပ်ကို သန္ဓေတည်တဲ့ သစ်ပင်က ရှမ်းပြည်နယ် ထက်ကပါ၊ သစ်ပင်ကို လှဲတဲ့သူတွေ၊ သစ်တုံးသယ်တဲ့သူတွေကို စားရင်းနဲ့ ဒီကို ရောက်လာတာပါ။ သစ်ခွဲတဲ့လူကိုတော့ လွှစက် ထဲ ပါအောင်တွန်းချပြီး စားခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒီအိမ်ဆောက်ပြီး တော့လည်း နေသမျှ လူတွေကို စားခဲ့ပါတယ်”

“မင်းပါလာမှန်း ဒီအိမ်ဆောက်တဲ့ လက်သမားတွေက သိကြဘူးလား”

“လက်သမား ဆရာကြီးက သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီ အကြောင်းကို ပြောရင် တစ်အိမ်လုံး သတ်ပစ်မယ်လို့ ကြိမ်းပြီး တမင်အဆောက်ခိုင်းခဲ့တာပါ အိမ်ဆောက်ပြီးတာနဲ့ ခေါင်းပျဉ် နှိတ်တဲ့သံနဲ့ တိုင်မှာ လက်ပြန်ရိုက်သွင်းပေးခဲ့တာပါ။ ကျုပ်ကို

ချမ်းသာပေးပါ”

“ငါက သူတော်ကောင်းလမ်းစဉ်ကို လိုက်နေကြတဲ့အတွက် တဖက်သား ဒုက္ခရောက်မယ့်အဖြစ်ကို သိရက်နဲ့ ရှောင်သွားလို့ သင့်မတဲ့လား၊ ကိုင်း... မင်းနေရာ မင်းပြန်ပေးတော့

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးလည်း တိုင်ပေါ်သို့ ဇောက်ထိုးပြန်တက်သွားလေတော့သည်။

ထိုညက ဆရာကြီးသူရဇ္ဇမှာ ထိုတိုင်အနီး၌ တစ်ညလုံး ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေရာ ဦးဗန်ကောင်းတို့တတွေလည်း ဘုရားခံများမှာပင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း စောင့်ကြရလေသည်။ ထိုညကတော့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး ကြွတ်ပြေးသံပင် မကြားကြရပေ။

အခန်း(၄)

သစ်ဘီလူးနှင့် မုဏ္ဍကစံအိမ်၏လျှို့ဝှက်ချက်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသည်နှင့် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ဦးသူတော်ကို ခေါ်၍ တရုတ်တန်းဘက်မှ တရုတ်လက်ဆွမ်းများအား သွားရောက်ခေါ်စေသည်။ ၎င်းတို့ ရောက်လာသောအခါ အိမ်ကြီး၏အလယ်ခေါင်တိုင်အား အပေါ်ထပ်မှ ခေါင်မိုးနေရာအထိ ဖြတ်ထုတ်စေပြီး ထိုနေရာ၌ အခြားကျွန်းသစ် တစ်လုံးဖြင့် အစားထိုးကာ ပြုလုပ်စေသည်။

မူလတိုင်ဟောင်းကြီးအား အောက်သို့ ချပြီး အသေအချာ လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါ အပေါ်ထုတ်တန်းစွဲသော

နေရာ၏အပေါ်ဘက်တွင် သံချောင်းတစ်ချောင်း ရှိက်ထဲ
ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာကို ဖြတ်တောက်ယူလို
သည်။ မူလတိုင်ဟောင်းကြီးကိုတော့ ရန်ကုန်မြစ်အတွင်း
သွားရောက်ပစ်ချစေရာ ဦးသူတော်၏သားနှင့်သားမက်တို့
ကုလားအလုပ်သမားများကို ခေါ်၍ တိုင်ဟောင်းကြီးကို ထ
စေလျက် ရန်ကုန်မြစ်ထဲသို့ သွားရောက်ပစ်ချလိုက်လေသည်
ဆရာကြီး သူ့ရလွှဲ ဖြတ်ယူလိုက်သော တိုင်ဟောင်းမှာ တ
တောင်ခန့်သာ ရှိလေသည်။

ထိုနေ့ညက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်သောအခါ ဘ
သံမှ မကြားရတော့ပဲ ကောင်းစွန့်စွာ အိပ်စက်ကြရလေသည်
ထိုအခါမှပင် ဦးသူတော်တို့ မိသားစုမှာလည်း စိတ်ပျော်ရွှင်
ဖြစ်ကာ ဆရာကြီး သူ့ရလွှဲနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့အား ကျေးဇူးတင်
ကြောင်း ပြောမဆုံးအောင် ရှိကြလေသည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အိမ်မှာ အန္တရာယ်ပြုနေတဲ့
မကောင်းဆိုးဝါး မှန်သမျှ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလို့သာ မှတ်လိုက်
ကြပေတော့”

ဟု ပြောဆိုကာ သစ်သားတုံးကြီးကို အဝတ်ဖြင့် ပတ်၍
၎င်းနေအိမ်သို့ သယ်ယူသွားရာ ဦးဗန်ကောင်းလည်း စိတ်ဝင်
စားသဖြင့် တပါတည်း လိုက်သွားလေသည်။

“ဆရာကြီး ဒီသစ်တုံးထဲမှာ ဘာများ ပါလို့ အိမ်အထိ
တကူးတက သယ်ယူလာရတာလဲ”

ကားပေါ် ရောက်တော့ ဦးဗန်ကောင်းက မေးသည်။

“ဒီသစ်တုံးထဲမှာ အရင်က နေသွားတဲ့အိမ်ရှင်တွေကို
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်စားနေတဲ့ တရားခံကို ဖမ်း
တာဘာလေဗျာ”

“တရားခံက ဘယ်သူလဲဟင်”

“သစ်ဘီလူးလေ”

“ဗျာ... သစ်ဘီလူး ဟုတ်လား”

အိမ်ကြီးပေါ်တွင် စောင့်အိပ်ကြစဉ်က ဆရာကြီးသူ့ရလွှဲ
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တို့ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများကို
ကြားရသဖြင့် တအံ့တဩ ရှိနေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်... လူသားစားတဲ့ သစ်ဘီလူးပဲ”

“ဒီလို သစ်ဘီလူးက လူတွေကို သတ်စားတဲ့အထိ ဆိုး
သတဲ့လား”

“သူ့ချည်းပဲ အမှတ်တမဲ့ ပါလာရင်တော့ ဒီလောက်
ဆိုးပါဘူး၊ အိမ်မှာ နေတဲ့လူတွေကို ခြောက်ရုံလှန့်ရုံလောက်ပဲ
နိတာပါ။ အခုတော့ လက်သမားတွေက သစ်ဘီလူး ပါလာမှန်း
ဒိပ်လျက်နဲ့ သစ်ဘီလူး ခြောက်လှန့်တာကို ကြောက်လန့်ပြီး
ဘာ့ အသက်သွင်းသွားလို့ အခုလောက် ဒုက္ခများကုန်တာပေါ့
ဗျာ”

“ဘယ်လိုအသက်သွင်းခဲ့တာလဲ ဆရာကြီး”

“ခေါင်းတလားသံကို တိုင်မှာ လက်ပြန်ရိုက်သွင်းခဲ့တာ
ဗျာ ဒါကြောင့် အသက်ဝင်ပြီး လူသားစားတဲ့အဆင့် ရောက်သွား
တာပဲ”

“တယ်လည်း ကြောက်ဖို့ကောင်းပါလား၊ ဒါထက် ဆရာကြီးက ဒီသစ်တုံးကြီးကို အိမ်အထိ သယ်ယူလာပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူ့ကို အသုံးချတန် ချရမှာပေါ့”

ဟု ပြောကာ အိမ်ရောက်သောအခါ သစ်တုံးကို သယ်ယူပြီး ဆင်းကြလေသည်။ ၎င်းတို့ အိမ်ပြန်ရောက်သော အချိန်မှာ မွန်းတည့်ချိန် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခဏနားကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရှိရာသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် နေသောနေရာနှင့် ဆရာကြီး သူရဇ္ဇ နေသောနေရာမှာ ရွှေတောင်ကြား တစ်ရပ်ကွက်ထဲ ဖြစ်ပြီး မဝေးလှသောကြောင့် နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တစ်ယောက် ၎င်း၏မော်တော်ကားဖြင့် ရောက်လာလေသည်။

“ဆရာကြီးဆီက တယ်လီဖုန်းသံ ကြားကတည်းက ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှန်းမသိရသေးပဲနဲ့ ဝမ်းသာနေတာ”

ဟု ခရီးရောက်မဆိုက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ မောင်ထင်ကျော်ရဲ့”

“ဆရာကြီးက ဒီလောက် အလုပ်များနေတဲ့ကြားထဲက တယ်လီဖုန်း ဆက်တာဆိုတော့ အကြောင်းထူး တစ်ခုခု ရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု စုံထောက်တစ်ယောက်၏လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မှန်ပါပေတယ်ဗျာ... မှန်ပါပေတယ်၊ မောင်ရင်က ထူးထူးဆန်းဆန်းဆိုရင် ဝါသနာပါလေတော့ ပြစရာရှိလို့ပါ”

ဟု ပြောကာ သစ်တုံးကိုပါ သယ်၍ ၎င်းပုတီးစိပ်တရားထိုင်သောအခန်းထဲသို့ သွားကြလေသည်။

“ဒါ ဘာလဲ ဆရာကြီး”

“တရားခံ ဖမ်းလာတာလေ”

“ဗျာ... ဒီသစ်တုံးကြီးက တရားခံလား”

“သစ်တုံးကတော့ တရားခံ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သစ်တုံးအတွင်းမှာ ရှိတဲ့ သစ်ဘီလူးက တရားခံလေ၊ ဒါကြောင့် ဖမ်းယူလာတာ”

ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အတော်ပဲပေါ့၊ အဲဒီမဂိုလမ်းထိပ်က ပုဏ္ဏကတိုက်တဲ့အိမ်ကြီးရဲ့သတင်းကို ကြားဖူးနေတာတော့ အတော်ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဆက်အစပ် မရှိတော့ မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ အခုမှပဲ ဒီအကြောင်းတွေကို သိရတော့တယ်၊ ကျွန်တော်က ရုက္ခဗေဒ သစ်ပင်တွေရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတော့ သုတေသန ပြုလုပ်ထားတာတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမျိုးတော့ မတွေ့ရသေးဘူး”

“မောင်ထင်ကျော်က ဘာတွေများ သုတေသနပြုထား

ကောသလ နှစ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း တဆိတ်လောက် ပြောပြပါ

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး မေးလိုက်သည်။

“သစ်ပင်တွေမှာလည်း လူတွေကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ သစ် အမျိုးအစားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သစ်စုန်းပင်ဆိုရင် နေ့ဘက်မှာ သစ်ပင်ပဲ၊ ညဘက်မှာ အသက်ဝင်လာပြီး တစ္ဆေ သရဲလို လျှောက်သွားပြီး လူတွေကို ဒုက္ခပေးလေ့ရှိတယ်။ သစ် စုန်းပင် ဝင်တဲ့ ခြံဝန်းထဲမှာ နေတဲ့လူတွေထဲက တစ်ယောက် ယောက် သေလေ့ရှိတယ်”

“ဒါလည်း ဆန်းတာပဲ”

“နောက်တစ်မျိုးက သစ်ပင်ရဲ့အစေးကို စားမိလို့ပဲဖြစ် ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ထဲကို ရောက်သွားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူစင်စင် က သစ်ပင်ဘဝ ပြောင်းပြီး လူတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်”

“ကြောက်စရာပဲဟေ့”

“အချို့သစ်ပင်တွေကတော့ အရည်ကို သောက်မိရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အနံ့ကို ရှူမိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို မျက်စိထဲမှာ မြင်လာရပြီး ရူးချင်ရူး၊ မရူးရင် သေတဲ့အထိ နှလုံးသွေးပျက်ကြရတယ်”

“သစ်ပင်လောကမှာလည်း အဆန်းတွေ အတော်များ တာပဲ”

“ရိုးရိုးသစ်ပင်တွေမှာလည်း လူတွေကို အန္တရာယ်ပြု

ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ သစ်ပင်အမျိုးအစားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်” ဟု အစချီကာ အောက်ပါအကြောင်းများအား ပြောပြ လေသည်။

တောထဲ၌ သဘာဝအတိုင်း ပေါက်နေသော သစ်များ ပင်လျှင် လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့အား အန္တရာယ် ပြုနိုင်သော သစ် အမျိုးအစားများစွာ ရှိကြလေသည်။ ကြောက်စရာအကောင်း ဆုံးမှာ သစ်စုန်းပင်ဖြစ်၏။ နေ့ဘက်တွင် သစ်ပင်၏သဘာဝ အတိုင်း ရှိနေပြီး ညဉ့်အချိန် ရောက်လာတော့မှ အသက်ဝင် လာကာ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားကာ လူတို့ကို အန္တရာယ်ပေး လေ့ရှိသည်။

မနုဿသစ်ပင်ဟု ခေါ်သည့် လူနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော နွယ်ရှင်ပင်များမှာလည်း ၎င်း၏အနီးသို့ ရောက်လာသော လူ နှင့် တိရစ္ဆာန်တို့အား နွယ်လက်တံများဖြင့် ဖမ်းယူကာ သွေးစုပ် သတ်ဖြတ်လေ့ရှိကြသည်။

ကဝေသည်းခြေဟု အမည်ပေးထားသော သစ်ပင်တစ် မျိုးကတော့ အရွက်ကို အရည်ကျိုသောက်ပါက လက်ဖက်ရွက် အရသာကဲ့သို့ ခါး၍ချိုသော အရသာရှိပြီး အနံ့ကလည်း သင်း သင်းလေး ဓမ္မးသည်။ သို့သော် ထိုအရည်ကို သောက်မိပါက မျက်စိထဲတွင် မကောင်းဆိုးဝါးများကို မြင်လာပြီး ကြာလျှင် နှလုံးသွေးပျက်၍ သေဆုံးရလေသည်။

အချို့သစ်ပင်များက အပင်ခြေကို ရေဖြင့် ဖျန်းပက် ပေးလိုက်ပါက နွယ်လက်တံများ ရှည်ထွက်လာကာ လူနှင့်

တိရစ္ဆာန်များကို ရစ်ပတ်ကာ သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသည်။ ပြီးလျှင် မူလအတိုင်း ပြန်ဝင်သွားတတ်သည်။

သစ်တံခါးကတော့ အောက်ခြေနှင့်အပေါ်တွင် တစ်ပင် တည်းဖြစ်ပြီး အလယ်တွင် တံခါးပေါက်ကဲ့သို့ နှစ်ပင်ယှဉ်တတ် နေသော သစ်ပင်ဖြစ်သည်။

သစ်ညီနောင်ကတော့ မူလတစ်ပင်မှ နှစ်ပင်ယှဉ်၍ တက်နေသော သစ်ပင်ဖြစ်သည်။

ကြီးဆွဲချသစ်ကတော့ လှဲချလိုက်သောအခါ နွယ်ကြီး များဖြင့် ငြိကာ တန်းလန်းဖြစ်နေသောသစ်မျိုးဖြစ်သည်။

သစ်ဘီလူးကတော့ သစ်ပင်၏အနှစ်ပိုင်းတွင် ဘီလူး မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

သစ်ညပ်ကတော့ အခြားအပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြား၌ ပေါက်သဖြင့် အပင်ကြီးများ၏ပွတ်ကြိတ်ခြင်းကို ခံရသောသစ် မျိုးဖြစ်၏။ နတ်ကြီးသောသစ်မှာ ထိုအပင်၌ အစောင့် အရှောက် ကြီးသဖြင့် လှဲရန်ကြံသမျှ သေကြေပျက်စီးသော သစ်ပင်မျိုးဖြစ်၏။

လူသတ်သောသစ်ပင်ဆိုတာက ထိုသစ်ပင်ကို လှဲယူ စဉ် ခေါင်းပိ၍သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ပိ၍သော်လည်း ကောင်း လူသေဖူးသော သစ်ပင်မျိုးဖြစ်သည်။

သစ်ပုတ်ဆိုတာကတော့ ခုတ်လှဲလိုက်လျှင် အပုတ်နဲ့ အညှိနဲ့များ ထွက်နေသော သစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ရေဆန်သစ်ဆိုသည်မှာ ခုတ်ပြီးသား သစ်တုံးကို မြစ်င

ခုလိုက်စဉ် ရေစုန်မမျောပဲ အထက်သို့ ရေဆန်တက်သော သစ်ပင်မျိုးဖြစ်သည်။

နွယ်ပတ်သစ်ကတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်လုံးကို နွယ်ပင် များက မြွေပတ်သကဲ့သို့ ရစ်ပတ်ထားသောသစ် ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ သစ်အမျိုးအစားများကို အိမ်၊ ကျောင်း အရှေ့သည်တို့ ဆောက်လုပ်ရာ၌ အသုံးပြုမိပါက လူများ သေ ကြေပျက်စီးခြင်း၊ စီးပွားဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်း၊ မိသားစုများ သေကွဲ နှင်ကွဲ ကွဲ၍ ပျက်စီးရခြင်းများနှင့် ကြုံတွေ့ရနိုင်ပါသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းမှတ်သားထားသော အထက်ပါအကြောင်းများကို ပြောပြသောအခါ ဆရာကြီး သူရဇွန်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နား ထောင်နေကြလေသည်။

“မောင်ထင်ကျော်က အမြဲတမ်း ခရီးသွားလာပြီး ဗဟု သုတ ရှာဖွေနေတဲ့သူဆိုတော့ တယ်လည်း ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံ ထာပဲကိုး”

“ဒါထက် အခု ဆရာကြီး ယူလာတဲ့ သစ်တုံးထဲမှာ သစ်ဘီလူး ရှိနေတာ အမှန်ပေါ့နော်၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ နေသမျှလူတွေ သေကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အမှန်ပေါ့. . . ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးပေါ်နေတဲ့ သစ်ဘီလူး ချည်းဆိုရင် ခြောက်လှန့်ရုံလောက်ပဲ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ အခု ဘာက လက်သမားတွေက မသင့်တဲ့ ခေါင်းတလားသံကို လက် ပြန်ရိုက်ပြီး အသက်သွင်းခဲ့လို့ အခုလို လူတွေ စားတဲ့အဆင့်ထိ

ရောက်လာတာပါ”

“အခု ဆရာကြီးက ဒီကို ယူလာပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ ဟင်”

“ဒီအထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သစ်ဘီလူးက ကာမဖိတ္တိတန်ခိုး ရှိနေပြီဆိုတော့ သိချင်တာတွေ မေးကြည့်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ ၎င်းအခန်းထဲမှာပင် ဖယောင်းတိုင်မီးများ ထွန်းညှိ၍ သစ်တုံး မှာ ပတ်ထားသော အဝတ်များကို ခွာလိုက်သည်။

သစ်လုံးမှာ ခြောက်လက်မပတ်လည် ကျွန်းသား သစ် တုံးပင်ဖြစ်၏။ အလျားမှာ နှစ်ပေခန့်သာ ရှည်သည်။ တိုင်၏ တစ်နေရာ၌ သံတစ်ချောင်း ရိုက်သွင်းထားသည်ကိုလည်း တွေ့ မြင်ရသည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ဖြတ်ယူလာသော တိုင်၏မျက်နှာ ပြင်ကို မီးရောင်ဖြင့် ပြသောအခါမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော ဘီလူးမျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။

ကျွန်းသစ်လုံး၏ အလယ်အူကြောင်းရှိ အရေးအ ကြောင်းများမှာ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေသည်ဆိုစေကာမူ ထို အရေးအကြောင်းများမှာ လက်ရာမြောက်သော ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ရေးဆွဲထားသကဲ့သို့ ဘီလူးမျက်နှာအတိုင်း ဖြစ် နေသည်။

မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာတံကောက်ကောက်၊ ပါးစပ်ပြိုပြိုနှင့် အစွယ်နှစ်ချောင်းမှာ အပြင်သို့ ဝေါထွက်နေသည်။ ၎င်းကို

ကြည့်လျှင်ပင် စားတော့ဝါးတော့မတတ် ၎င်းက ပြန်လည်စိုက် ကြည့်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

“အနားမှာ ဆရာကြီး ရှိနေလို့သာပဲ၊ မဟုတ်ရင် အပြင် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရန်ပြုတော့မယ့် မျက်နှာမျိုးပါပဲ” ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားပြီး စားချင်တာ မစားရလို့ ဒေါသ ဖြစ်နေတာ နေမှာပေါ့။ ကိုင်း... မောင်ထင်ကျော်နဲ့ ကိုဗန် ကောင်းတို့ မလှမ်းမကမ်းက အသာထိုင်ကြည့်နေကြ၊ ကျုပ် သူ့ကို ခေါ်ပြီးတော့ သိချင်တာတွေ မေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန် ကောင်းတို့က မနီးမဝေးမှ ထိုင်ကြည့်နေကြလေသည်။ ဆရာ ကြီးသူရဇ္ဇက သစ်တုံးကို အခန်းအလယ်တစ်နေရာမှာ ချထား ပြီး ထောင့်လေးထောင့်၌ ဖယောင်းတိုင်လေးတိုင် ထွန်းညှိ ထိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ အလင်းရောင်များ ရလာလေသည်။ မီးခိုးငွေ့များက အခန်းအတွင်း၌ ပြန့်နှံ့လျက်ရှိနေသည်။ ဆရာ ကြီးသူရဇ္ဇက ထိုနေရာ၌ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ပုတီးစိပ်နေလေ သည်။

အတန်ကြာသောအခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အခန်းထဲ၌ လေတိုးသံကဲ့သို့ တိုးညှင်းသောအသံများ ပေါ် ထွက်လာသည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးခိုးငွေ့များ လူးလွန်လှုပ်ရှား ထာလေသည်။

မလှမ်းမကမ်းမှ ကြည့်နေကြသော ဒေါက်တာမင်းထင်

ကျော်တို့နှစ်ယောက်မှာလည်း မည်သို့သော မြင်ကွင်းမျိုးကို တွေ့ရလေမလဲဟု စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရှိနေကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇရေ၌ ထိုင်နေသော မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်ရသလို စကားပြောသံ အချို့ကို ကြားရလေသည်။

“ဆရာကြီး... ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ဖမ်းထားတာလဲ ပြန်လွှတ်ပေးပါ”

“မင်းကို ပြန်လွှတ်ပေးရင် လူတွေကို ဒုက္ခပေးဦးမှာ ဆိုတော့ ဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်ကိုတော့ မဖျက်ဆီးပါနဲ့၊ ဆရာကြီး ခိုင်းတာ လုပ်ပေးပါမယ်”

“မင်းကို ခိုင်းစရာတော့ မရှိဘူး၊ မေးစရာတော့ ရှိတယ်”

“မေးချင်တာ မေးပါ”

“ကြေးဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူ ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲ”

“ပုဏ္ဏကစံအိမ်မှာပဲ ရှိပါတယ်”

“ပထမသံဂါယနာဝင် ပိဋကတ်တော်တွေ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ”

“ပုဏ္ဏကစံအိမ်မှာပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒီဗွေကျွန်းနဲ့ အာတပွန် ဗေဒင်ကျမ်းတွေကရော”

“ပုဏ္ဏကစံအိမ်မှာပဲ ရှိပါတယ်၊ လောကမှာ ရှိတဲ့ပညာ ရပ်နဲ့ သက်ဆိုင်တာတွေ မှန်သမျှ ပုဏ္ဏကစံအိမ်မှာပဲ သိမ်း

ဆည်းစောင့်ရှောက်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ပုဏ္ဏကစံအိမ်က ဘယ်နေရာမှာရှိသလဲ”

“ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ဖျားက တောနက်ကြီးထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာကို သာမန်လူတွေ မရောက် နိုင်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ရောက်ရင်လည်း မမြင်နိုင်အောင် ကွယ် သားပါတယ်၊ နောက် လမ်းခရီးမှာလည်း အဲဒီနေရာကို မရောက်နိုင်အောင် အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

“အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မင်းသိသလား”

“သိပေမယ့် ပြောခွင့်မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... ငါသိချင်တာကို ဒီလောက်သိရရင် တော်ပြီ”

“ကျုပ်ကို ပြန်လွှတ်ပေးပါ”

“ဘယ်ကို လွှတ်ပေးရမလဲ”

“ရိုက်ထားတဲ့သံကို ပြန်နှုတ်ပြီး ‘လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွား တော့’ လို့ ဆရာကြီးက ပြောရင် သွားလို့ရပါပြီ”

“အဲဒီလို လွတ်ပေးလိုက်ရင် လူတွေကို အန္တရာယ် မပြုတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့ရမယ်”

“အသက်သွင်းထားတာကို နှုတ်လိုက်ရင် လူတွေကို အန္တရာယ်ပြုလို့မရတော့ပါဘူး၊ သာမန်ဘဝနဲ့ မူလနေရာကိုပဲ ပြန်ရမှာပါ”

“ကောင်းပြီ... မင်းကတိတည်ပါစေ”

ဟု ပြောကာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက သံနှုတ်တစ်နှစ်
 သစ်လုံး၌ ရိုက်သွင်းထားသော သံချောင်းကို နှုတ်ယူလို
 သည်။ ပြီးလျှင် နံဘေးနားမှာ ထွန်းထားသော ဖယောင်း
 လေးတိုင်ကို မီးငြိမ်းသတ်ပေးလိုက်ရာ ဆရာကြီးအနီး၌ မီး
 သော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်မှာ မီးခိုးငွေ့များကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း
 နှင့် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၅)

အဆိပ်ရေလား သေးရေလား

အခြေအနေအားလုံး ငြိမ်သက်သွားသောအခါမှ ဆရာ
 ကြီးသူရဇ္ဇက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ရှိသောနေရာသို့
 လာပြီး အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြလေသည်။

“ဒီကနေတော့ ကျုပ်သိချင်တာတွေ သိလိုက်ရပြီ
 တော့ အတော်ကို ဟန်ကျသွားပြီ”

“ဆရာကြီးက ဘာကို သိချင်တာလဲ”

“ကြေးဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ

ရယ် ပထမဆုံး သံဂါယနာတင်ခဲ့တဲ့ ပိဋကတ်မူဟောင်းတွေ
ရယ်၊ ဒီဗုဒ္ဓကျကျမ်းတို့၊ အာတပုနပေဒင်ကျမ်းတို့ ဘယ်နေရာ
မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို သိချင်နေတာ၊ အခုတော့ သိရပြီ”

“ဝမ်းသာစရာပေါ့ ဆရာကြီး”

“ကျုပ်တို့ ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ် မောင်ထင်ကျော်၊
ဒီခရီးက သာမန်ခရီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်
ပညာရပ်တွေကို လေ့လာခွင့်ရမှာဆိုတော့ မဖြစ်မနေ သွားကြ
လိမ့်မယ်”

“ဘယ်နေရာအထိ သွားမှာလဲ ဆရာကြီး”

“ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း တောနက်ထဲ ရော
အောင် သွားကြရမှာဆိုတော့ လမ်းခရီးမှာ အန္တရာယ်ကတွေ
အနည်းနဲ့အများ တွေ့ရမှာပဲ၊ ကိုင်း... ဘယ်လိုလဲ၊ မောင်ထင်
ကျော်နဲ့ ကိုဗန်ကောင်းတို့ လိုက်ခဲ့ကြမယ် မဟုတ်လား”

“ဆရာကြီးကသာ ခေါ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
လိုက်ခဲ့ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အခုသွားမယ့်ခရီး
ခါတိုင်းခရီးတွေနဲ့တော့ မတူဘူး၊ ပညာကိုစွန့် ပတ်သက်တဲ့
ဆိုတော့ လမ်းမှာ တွေ့ရမယ့် ရန်သူအနှောင့်အယှက်တွေ
လည်း သာမန်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ပရလောက
တွေ၊ ပညာသည်တွေ၊ မိစ္ဆာတွေနဲ့ ဝိဇ္ဇာအဆင့်လောက်
ရန်သူတွေနဲ့ပဲ တွေ့ကြရမှာဆိုတော့ အတွေ့အကြုံတော့
မှာပေါ့လေ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်
အတွေ့အကြုံသစ်တွေ ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က
မဟိန္ဒိပညာတွေကို မတတ်တော့ သူတို့ ရန်ပြုလာရင် ဘယ်လို
ကာကွယ်ရမလဲဟင်”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်နဲ့အတူတူ
အားမှတော့ အားလုံးရဲ့တာဝန်ကို ကျုပ်ကပဲ ယူပေးရမှာပေါ့၊
အောက်တစ်ချက် ကိုဗန်ကောင်းတို့ မောင်ထင်ကျော်တို့ကလည်း
အာနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူတွေပဲ၊ သာမန်တော့
အန္တရာယ် မရှိနိုင်ကြပါဘူး”

“ဒါထက် ဆရာကြီးက ပုဏ္ဏကစံအိမ်အကြောင်းကို
အကဲတည်းက သိထားတာပေါ့နော်”

“အင်း... သိရတာပေါ့၊ ပုဏ္ဏကစံအိမ်ဆိုတာ မဟိန္ဒိ
ပညာ အထက်လမ်းကို လိုက်တဲ့သူတွေအတွက် အထိကရ
ပညာသိုက်နေရာတစ်ခုဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဆရာကြီး”

“အဲဒီနေရာကို ရောက်အောင် သွားနိုင်ရင် လောကမှာ
ပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မှန်သမျှ သိခွင့်ရနိုင်
တာပေါ့၊ ဥပမာပြောရရင် ဘုရားမပွင့်ခင်က ပေါ်တဲ့ ဗေဒင်
ကျမ်းတွေ၊ ဆေးကျမ်းတွေ၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ကျမ်းတွေ၊ အဂ္ဂိရတ်
ကျမ်းတွေ မှန်သမျှ အဲဒီနေရာမှာ အားလုံးရှိတယ်၊ ကုန်ကုန်
အရာရင် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က သံဂါယနာတင်ခဲ့တဲ့
ပိဋကတ်မူရင်းတွေကိုတောင် တွေ့ရနိုင်ပါတယ်”

“ဆရာကြီး ပြောပြတာနဲ့တင် အတော်ကို စိတ်ဝင်စားကောင်းနေပြီ၊ ဒါဖြင့် အဲဒီနေရာကို ပညာရပ်ကို လိုက်စားအခြားသူတွေရော မသွားကြဘူးလား ဆရာကြီး”

“ဘယ်နေ့ပါ့မလဲ... သွားကြတာပေါ့။ အတော်များများကတော့ ဟိုအထိ မရောက်ပဲ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ အနောက်အယုတ်တွေနဲ့တင် တပ်ခေါက် ပြန်ပြေးခဲ့ကြရတယ်။ ပုဏ္ဏားကစံအိမ် ရှိတဲ့နေရာကို အရောက်သွားနိုင်ပြန်တော့လည်း မတွေ့လို့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်လှည့်ခဲ့ကြရတယ်။ တကယ်ဆိုပဲ ပုဏ္ဏားကစံအိမ်ဆိုတာ မြို့ပျောက်တစ်ခုဆိုရင်လည်း မမှားဘူးကွယ်”

“ဒါဖြင့် သွားရင်ကော တွေ့နိုင်ပါ့မလား ဆရာကြီး”

“ထိုက်သူတွေတော့ တွေ့ရပါတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ထိုက်ရင်တော့ တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဟိုနေရာရောက်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား သွားပြီး မတွေ့ဘဲနဲ့ ပြန်လှည့်ရရင်တော့ အတော်ပင်ပန်းမှာပဲ”

“မလုပ်ခင်ကတည်းက ဖြစ်ပါ့မလားလို့ တွေးနေမယ့်အစား အစကတည်းက မလုပ်တာက ပိုကောင်းသလိုပေါ့။ ကိုယ်မမြင်ရတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဖြစ်ပါ့မလားလို့သာ တွေးနေရင် ဘယ်အလုပ်မှ လုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့အယူအဆကတော့ ဘယ်အလုပ်မဆို လုပ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ စလုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မရောက်မချင်လမ်းခရီးမှာ တွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲကိုတော့ ဒီလိုပဲ ရှင်းရတာပဲ”

စကားပုံတောင် ရှိသေးတာပဲ။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ညိုမှောင်နေတဲ့ တိမ်တိုက်တွေရဲ့ အနားသတ်မှာ ငွေရောင် အလင်းတန်းတစ်ခု ရှိသလိုပေါ့။ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ အခက်အခဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဒါမှမဟုတ် အဖြေတစ်ခုကတော့ အမြဲရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒါထက် ဆရာကြီးကို မေးရဦးမယ်၊ ပုဏ္ဏားကစံအိမ်မှာ ဘယ်လိုအစောင့်တွေ ရှိသလဲ ဆရာကြီး”

“သိဒ္ဓိရှိတဲ့ နတ်ဘီလူးတွေနဲ့ မှန်နန်းသခင်မ ရှိတယ်”

“မှန်နန်းသခင်မဆိုတာက...”

“ပုဏ္ဏားကစံအိမ်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ ပညာရှင် သခင်မပေါ့”

“သူကလည်း ဘီလူးပဲလားဟင်”

“အင်း... နတ်ဘီလူးမျိုးနွယ်ဆိုရင် မမှားဘူး”

ဆရာကြီးသူရဇွယ်မှ ထိုစကားများကို ကြားသောအခါ ထိုက်တာမင်းထင်ကျော်ရော ဦးဗန်ကောင်းပါ များစွာစိတ်ဝင်စားကြလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဆရာကြီး၏အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သော မှန်နန်းထဲမှာ စကားပြောနေကြရာ အတော်ညဉ့်နက်သည်အထိ စကားပြော မပြတ်ကြသေးပေ။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ခုတော့ ကြိုတင်ပြီး ဘီပေးထားရဦးမယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“အဲဒီနယ်နိမိတ်ထဲကို ဝင်သွားတာနဲ့တင် ရုပ်ဝတ္ထု မှန်သမျှကို မူလအတိုင်း မမြင်နိုင်တော့ဘူး၊ အကြီးကိုအသေး အသေးကိုအကြီး၊ အကျယ်ကိုအကျဉ်း၊ အကျဉ်းကိုအကျယ် လှည့်စားပြီး မြင်တွေ့ကြရတယ်။ သစ်ပင်သေးသေးလေး မြင်လို့ ကျော်လျှောက်လိုက်တော့မှ လူတဖက်လောက် ရှိတဲ့ သစ်ပင် ကြီးနဲ့ ဝင်တိုက်မိတာမျိုး၊ တောင်နိမ့်နိမ့်လေးဆိုပြီး တက်သွား တာ ခရီးအတော်ရောက်တော့မှ တက်လို့မဆုံးတဲ့ တောင်ကြီး ဖြစ်နေတာမျိုး၊ ချောက်က ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုပြီး ခုန်ကူးလိုက် တာ အကျယ်ကြီး ဖြစ်နေလို့ ချောက်ထဲ ကျသေတာတွေလည်း မနည်းဘူး”

“ကြောက်စရာပါလား”

“ဒါဖြင့် အဲဒီတောတောင်မှာ နေတဲ့ တောတိရစ္ဆာန် တွေကရော ဒီလိုပဲ မြင်ကြရသလား ဆရာကြီး”

“တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး၊ သူတို့ကတော့ သဘာဝအတိုင်းပဲ မြင်ကြရတယ်”

“ဒီလိုမြင်ရတာဟာ ပရလောကသားတွေရဲ့နှောင့်ယှက် မှုကြောင့် အခုလို မြင်ရတာလား ဆရာကြီး”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်ပေဘူး၊ ပညာရပ်နဲ့ သက် ဆိုင်တဲ့နယ်မြေဆိုတော့ ပညာရပ်တွေရဲ့လှည့်စားမှုတွေကြောင့် ပဲ အခုလို မြင်ရတာ၊ ပြောရရင်တော့ အဲဒီနေရာကို ရောက် လာတဲ့လူတွေကို အဲဒီနယ်မြေကို ဝင်သင့်မဝင်သင့် စာမေးပွဲ စစ်သလို အရည်အချင်း စစ်တယ်ဆိုရင်လည်း မမှားဘူး၊ မောင်

သို့ လောကီစကားနဲ့ ပြောရရင် တက္ကသိုလ်တက်ရဖို့ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကို ကျော်အောင် ပြေရသလိုပေါ့”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ သည်း နောက်တစ်နေ့မနက်မှ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်လာကာ ဆရာ ကြီး သူရဲ့နှင့်အတူ လိုက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။ သို့သော်ပြင်ဆင်နေစဉ် တစ်ညတွင် ထူးခြားသောအိပ်မက်တစ်ခု သို့ မြင်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လှပချောမောသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

သူမသည် ရှေးခေတ် ဘုရင်သမီးတော်များကဲ့သို့ ပြင် ဆင်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး နူးညံ့ပျော့ပြောင်းလှသည့် ပိုးထည် ဘတ်ရုံရှည်များကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူမကို မြင်တော့ အဝေဝါ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူး သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရင်းရင်းနှီးနှီး အမူအယာနှင့် ဖြိုးပြသောအခါ အံ့ဩနေမိသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“ရှင်က ကျွန်မကို မသိပေမယ့် ကျွန်မက ရှင်ကို သိပါ ဘယ်၊ ရှင်တို့ ကျွန်မရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားကံအိမ်ကို လာဖို့ ပြင်ဆင်နေ တဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုသိတယ်ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး လေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာကြီးနဲ့ အတူလိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်

နေတာပါ”

“ရှင်ကို အဲဒါပြောချင်လို့ လာခဲ့တာ၊ ဆရာကြီးက သီလ သမာဓိ ပညာနဲ့ ပြည့်စုံနေတာဆိုတော့ ရောက်ဖို့ မခဲယဉ်းပေမယ့် သူနဲ့ အတူလိုက်မယ့် ရှင်တို့နှစ်ယောက်က တော့ အခက်အခဲ ရှိနိုင်တယ်၊ လမ်းခရီးမှာ တွေ့ရမယ့် အခက် အခဲတွေကို ကျော်နိုင်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ပုဏ္ဏကစံအိမ်ကို ရောက်ရင် ဝင်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ကျွန်မ ပြောတာတွေကို သေသေချာချာ မှတ်ပြီး အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ရင်တော့ ဝင်ခွင့်ရနိုင်ပါတယ်”

“ဘာတွေလဲဆိုတာ ပြောပြပါ”

“လမ်းခရီးတလျှောက်မှာ အခက်အခဲတွေ အမျိုးမျိုး တွေ့ရပေမယ့် ဆရာကြီးရဲ့ပညာကြောင့် ကျော်လွှားနိုင်ကြမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ပုဏ္ဏကစံအိမ်ရဲ့ဝင်ပေါက်နား နီးလာရင် ဝိညာဉ် တစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း ပညာရှင်တွေရဲ့နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ကို ခံကြရလိမ့်မယ်၊ ဆရာကြီးအနေနဲ့ အထက်လမ်းစဉ်ကို လိုက်စားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ သူတို့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းဖို့ မသင့်လှပေဘူး၊ အဲဒီရန်တွေကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းသုတ် သင်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်က အဲဒီလိုပညာတွေကို ဘာမှမတတ် တော့ ဘယ်လိုရှင်းနိုင်မှာလဲ”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ရှင်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့အကူအညီနဲ့ ရှင်းရမှာပေါ့”

“နောက်တစ်ခုက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှင်တို့ လာတဲ့လမ်းခရီးမှာ တောင်တစ်ထောင်ကို ဆွဲရလိမ့်မယ်”

“တောင်တစ်ထောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုတောင်မျိုးလဲ”

“တောင်ထွဋ်တစ်ခုရဲ့အပေါ်မှာ တောင်ထိပ်ခေါင်း ဘစ်ထောင်တိတိ ရှိတယ်၊ အဲဒီတောင်တွေရဲ့ကြားထဲမှာ ဆောက်စာတစ်ချပ် ရှိတယ်၊ အဲဒီကျောက်စာပေါ်က စာတွေကို နှင်ကူးပြီးတော့ ယူလာခဲ့ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“အဲဒီနှစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြရင် ရှင် တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆရာကြီးနဲ့အတူ ပုဏ္ဏကစံအိမ် နယ်နိမိတ် အတွင်းကို ဝင်ခွင့်ရကြမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီ... ခင်ဗျားမှာတဲ့ကိစ္စတွေကို အောင်မြင် အောင် ဆောင်ရွက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အိပ်မက်ထဲ၌ မြင်နေရသော အမျိုးသမီးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွား လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ထိုအိပ်မက်အကြောင်းကို ဆရာကြီးသူရဇ္ဇအား သွားပြောပြလိုက်သောအခါ ဆရာကြီး သူရဇ္ဇက ပြုံးနေလေသည်။

“မောင်ထင်ကျော်ကို အခုကတည်းက စာမေးပွဲ လာ

စစ်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ၎င်းတို့သည် စီစဉ်စရာများ စီစဉ်၊ ပြင်ဆင်စရာများ ပြင်ဆင်ကာ ရန်ကုန်-မန္တလေး ရထားဖြင့် မန္တလေးသို့ လာကြသည်။ မန္တလေး၌ တစ်ရက်ခန့် နားနေပြီး ကျောက်မဲရောက်အောင် မီးရထားဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ကျောက်မဲသို့ ရောက်သောအခါ ဦးခွန်ကရင်ထံ ဝင်ရောက်တည်းခိုကာ လိုအပ်သော ရိက္ခာပစ္စည်းများကို ထပ်မံဖြည့်တင်းရာ ဦးခွန်ကရင်က လိုလေသေး မရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးလေသည်။ ထို့ပြင် လမ်းခရီး၌ အခက်အခဲ မရှိစေရန် လမ်းပြနှစ်ယောက်နှင့် ပစ္စည်းကိရိယာများ တင်ရန် လားနှစ်ကောင်ကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

လမ်းပြနှစ်ယောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဝန်းကျင် အရွယ်ခန့် ရှိသော ရှမ်းပလောင်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းနောက် ကျောက်မဲမြို့မှ အရှေ့ဘက် တောတောင်ထူထပ်လှသည့် ခရီးကြမ်းကို စတင်ကာ သွားကြလေသည်။ ၎င်းခရီးကြမ်းမှာ တောတောင်ထူထပ်ရုံမက သားရဲတိရစ္ဆာန်များကလည်း ပေါ်လှသည်။

လမ်းခရီးတလျှောက်၌ ကျွဲကုန်းဟု ခေါ်သော တောတွင်းရွာကလေး၌ ခရီးတစ်ထောက်၊ ထိုမှတဖန် မိုင်းငေါရွာကြီး၌ ခရီးတစ်ထောက်၊ မိုင်းငေါရွာမှ ရှမ်းအခေါ် ဟိုစန်၊ မြန်မာ

အခေါ် ဆင်ဂေါင်းရွာအထိ ခရီးဆက်ကြရမည်ဖြစ်ရာ လမ်းခရီး၌ ခရီးမထောက်ကြတော့ပေ။

ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလမို့ ရာသီဥတုက သာယာစပြုနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရှမ်းပြည်နယ်ဒေသ၏ရာသီဥတုအတိုင်း အအေးဓာတ်က ရှိနေမြဲပင်။

ဆောင်း၏အကြွင်းအကျန် နှင်းမှုန်နှင်းစက်များက ရှိနေဆဲပင်။

“ရှေ့မှာ ဘယ်ရွာတွေ ရှိသလဲကွယ်”

“ချုံးဟောင်းနဲ့ ချုံးသစ်ရွာတွေ ရှိတယ် ဆရာကြီး”

“အဲဒီရွာတွေမှာ ဘာထူးခြားချက် ရှိသလဲကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့တော့ သိပ်မသိဘူး ဆရာကြီး၊ အဲဒီနေရာမှာ ရွှေထွက်တာပဲ သိတယ်”

ဟု လမ်းပြတစ်ယောက်က ပြောသည်။

“အဲဒီမှာ ခရီးတထောက် နားဦးမလား ဆရာကြီး”

“ငါ့သဘောကတော့ မနားချင်ဘူး၊ ဆင်ခေါင်းရွာအထိ သွားဖို့ စိတ်ကူးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ပေါ်နေပုံရတယ်၊ မလွဲသာရင်တော့ နားချင်နားကြရဦးမှာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။ ချုံးဟောင်းနှင့် ချုံးသစ်နား နီးသော တောတွင်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လူသံများ ကြားရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင် သွားကြရာ တစ်နေရာ၌ မြေကျင်းတူး၍ အသုဘအလောင်းကို မြှုပ်နှံရန် ပြင်နေသော လူတစ်စုကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆရာကြီးက ရှမ်းဘာသာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဝမ်းရောဂါနဲ့ သေသွားတဲ့ မိန်းကလေးကို သင်္ဂြိုဟ် မလို့ ဆရာကြီး”

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေးမှာ အသားဖြူဖြူချောချောနှင့် အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ဆရာကြီးက အနားသို့ ကပ်ကာ ငုံ့ကြည့်သည်။

“သူ ဘယ်အချိန်က ဆုံးတာလဲ”

“မနက်လေးနာရီလောက်ကပါ”

“ဒီရွာမှာ ဘာရောဂါတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဝမ်းရောဂါတွေ ဖြစ်နေကြတယ် ဆရာကြီး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံး သောက်နေတဲ့ စမ်းချောင်း ထဲက ရေတွေအားလုံး အနက်ရောင်တွေ ပြောင်းလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မသောက်ဝံ့တော့တာနဲ့ တခြားက ရရာ ရေတွေကို ရွာသောက်ရင်းနဲ့ အခုလို ဝမ်းရောဂါတွေ ဖြစ်ကုန် တာပါပဲ”

“လူဘယ်နှစ်ယောက်လောက် သေပြီလဲ”

“လေးငါးယောက်လောက် ရှိပါပြီ။ ဒီမိန်းကလေးက နောက်ဆုံးသေတာပါပဲ”

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ

“ဒီမိန်းကလေးကို မသင်္ဂြိုဟ်နဲ့ဦး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ခဏထား တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရွာသားများမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွား ကြလေသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“သူ မသေသေးဘူး”

“ဗျာ... တကယ်ပြောတာလား ဆရာကြီး၊ တကယ် ပြောတာလား”

“သူ့ကို ဆေးကုရင် ပြန်ရှင်နိုင်သေးတယ်၊ ကိုင်း... မင်းတို့ တွေရတဲ့ ရေတွေ အနက်ရောင် ပြောင်းသွားတဲ့ချောင်း ကို ငါ့ကို လိုက်ပြပေးကြစမ်း”

ဟု ပြောသဖြင့် ရွာသားအချို့က လိုက်ပြပေးကြသည်။ ချောင်းရှိသောနေရာမှာ မဝေးလှသောကြောင့် အတန်ကြာ သောအခါ ရောက်သွားလေသည်။ ချောင်းရှိသောနေရာမှာ တောင်ကုန်းနှစ်ခု၏ကြားထဲ၌ ရှိပြီး သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များက ကောင်းလှသည်။

“ချောင်းရေက အရင်ကရော ဒီလိုအရောင် ပြောင်းဖူး သလား”

“ကျွန်တော်တို့တစ်သက်တော့ အခုလို တစ်ခါမှ ဖြစ် တာမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး”

စမ်းချောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း ရောက်လျှင် တစ်နေရာ မှာ ရပ်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ချောင်းထဲမှ ရေကို မတာနေ

တိရစ္ဆာန်များ အလှအယက် ဆင်းသောက်နေကြသည်ကို လှမ်း မြင်ရသဖြင့် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသော အမူအယာများ ပေါ်လာလေသည်။

“လာဟော... ချောင်းဖျားဘက် သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ကမ်းစပ်မှ ချောင်းဖျားဘက်သို့ တက် သွားကြသည်။ ချောင်းဖျားဘက် ရောက်သောအခါ အပေါ်ပိုင်း မှ စီးဆင်းလာသောရေများက ပကတိအတိုင်း အဖြူရောင်ပင် ဖြစ်ပြီး တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါမှ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ထိကာ အနက်ရောင် ပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးက ထိုနေရာသို့ သွားကာ ရေကို လက်ခုပ် ဖြင့် ခပ်ယူပြီး နမ်းကြည့်လေသည်။ ပြီးမှ အားရပါးရ သောက်ခဲ့ လိုက်သည်။

“ဒီရွာက လူတွေကတော့ တယ်ခက်ကြတာပဲကိုး ဆေးရည်တွေကို အဆိပ်ရေလို့ ထင်ပြီး အဆိပ်ဖြစ်မယ့်ရေကို ရွာသောက်ကြတော့ အခုလို ရောဂါရကုန်တာပေါ့။ ကိုင်း... ကိုဗန်ကောင်းနဲ့ မောင်ထင်ကျော်တို့က သူတို့နဲ့ ရွာကို လိုက် သွားကြ၊ ရွာသားတွေနဲ့ တွေ့ရင် ချောင်းထဲက အနက်ရောင် ရေတွေကို ရသမျှ အိုးတွေနဲ့ ခပ်ယူထားကြလို့ သွားပြောပေး တော့”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း လိုက်ပို့သော ရွာသားများနှင့် ရွာသို့ ပြန်လိုက်သွားသည်။ ခွဲ ဟောင်းနှင့် ချိုးသစ်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ရွာသားများက

သစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လံပြောသဖြင့် ရွာသူရွာသားများ သည်း အိုးများကို ယူကာ စမ်းချောင်းသို့ ဆင်းပြီး ရေများကို ခပ်ယူကြသည်။

အားလုံးပြီးလောက်သောအချိန် ရောက်မှ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်က ဆရာကြီးသူရဇ္ဇ ရှိသောနေရာ သို့ ပြန်သွားကြသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းစပ် ပေါက်နေသော ဆိပ်ဖူးပင်နှင့် တူသည့် အပင်တစ်ပင်ကို ချိတ်ယူနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအပင်ကို နှုတ်ယူလိုက်သည်နှင့် စီးနေသောရေများ အနက်ရောင် မရှိတော့ပဲ ပကတိအတိုင်း အဖြူရောင် ဖြစ်သွားသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ကြရလေသည်။

ဘခန်း(၆)

မာရသုတ်စာနိဒ္ဒါကြောင့် အန္တရာယ်မရှိသောနေရာ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ ရှေ့ဆက်ရန်လည်း
အိန်မရှိတော့သဖြင့် ချိုးဟောင်းနှင့် ချိုးသစ်ရွာ၌ပင် တစ်ည
ခိုရင်း အသက်သေပြီအထင်နှင့် မြေမြုပ်ရန် ပြင်နေသော
အလေးကို ဆေးကုပေးလေသည်။

“သူ့အသက်က ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မကောင်း
ဆိုးဝါးတွေက တကယ်သေပြီလို့ ထင်အောင် နှောင့်ယှက်ထား
ပြီတာပါ။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ပယ်ထုတ်လိုက်ရင် သူ့သတိ
အာမှာပါ။ သူ့ကို တခြားဆေးတောင် တိုက်စရာမလိုပါဘူး။

ချောင်းထဲက အမည်းရောင် ဆေးရည်ကို တိုက်လိုက်ရုံနဲ့ ပယောဂအားလုံး ပျောက်ကင်းသွားမှာပါ”

ဟု ပြောကာ ထိုအမည်းရောင်ရေဖြင့် ကိုယ်ကို သပ်ခွဲပေးရာ အတန်ကြာတော့ တအင်းအင်းနှင့် သတိပြန်ရလာသည်။ ထိုအခါမှ ဆေးရည်အနည်းငယ်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ တိုက်ပေးလိုက်သောအခါ ကောင်းမွန်စွာ သတိရလာတော့သည်။ ထို့နောက်တွင် ရွာထဲမှာ ရောဂါဖြစ်နေသူများအားလုံးကို ထိုဆေးများနှင့်ပင် တိုက်၍ ကုသပေးရာ ဝမ်းရောဂါများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားကြလေသည်။ ရွာသူရွာသားများလည်း ကျေးဇူးတင်သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြလေသည်။

“ဆရာကြီး နှုတ်ယူလာတာ ဘာဆေးပင်လဲဟင်”

“တကူးတက လိုက်ရှာရင် တစ်သက်မှာတစ်ခါ ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်တဲ့ ဂမုန်းနက် ဆေးပင်လေ”

“ဂမုန်းနက်ပင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျာ . . . ကျုပ်တို့ သွားရမယ့်ခရီးက ပယောဂတွေ၊ မိစ္ဆာတွေ ပရလောကသားတွေရဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေများတဲ့နေရာဆိုတော့ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ သူတော်ကောင်းတွေက ဂမုန်းနက်ဆေးပင်ကို တမင်ရှာပေးထားလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်ကြားဖူးတာကတော့ ဂမုန်းနက်က သာမဏလူတွေ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူးတဲ့၊ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ရတာ-

ဘာ့ အတော်ကလေး ဆန်းတာပဲ”

“ဘာဆန်းသလဲ မောင်ထင်ကျော်ရယ်၊ သူတော်ကောင်းအလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့လူကို သူတော်ကောင်းတွေက အမြဲတဲစေ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အခြားမကြည့်နဲ့ . . . ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်တွေကိုပဲ ကြည့်ပါ။ အများအကျိုးဆောင်ပြီး သူတော်ကောင်းအလုပ်ကိုသာ လုပ်ခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်က ဘဝများစွာမှာ ကွဲပေါင်း၊ ဘေးဆိုးပေါင်းများစွာနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ကူညီစောင့်ရှောက်ဆေးမှုကြောင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ရတဲ့ သာဓကတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ကျုပ်တို့လည်း အခုလာတဲ့ခရီးက ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ထက် အများအကျိုးဆောင်ဖို့က အဓိကဆိုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ အခုလို ပစ္စည်းမျိုး ရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဂမုန်းအမျိုးပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ခန့် ရှိသည့် အနက်မှ တန်ခိုးရှိသော ဂမုန်း(၁၀)မျိုးရှိသည်။

- ၎င်းတို့မှာ - (၁)ဂမုန်းနီ၊ (၂)ဂမုန်းနက်၊ (၃)ဂမုန်းဖြူ၊ (၄)ဂမုန်းခတ္တာနီ၊ (၅)ဂမုန်းခတ္တာဖြူ၊ (၆)ဂမုန်းခတ္တာကြောင်၊ (၇)ဂမုန်းလိပ်မထွား၊ (၈)ဂမုန်းရန်လွတ်၊ (၉)ဂမုန်းကတိုး၊ (၁၀)ဂမုန်းခါးတင် ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

၎င်းဆယ်မျိုးများမှ ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက်၊ ဂမုန်းဖြူ သုံးမျိုး

တို့မှာ တန်ခိုးကြီးမားလေသည်။ ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက်၊ ဂမုန်းဖြူ တို့သုံးမျိုးမှာ အရောင်အဆင်း မတူသော်လည်း တန်ခိုးသိရှိပုံချင်းကတော့ အတူတူပင် ဖြစ်၏။ နန္ဒင်းခေါင်း၊ နန္ဒင်းဥကဲ့သို့ အပြစ် ရှိလေသည်။

အပင်အရွက်မှာ ဆိပ်ဖူးပင်၊ ဆိပ်ဖူးရွက်ကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်တူ၏။ ၎င်းဂမုန်းတို့မှာ နေရာအမြဲမတည်ချေ။ အပင်ပေါက်၍ အရွက်စုံလျှင် အပွင့်ပွင့်လေ၏။ အပွင့်မှာလည်း အရောင်အဆင်း အစားအလိုက် အရောင်အဆင်း ကွာလေသည်။

ဂမုန်းဖြူ စစ်လျှင် နေရာအမြဲမရှိပေ။

(၃)နှစ်တစ်ကြိမ်၊ (၇)နှစ်တစ်ကြိမ်၊ (၁၀)နှစ်တစ်ကြိမ် နေရာရွှေ့ပြောင်းလေ့ရှိသည်။ ဟိမဝန္တာ အနဝတတ်ရေအိမ် အနီး၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ နေမြဲဖြစ်သော ဂန္ဓမာဒနတောင်ရှိ သီလသကျောက်ဖျာထက်သို့ သွားရောက်နေလေ့ရှိသည်။ သို့ကြောင့် ဂမုန်းဖြူ၏တန်ခိုးအာနုဘော် အဘယ်မျှ ရှိကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

၎င်းတောင်မှ နှစ်လ နှစ်ရက် စေ့ပြန်လျှင် လူတို့ နှိမ်မိမိနေဖူးသောနေရပ်သို့ လာရောက်နေပြန်လေသည်။ ဘီလူးသဘက်၊ တစ္ဆေသရဲ၊ မကောင်းသောမိစ္ဆာတို့သည် ဂမုန်းဖြူများစွာကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် ၎င်းရှိရာ အနီးဝန်းကျင်၌ပင် မနေကြပေ။

မိစ္ဆာပူးကပ်နေသောအိမ်သို့ ဂမုန်းဖြူကို ကိုင်၍ တစ်သွားရုံနှင့်ပင် ချက်ချင်းထွက်ပြေးကြရလေ၏။ ဂမုန်းဖြူကို သိ

အမျိုးမျိုး ပေါက်သည်အထိ စီရင်နိုင်ပေသည်။

(ကိုယ်ပျောက်သည်အထိ စီရင်နည်းများကိုတော့ ဖော်ပြရန် မသင့်လျော်သဖြင့် ချန်လှပ်ထားခဲ့ရပေသည်။)

ဂမုန်းနီမှာလည်း ဆိပ်ဖူးရွက် သဏ္ဍာန်တူပြီး ဥမှာ နန္ဒင်းခေါင်းကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ အပွင့်ကား ဟင်္သာပြဒါးကဲ့သို့ ခဲနီလေ၏။ အရွက်လည်း ထိုကဲ့သို့ နီလေ၏။ လေညာအရပ်၌ ဂမုန်းနီ ရှိလျှင် လေအောက်အရပ် အတော်ဝေးဝေးမှပင် ခံ့မွှေးလေ၏။ ဂမုန်းနီမှာလည်း မိစ္ဆာတို့ကို နိုင်၍ သိဒ္ဓိပြီး မြောက်နိုင်ပေ၏။

ဂမုန်းနက်မှာလည်း ဆိပ်ဖူးပင်၊ ဆိပ်ဖူးရွက်ကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်ရှိလေသည်။ အပင်လည်းအနက်၊ အရွက်ကြောလည်း နက်၏။ လေညာက ဂမုန်းနက် ရှိလျှင် လေအောက်အရပ်က ခံ့မွှေး၏။ အတွင်းမှ အသားပင် နက်လေ၏။ ဂမုန်းနက်ကို သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ ချစ်ခင်နှစ်သက်ပြီး မိစ္ဆာအပေါင်းတို့ ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။ မိစ္ဆာတို့၏ပြုစားခြင်း၊ အစားနှောင့်ယှက်ခြင်း ခံရပါက ဂမုန်းနက်ကို ရေစိမ်သောက် ခံ့နှင့် ပျောက်ကင်းစေ၏။

ဂမုန်းနက် ရေဆင်းသောက်သည့်အခါ အမြစ်ထိသော ခေသည် အဖြူရောင်မှ အနက်ရောင် ပြောင်းလေသည်။ ထိုရေကို သိက္ခမ်းနားလည်သူတို့က ဆေးအဖြစ် သောက်သုံး၍ မသိသူများက အဆိပ်သင့်၍ မသန်သောရေဟု မှတ်ထင်ကာ သုံးစွဲဝံ့ကြပေ။

“အခု ချုံးဟောင်း ချုံးသစ်ရွာက လူတွေလည်း အတိုင်းပဲပေါ့။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါတောင် ကြုံတောင့်ကြံ တွေ့ရတဲ့ ဂမုန်းနက်ရေကိုတော့ အဆိပ်ရေ ထင်ပြီး တခြား မသန့်တဲ့ရေတွေကို သောက်မိတော့ ဝမ်းရောဂါတွေ ဖြစ်ကြ တာပေါ့။

ဝမ်းရောဂါတွေ ဖြစ်လာတော့ မကောင်းတဲ့မိစ္ဆာတွေထ ဝင်လာပြီး နောင်ယွက်တာကို ခံကြရပြန်တယ်။ ဂမုန်းနက်ရေကို သောက်လိုက်တော့မှ မိစ္ဆာဘီလူးတွေလည်း ထွက်ပြေး၊ ရောဂါ တွေလည်း သက်သာပျောက်ကင်းသွားကြတာပေါ့။”

ဟု ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ပြောပြလေသည်။ ၎င်းတို့ ဆေးကုပေး၍ အသက်ပြန်ရှင်လာသော မိန်းကလေးမှာ ရွာသူ ကြီးသမီး ဖြစ်သောကြောင့် ရွာလူကြီးကလည်း ဒေါက်တာမင်း ထင်ကျော်တို့ကို လိုလေသေး မရှိအောင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံလေ သည်။

ထို့ထက် တစ်ရွာလုံးက ချောင်းထဲမှ အမည်းရောင်ရေ များကို အဖြူရောင် သဘာဝအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး သဖြင့် များစွာကျေးဇူးတင်ကြရုံမက ဆရာကြီးသူရဇ္ဇကို တန်ခိုး သိဒ္ဓိရှိသူတစ်ယောက်ဟု မှတ်ထင်နေကြရာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ပယောဂ အနှောင့်အယှက်မူ ရန်မှ ကင်းဝေးစေရန် အဆောင်လက်ဖွဲ့များ လာရောက် တောင်းကြလေသည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက အခြားအဆောင်လည်

ပေးစရာ မရှိသဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲ၌ ထည့်ထားသော သိမ်ဝင် ပုတီးကို ထုတ်၍ ကြိုးဖြုတ်ကာ တစ်လုံးစီ ဖြုတ်၍ အဆောင် အဖြစ် ပေးလိုက်တော့မှ ကျေနပ်ကာ ပြန်သွားကြလေသည်။
နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်း ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရန် ပြင် နေသောအချိန်တွင် ရွာလူကြီး ရောက်လာပြီး ဤသို့ပြောလေ သည်။

“ဆရာကြီးတို့ ခရီးဆက်ကြတော့မလိုလား။ ကျုပ်တို့ရဲ့ နေရာက တကူးတက လာမယ်ဆိုရင်တောင် တော်ရုံနဲ့ မရောက်နိုင်တဲ့နေရာမို့ အခုလို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဒီ နေရာတိုက်မှာ ရှိတဲ့ ထူးခြားတဲ့နေရာလေးတွေကို လိုက်ပြချင် လို့ပါ။”

“ဘယ်နေရာများပါလိမ့်”

“ဒီနေရာက ဘုရားအလောင်း ဥဒေါင်းမင်းဘဝက နေထိုင်ကျက်စားခဲ့တဲ့နေရာဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားအလောင်း ဥဒေါင်းမင်းရဲ့ခြေရာတွေ၊ မုဆိုးဒူးထောက်တဲ့နေရာတွေ၊ ကျော့ ကွင်းမိခဲ့တဲ့နေရာ၊ မုဆိုးရဲ့ခါးချက် ချတဲ့နေရာတွေ ရှိပါတယ်။ လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ မှာ များစွာအံ့ဩသွားလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ဘုရားအ လောင်း ဥဒေါင်းမင်း နေထိုင်သွားခဲ့သော အရပ်ဒေသမှ သိဒ္ဓိရှိ သော ဂမုန်းနက်ပင်ကို ရရှိခြင်းမှာ မထူးဆန်းတော့ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်မိလေသည်။ သို့ကြောင့် ၎င်းတို့ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်

သွားကြရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထိုနေရာများသို့ ရွာလူကြီး ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးသည့်အပြင် ၎င်းသမီးဖြစ်သူပါ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ရွာလူကြီးအမည်မှာ ဦးစိုင်းဆန်ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏သမီးဖြစ်သူမှာ စောမြကြည် ဖြစ်သည်။ တောထဲသို့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ သုံးယောက်သာ လိုက်သွားပြီး လမ်းပြနှစ်ယောက်ကတော့ ရွာ၌ နေခဲ့ကြသည်။

ချုံးဟောင်း ချုံးသစ်ရွာ၌ နေထိုင်ကြသူများမှာ တောင်ယာစိုက်ခင်းများ၊ ငှက်ပျောစိုက်ခင်းများ၊ လက်ဖက်စိုက်ခင်းများ စိုက်ပျိုးကာ အဓိက အသက်မွေးကြလေသည်။ ရွာပတ်ဝန်းကျင်၌ လက်ဖက်ခြံကြီး အမြောက်အမြား ရှိလေသည်။ ရွာအနီးတဝိုက်ရှိ စမ်းချောင်းကလေးများ၌ နီဝါရောင်အဆင်းရှိသော ငွေ့များ ထွက်သဖြင့် ရွှေကျင်သူအချို့လည်း ရှိလေသည်။

ရွာမှ ထွက်ပြီး တောတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်များပေါ်၌ ဥဒေါင်းငှက် အများအပြားကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခုထူးခြားတာက ထိုတောနက်ကြီးများအတွင်း၌ လူကို အန္တရာယ်ပေးကြသော သားရဲတိရစ္ဆာန်များကို တစ်ကောင်တစ်လေမှ မတွေ့ကြရခြင်းပင်။

“ဒီလောက်နက်တဲ့ တောထဲမှာ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေ၊ ဝက်ဝံတွေ မရှိကြဘူးလား”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မေးသောအခါ စောမြကြည်က အဖြေပေးသည်။

“ဒီတောထဲမှာတော့ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေ၊ ဝက်ဝံတွေ တောင် မကဘူး၊ လူဝံနီတွေတောင် ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနားတဝိုက်မှာတော့ မနေကြဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“လူကြီးတွေ ပြောသံကြားဖူးတာကတော့ ဒီနေရာက ဘုရားအလောင်း ဥဒေါင်းမင်း နေခဲ့ဖူးတဲ့နေရာ ဖြစ်တာကြောင့် လို့တော့ ကြားဖူးတာပဲ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇကပါ ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီစကားက အမှန်ပဲ မောင်ထင်ကျော်ရဲ့... ဘာကြောင့်လဲဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဆရာကြီး”

“မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် ဥဒေါင်းမင်း နေစဉ်ကာလက မောရသုတ်ကို အမြဲရွတ်ခဲ့တယ်လေ၊ မောရသုတ် မရိတ်တန်ခိုးတော်ကြောင့် ဘုရားအလောင်း ဥဒေါင်းမင်းကို မုဆိုးခုနစ်ဆက် နှစ်ပေါင်း(၇၀၀)တိုင်အောင် ဖမ်းမမိနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့တယ်လေ၊ ဒီပရိတ်တော်ကို နှစ်ပေါင်း(၇၀၀)ကျော်အောင် ရွတ်ဆိုခဲ့တဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ဒီနေရာတဝိုက်မှာ အန္တရာယ်တွေ ကင်းနေတာပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောပြရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မျက်စိထဲတွင် လွန်လေပြီးသောကာလက ဘုရားအလောင်း ဥဒေါင်းမင်း၏ ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင်လာသလို ရှိပြီး နားထဲမှာလည်း မောရ

သုတ် ပရိတ်တော်အသံများကို ကြားယောင်လာမိသလို ထင်မြင်မိလေသည်။ ထိုအခါ ရွာလူကြီး ဦးစိုင်းဆန်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

“ဒါတင်မကသေးဘူး ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီနေရာတဝိုက်ကို မုဆိုးတွေ ဝင်ပြီး အမဲပစ်ရင်လည်း ဘယ်လိုသတ္တဝါတစ်ကောင်မှ ရလေ့မရှိဘူး”

“အင်း... မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပရိတ်တရားတော်ရဲ့ တန်ခိုးတွေဟာ နှစ်ပရိစ္ဆေရ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပျက်ပြယ်မသွားဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့ဗျာ”

ထို့နောက်...

တောနက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ဖျာချပ်များပေါ်၌ ထင်နေသော ဥဒေါင်းခြေရာများ၊ မုဆိုးဦးထောက်ခဲသောနေရာများ၊ ကျော့ကွင်းဆင်သောနေရာများကို လိုက်လံပြသပေးကြသည်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက မုဆိုးမားနဲ့ ထိခဲ့တဲ့သစ်ပင်တွေဟာ အခုထိ အကိုင်းအခက် ပြန်မထွက်ကြဘူး”

ဟု ပြောကာ ငုံးတိတိ ဖြစ်နေသော သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကိုပါ ပြပေးလေသည်။ ကိစ္စပြီး၍ ရွာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးဆက်ရန် ပြင်သောအခါ ဦးစိုင်းဆန်က မေးသည်။

“ဆရာကြီးတို့ အခု ဘယ်ကို ခရီးဆက်ကြမှာလဲ”

“ကွမ်ဟယ်ဘက်ကို သွားကြမှာ”

“ကွမ်ဟယ်တောင် ရောက်ရင် လွယ်လုံဘုရားကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ဖူးသွားကြဦး၊ ကံထိုက်ရင်တော့ ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်ကိုပါ ဖူးချင်ဖူးကြရလိမ့်မယ်”

ဟု မှာလိုက်သဖြင့် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ကြပြန်လေသည်။

ချုံ့ဟောင်း ချုံ့သစ်ရွာမှ နေ့လည်ဘက်တွင် ခရီးဆက်ကြရာ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဟိုစန်ရွာကလေးသို့ ရောက်သဖြင့် ခရီးတထောက်နားကာ နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောဘကာ တောင်တက်ခရီးလမ်းများကို စတင်တက်ကြရလေသည်။

ကွမ်ဟယ်ရွာမှာ တောင်ထိပ်၌ တည်ထားသော လောင်ရွာတစ်ရွာဖြစ်သည်။ လွယ်လုံတောင်မှာ မြင့်မားလှသော တောင်ထွဋ်များထဲတွင် တစ်တောင်ပါဝင်သော တောင်ဖြစ်သည်။

အခန်း(၇)

ကျွမ်းကျင်ဆရာတော်နှင့် လွယ်လုံဘုရားသိုက်

လွယ်လုံတောင်မှာ မြင့်မားမတ်စောက်လှသည့်တောင်
ဖြစ်သည်။ လမ်းပြလူရွယ်နှစ်ဦးကတော့ ခရီးလမ်း အပြေပြစ်ဆုံး
နေရာမှ ရွေးကာ အပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ တောင်တက်လမ်း
ကြောမှာတော့ လူကို အန္တရာယ်ပေးသော တောကောင်နှင့်
ဘက်ဝံကြီးများကို မလှမ်းမကမ်းနေရာများတွင် လှမ်းမြင်လာရ
သည်။

“ဒီတောင်က ဝက်ဝံတွေ သိပ်ပေါတယ်၊ ဆရာကြီးတို့

သတိထားကြပါ”

ဟု လမ်းပြ စိုင်းပိက ပြောသည်။ သူတို့မှာလည်း ဆရာကြီးသူရရဲ့ ဦးဗန်ကောင်းတို့မှာ ဘာလက်နက်မှ မပါပဲ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံ၌ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်သာ ပါသည်။

ထိုသေနတ်နှင့်တော့ မြင်တွေ့နေရသော တောကောင်ကြီးများကို ဘာမှလုပ်ရမည် မဟုတ်ပေ။

လမ်းပြနှစ်ယောက်မှာလည်း လေးနှင့်မြားသာ ပါပြီး အခြားလက်နက်ဆို၍ တောခုတ်စရာ ခါးတစ်လက်စီသာ ပါလာကြသည်။ တောတိရစ္ဆာန်ကြီးများမှာ ၎င်းတို့အဖွဲ့ကို မြင်သောအခါ အဝေးသို့ ရှောင်သွားခြင်းမရှိပဲ မနီးမဝေးမှပင် ချောင်းမြောင်း၍ လိုက်လာကြလေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်များကြားမှ တိုးလာသော ခြေသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကြီးမားသော ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် တိုးထွက်လာသည်။ ဝက်ဝံကြီးမှာ အကောင်အရွယ်အစား ကြီးမားရုံမက ခြေသည်းလက်သည်းနှင့် အစွယ်ကြီးများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှလေသည်။

ဝက်ဝံကြီးကို မြင်သောအခါ ဝန်တင်လားနှစ်ကောင်မှာ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ရုန်းကန်နေကြပြီး ရှေ့မှ သွားနေသော လမ်းပြနှစ်ယောက်ကလည်း နောက်သို့ ပြန်ပြေးလာကြသည်။ ထိုအခြေအနေ ရောက်မှတော့ နောက်သို့ ပြန်ပြေး၍ လွတ်တော့မည် မဟုတ်တော့သဖြင့် အားလုံး ဘယ်လိုလုပ်

မသိအောင် ရှိနေတော့သည်။

ဝက်ဝံကြီးကတော့ သူတို့လူစုကို ကြည့်ပြီး ‘တဂီးဂီး’ နှင့် ‘မာန်ဖီ’ နေလေသည်။ ဆရာကြီးသူရက မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော ဝက်ဝံကြီးကို စိုက်ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုင်တည်ပြောဆိုနေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဝက်ဝံကြီးက ပတပ်ရပ်ကာ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာပြီ။

“ဟဲ့... ကိုယ့်နေရာကိုယ် သွားစမ်း”

ဟူသော အသံတစ်သံက တောထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘယ်နေရာက ပြောလိုက်မှန်း မသိသော ထိုအသံမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ အသံမျိုးဖြစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ဝန်းသွားလေသည်။ ထိုအသံကြားလိုက်သည်နှင့် ရန်မူရန် ရှေ့တိုးလာသော ဝက်ဝံကြီးမှာ တောတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသွားလေတော့သည်။ အတန်ကြာတော့ တောထဲမှ သစ်ခေါက်ရည် ဆိုးသည့်အဝတ်များကို ဝတ်ထားသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူက ဆရာကြီးသူရအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“အခုလို အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခင်ဆွကြီးက ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“လွယ်လုံတောင်ပိုင်ကြီးပါ”

“ဒီနေရာကို ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာပါလဲ”

“ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်က လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဆရာတော်က တခြားဘာများ မှာလိုက်ပါသေးသလဲ”

“လွယ်လုံတောင်ထိပ်ပေါ် ရောက်ရင် လွယ်လုံဘုရား ငုတ်တိုနားမှာ ရှိတဲ့ ဇရပ်ပျက်ကြီးကပဲ စောင့်နေပါတဲ့၊ အမိငှက်စွဲပြီးရင် သူလာခဲ့ပါမယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ... တောင်ပိုင်ကြီးအတွက် ဘာများလဲ ပေးရဦးမလဲ”

“တခြားတော့ အလိုမရှိပါဘူး၊ သင်တို့ပြုခဲ့သကဲ့သို့ ကောင်းမှုတွေကို အမျှပေးခဲ့ဖို့နဲ့ လွယ်လုံတောင်ပေါ် ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေအားလုံး ဘေးရန်ကင်းဖို့ မေတ္တာပို့ပေးခဲ့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ... ကျွန်ုပ်တို့ ပြုပြုခဲ့သမျှ ဒါနကုသိုလ် ဆောက်တည်ခဲ့သမျှ သီလကုသိုလ်၊ ပွားများအားထုတ်ခဲ့ရသော ဘာဝနာကုသိုလ်အဖို့ဘာဝအစုစုတို့တို့ တောင်ပိုင်ကြီးအား အမျှအတမ်း ပေးဝေပါ၏။”

“အမျှ... အမျှ... အမျှ... ယူတော်မူပါ”

ကျွန်ုပ်ပေးပို့သော အမျှအတမ်းကို ရရှိပြီးသကာလ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုနိုင်ပါစေ”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

“ဤလွယ်လုံတောင် အတွင်းအပြင်မှာ နေထိုင်ကြသော မြင်အပ်သောသတ္တဝါ၊ မမြင်အပ်သောသတ္တဝါအပေါ် တို့သည်လည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပြီး ဝေပညာပုဒ် အန္တရာယ်အပေါင်းတို့မှ ကင်းဝေးနိုင်ကြပါစေ”

“ကောင်းလေစွ... ကောင်းလေစွ”

ဟု ပြောဆိုကာ လွယ်လုံတောင်ပိုင်ကြီးက တောတွင်း ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း လွယ်လုံတောင်ပိုင်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ လမ်းတလျှောက်လုံး နောက်ထပ် နေရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ကြရတော့ပဲ အေးချမ်းစွာဖြင့် နောက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ တောင်ထိပ်ပေါ် ရောက်သွားကြပြီးနောက် လိုက်လံရှာဖွေကြရာ သစ်တော တစ်ခုအတွင်း၌ ဘုရားငုတ်တိုတစ်ခုနှင့် ဇရပ်ပျက်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။

“ဒါ လွယ်လုံဘုရားပဲ၊ တောင်ပိုင်ကြီး ပြောသွားတဲ့ ဘုရား ဇရပ်ပေါ်မှာ နားရင်း ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်ကို စောင့်ကြည့်တာပေါ့”

“ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ ဆရာ”

“တောရဆောက်တည်ပြီး တရားအားထုတ်နေတဲ့ နန်းတစ်ပါးပဲပေါ့”

“ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်က ဒီမှာ အမြဲနေတာလား”

“ဒီဘုရားကိုတော့ မကြာခဏ လာဟန်ရှိတယ်၊ တစ်နေရာတည်းမှာတော့ အမြဲနေလေ့မရှိဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာကြီး”

“တစ်နေရာတည်းမှာ အမြဲနေရင် လူတွေ သိသွားပြီး

ရောက်လာမှာစိုးလို့ပဲ၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ပြုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
မှန်သမျှ လူတွေ့မခံချင်ကြဘူး”

“ဘယ်လိုကြောင့် အတွေ့မခံချင်တာလဲ ဆရာကြီး”

“တောထဲမှာ တစ်ပါးတည်း နေတော့ အနေဆင်း
အစားဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်မဆင်းရဲရဘူး၊ လူတွေနဲ့ နေသော
နေရစားရတာ ကောင်းပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အပူအမျိုးမျိုးတွေ
ပြီး စိတ်မချမ်းသာရဘူးပေါ့၊ သူတို့အလိုဆန္ဒ အမျိုးမျိုးကို
ပေးနေရတာနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကို မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါကြောင့်
တကယ်ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ပြုချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လူတွေ
ဝေးတဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာပဲ နေလေ့ရှိကြတယ်”

ထို့နောက်...

သူတို့တတွေသည် ပါလာသောပစ္စည်းများကို
ပေါ်၌ ချ၍ မီးမွှေးသူကမီးမွှေး၊ ရေရှာသူကရှာ၊ အ
အသောက် စီမံသူက စီမံကြလေသည်။ ထိုကိစ္စများကို
လမ်းပြလူရွယ်နှစ်ယောက်ကပဲ ခိုင်ခံ့ပြုလုပ်ပေးကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ ဦးဗန်ကောင်း၊ ဆရာကြီး
သူရဇ္ဇတို့ သုံးယောက်ကတော့ ဘုရားငုတ်တို့ ရှိရာသို့ သွား
သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားခြင်း၊ အမှိုက်များ ရှင်း
အသင့်ပါလာသော ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်း
ပူဇော်ကြသည်။ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က
နေရာစီ ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေကြစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
အနီးပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုနေလေသည်။

ဘုရားငုတ်တို့ ရှိသောတဝိုက် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ သိပ်
လှပဲ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် အေးချမ်းမှု
လေသည်။ တောင်ထိပ်တကြောတွင် ပိန္နဲပင်၊ သရက်ပင်၊
ပန်းပင်၊ ဒူးရင်းပင်အချို့ကို တွေ့ရသည်။ ယခုအခါ နွေဦး
ခါနီးရာသီမို့ အပင်တိုင်းမှာ ပိန္နဲသီး၊ မရမ်းသီး၊ သရက်သီးများ
တွေ့ရလေသည်။

အမှည့်လွန်၍ ကြွေကျနေသော ပိန္နဲသီးများမှာ အပင်
အောက်၌ ကွဲနေပြီး တောတိရစ္ဆာန်များက စားသောက်ထားကြ
သည်။ ပိန္နဲသီးမှည့် အနံ့များက လှိုင်နေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ တောထဲမှာ
ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော သူတော်ကောင်းများအတွက် ထို
အသီးအနှံများ ရှိနေသရွေ့တော့ အစားအစာအတွက် ပူစရာ
တော့မည်မဟုတ်ဟု တွေးနေမိလေသည်။

သူသည် သာယာသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဘောကျ
၍ လျှောက်ကြည့်ရင်းနှင့် အတန်ငယ် ဝေးသောနေရာသို့
ရောက်လာလေသည်။ ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းနေရာမှ စကား
စကားသံများကို ကြားလာရသည်။ ထိုအသံများမှာ မဝေးလှသော
ကြောင့် အမျိုးသမီးတစ်စု စကားပြောနေသံမှန်း သိနိုင်လေ
သည်။

စိတ်ထဲမှလည်း ‘နယ်ခံဘုရားဖူး လာသူများ ဖြစ်မှာပဲ’
ထင်မိသဖြင့် ထိုအသံကြားရာဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။
ထိုနေရာ ရောက်သွားတော့ စကားသံများလည်း တိတ်သွား

ပြီး ဘယ်သူမှလည်း မတွေ့ရပေ။

ခဏကြာတော့ စကားသံများကို ပီပြင်စွာ ကြားရသေးသည်။

“သူက ငါတို့ကို ရှာနေတာဟဲ့၊ ထွက်တွေ့လိုက်မလှမကောင်းဘူးလား”

“အဲဒီလို တွေ့ရင် အစ်မကြီး သိသွားလို့ ဆူမှာပေါ့”

“သူ့လိပ်ပြာလေးက အရမ်းလှတာပဲနော်”

“လိပ်ပြာလှတာကတော့ လှတာပေါ့၊ သူနဲ့တို့နဲ့က ဘာခြားနေတာကိုလည်း တွေးဦးမှပေါ့”

“အို... ဘဝခြားလည်း ကာယကံရှင်က သဘောတရားရင် ပေါင်းသင်းလို့ ရတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ ထွက်သွားတွေ့လိုက်ချင်စတာပဲ”

“ဒီလောက်လည်း အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ သူ့အစိတ်ထင်တိုင်း နှောင့်ယှက်လို့ ရမယ်ထင်လို့လား၊ သူနဲ့ ပါလာတာက ဆရာကြီးက အထက်ဝိဇ္ဇာအဆင့်လောက် ရှိတာ၊ တော်ကြီးဒဏ်ခတ်ခံနေရပါဦးမယ်အေး၊ လာ... သွားကြပါစို့”

ဟု ပြောဆိုကာ စကားသံများ ပျောက်သွားလေတော့သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ထိုစကားသံများကို မထောင်ရင်း နေရာ၌ ရပ်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။

“သူတို့ ငါ့အကြောင်း ပြောသွားတာတော့ သေချာတယ်၊ ငါတို့နဲ့ ပါလာတဲ့ ဆရာကြီးဆိုတာ ဆရာကြီးသူရဖူးပြောတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဆရာကြီးရဲ့အဆင့်-

အတော်ကို ခရီးပေါက်နေပါရော့လား”

ဟု တွေးကာ ဇရပ်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဇရပ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ လမ်းပြနှစ်ယောက် ချက်ပြုတ်ကျွေးပေးသော သက်သက်လွတ် အစားအစာများကို စားသောက်ကြသည်။ အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေဝင်ချိန် ရောက်သောပြီဖြစ်သောကြောင့် တောင်ပေါ်၌ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းလာသလို အအေးဓာတ်ကလည်း ပိုလာလေသည်။

သို့ကြောင့် ဇရပ်ရှေ့တွင် ဖိုထားသော မီးပုံကြီးကိုသာ အားကိုးရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် မီးမပြတ်စေရန် ထင်းခြောက်များကို ထည့်ပေးရသည်။ လမ်းပြနှစ်ယောက်က မိုးမချုပ်ခင်ကတည်းက ထင်၍ ထင်းခြောက်ရှာရန် သွားကြရာ ခဏကြာတော့ ကြောက်လန့်တကြား ပြန်ပြေးလာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို... ဟိုမှာ တောကောင်ကြီး”

သူတို့ ရောက်လာပြီး မကြာမီ တောထဲမှ ကိုးတောင်သွားကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာလေသည်။ တောကောင်ကြီးကို မြင်သောအခါ လားနှစ်ကောင်မှာ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ရုန်းတမ်းနေသဖြင့် မနည်းထိန်းထားရသည်။ တောထဲမှ ခါးကြီးတစ်ကောင်နှင့် ဖြစ်၍ လျှောက်လာသော တောကောင်ကြီးက မီးပုံနံဘေးသို့ ရောက်သောအခါ ‘ဘိုင်း’ကနဲ ပစ်လွှဲချကာ အိပ်သွားလေတော့သည်။

“ခမျာ ချမ်းလို့ မီးလှုံရအောင် လာတာပါဏ္ဍာ...”

မကြောက်ကြပါနဲ့”

အတန်ကြာတော့မှ လားနှစ်ကောင်မှာလည်း ပြန်လည် ငြိမ်သွားကြသည်။ ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ ရေနေ ဆူဆူထဲသို့ ပလောင်ရွာမှ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော လက်ဖက်ရွက်နုခြောက်များ ခပ်၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက် ရင်း စကားပြောကြရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ညနေပိုင်း က သူကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။
ထိုအခါ ဆရာကြီးက...

“ဒီတောင်ပေါ်မှာ လွယ်လုံဘုရားသိုက် ရှိတယ်လေ မင်းကြားခဲ့တဲ့ စကားသံတွေက သိုက်စောင့်တွေရဲ့အသံ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

ဟု ပြောသည်။

“လွယ်လုံဘုရားသိုက်ဆိုတော့ ဒီဘုရားအောက်မှာ ရှိတာလား ဆရာကြီး”

“မဟုတ်ဘူး... တခြားနေရာမှာ ရှိတာ၊ လွယ်လုံ ဘုရားကို အကြောင်းပြုပြီး လွယ်လုံဘုရားသိုက်လို့ ခေါ်နေကြ တာ၊ တကယ်လို့ ဆရာတော် ကြွလာလို့ အကြောင်းသင့်မိ တော့ အတွင်းကို ဝင်ကြည့်ခွင့် ရချင်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောပြလေသည်။ ထိုသို့ပြောရင်း လက်ဖက်ရည် ကြမ်း သောက်နေကြစဉ် ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်သော အခါ တောနက်အတွင်းမှ လျှောက်လာသောခြေသံကို ကြား လေသည်။

ခဏကြာတော့ သစ်ပင်ရိပ်များကြားမှာ လျှောက်လာ သော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို မြင်သောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက သက်အုပ်ချီလိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တပါ ရော မှီယာင်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်ကြသည်။ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာ သော သဏ္ဍာန်မှာ တောရိပ်မှ ထွက်လာပြီး မီးပုံနား ရောက် သောအခါမှ ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

“ကွမ်ဟယ်ဆရာတော် ကြွလာပြီ၊ ဇရပ်ပေါ် ကြွပါ ဘုရား”

ဟု ပြောကာ ဆရာကြီးက ၎င်းပခုံးပေါ်မှာ တင်ထား သော တဘက်ကို ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ဖြန့်ခင်းပေးလိုက်သည်။ ရဟန်းတော်မှာ ဇရပ်ပေါ်သို့ ကြွလာသည်။ ထိုအခါမှ အချို့ နေရာများတွင် စုတ်ပြုလျက်ရှိနေသော သစ်ခေါက်ဆိုးရေ သက်န်းကို ဝတ်ရုံထားပြီး လက်ထဲ၌ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လည်ပင်းမှာလည်း ပုတီးတစ်ကုံးကို စွပ်ထားသည်။ ပုတီးလုံးများမှာ ဆီးသီးအရွယ်ခန့် ရှိလေသည်။ ရဟန်းတော်က ဆရာကြီး ခင်းပေးထားသော တဘက်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လေ သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ် နန်းကန် ငဲ့ထည့်ပြီး ရဟန်းတော်ကို ကပ်လိုက်သည်။

“ဒကာကြီးက ကျုပ်ကို ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်မှန်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အရှင်ဘုရားက တောင်ပိုင်ကြီးကို မှာလိုက်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား”

ရဟန်းတော်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ လက်ဖက်ရည်ပူဇော်ကို ဒီအတိုင်းပင် မော့သောက်လိုက်လေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခွင်ပေါ်မှ ချပြီး ရေနွေးပူပူကို ဒီအတိုင်း မော့သောက်လိုက်သဖြင့် စိုးရိမ်မိသော်လည်း ဘာမှ ထူးခြားမှုရှိဟန် မတူချေ။

“အရှင်ဘုရား ဒီတောင်ပေါ်မှာ သီတင်းသုံးရတာ မျှတမှု ရှိရဲ့လား”

“ကျုပ်က ခန္ဓာကိုယ်ကို မြတ်စွာဘုရားကို ရည်စူးပြီး လှူထားတာဆိုတော့ ကျန်တာတွေက အရေးမကြီးလှပါဘူး တရားအားထုတ်ဖို့အတွက်တော့ အနှောင့်အယှက် မရှိပါဘူး”

“ကြံကြိုက်တုန်း အရှင်ဘုရားကို မနက်အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်ချင်ပါတယ်၊ လက်ခံပေးပါဘုရား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အခြားပစ္စည်းတခုလည်း လှူပါရစေ”

“ဝိနည်းတော်နဲ့ အပ်စပ်ရင် လှူနိုင်ပါတယ်”

“အရှင်ဘုရားက တောထဲမှာ သီတင်းသုံးနေတာ ဆိုတော့ တောတွင်းရာသီဥတုအတွက် အဝတ်သင်္ကန်း မလုံလောက်လို့ တပည့်တော် လှူဒါန်းမည့်စောင်ကို ဥတုသပ္ပာယ် ဖြစ်စေရန်အတွက် သင်္ကန်းလွှာတစ်မျိုးအဖြစ် အလှူခံပေးတော်မူပါဘုရား”

“သာဓု. . သာဓု. . သာဓု”

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက နှစ်နံစပ် အညှီရောင် အညာစောင် ဘစ်ထည်ကို ရဟန်းတော်အား ကပ်ရာ လက်ခံယူလေသည်။ ဆိုညက ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်နှင့် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇတို့ ပြောနေကြသည့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အကြောင်း၊ ဝိဇ္ဇာနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အကြောင်းများကိုတော့ မဖော်ပြတော့ပြီ။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ဆရာတော်အား မေးမြန်းလျှောက်ထားနေသော အမည်များမှာ ဝိဇ္ဇာလောက၌ ထင်ရှားသော ဦးရှိုလ်များ၏ အမည်ဖြစ်သည်ကိုတော့ သိနိုင်လေသည်။ ဤသို့ ပြင် အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်သောအခါ လမ်းပြနှစ်ယောက်က ဆွမ်းချက်ပေးသဖြင့် သတ်သတ်လွတ်ဆွမ်းကို ကပ်သောအခါ ဘုဉ်းပေးလေသည်။

ပြီးလျှင်. . .

“ဒကာကြီးတို့က ဘယ်နေရာရောက်အောင် ခရီးဆက်မှာလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ပုဏ္ဏကစံအိမ်ကို ရောက်အောင်သွားမှာပါဘုရား”

“ပညာရပ်အတွက်ပဲလား”

“မှန်ပါ. . . ပညာရပ်အတွက်ပါပဲ”

“လမ်းမှာ တောင်တစ်ထောင်ကို ဝင်ပြီး ကျောက်စာချပ်က စာတွေကို ကူးယူသွားဖို့ မမေ့လေနဲ့”

“မှန်ပါဘုရား”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာအံ့ဩသွားမိလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

ခရီးမထွက်မီက အိပ်မက်ထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာပြောသွားသည့်စကားနှင့် တူနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ပုဏ္ဏကစံအိမ်ကို မရောက်ခင် လမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်တွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒကာကြီးအတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ နောက်က ပါတဲ့လူတွေအတွက်တော့ စိုးရိမ်ရတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“လွယ်လုံဘုရားသိုက်ထဲကို ခဏဝင်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီရောက်တော့မှ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီက ခွင့်တောင်းပြီး သူတို့အတွက် အဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ ပေးလိုက်တာပေါ့”

“သင့်မြတ်လှပါတယ် ဘုရား”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာဝမ်းသာသွားမိလေသည်။ သူတစ်သက်တာတွင် မကြုံဖူးသေးသော ထူးဆန်းလှသည့် မြင်ကွင်းများကို တွေ့ရတော့မည် မို့ တက်ကြွနေသည်။

“ကိုင်း . . . သွားကြဖို့ ပြင်ပေတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် ဇရပ်ပေါ်မှ မိမိတို့ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း၍ ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်နောက်မှ လိုက်သွားကြလေ

သည်။ လွယ်လုံဘုရား ရှိရာနှင့် သိပ်မကွာဝေးသောနေရာတွင် နီးသည်ဆိုသော်လည်း အတော်ကြာအောင် လျှောက်ကြရသေးသည်။ လမ်းတလျှောက်လုံး၌ မည်သည့်အန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်မျိုးမှ မတွေ့ရပဲ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ဂူ ရှိရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ကိုင်း . . . ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က အပြင်မှာ နေခဲ့ပြီး ဒကာတို့သုံးယောက်က ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဟု ခေါ်ကာ ဂူပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ ဂူကြီးအတွင်း၌ မှောင်နေမည်ဟု ထင်သော်လည်း တစ်နေရာမှ အလင်းရောင် ရနေသကဲ့သို့ ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ လူရိပ်လိုလို မသဲမကွဲ သဏ္ဍာန်များကိုတော့ အဝေး၌ လှမ်းမြင်ရသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မျက်စိကျင့်သားရသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတန်အသင့် မြင်နိုင်လာသည်။ ဘစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ တင်းပုတ်ကြီးကို ပခုံးထက်မှာ ဆမ်းပြီး ထိုင်နေသော ဘီလူးသဏ္ဍာန် တွေ့ရသည်။ အရုပ်ကြီးမှာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ ပါးခွက်ခွက်၊ အစွယ်ငေါငေါ နက်ပြာသော အသားအရေနှင့် ဒူးတစ်ဖက်ထောင်၊ တစ်ဖက်လှဲကာ ဆိုင်နေသည်။

အဝေးမှ ကြည့်စဉ်က ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ဟု ထင်သော်လည်း အနားရောက်သောအခါ နီရဲသောမျက်လုံးကြီး

များဖြင့် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေသည်ကို မြင်ရတော့မှ အရှုပ်မဟုတ်မှန်း သိရတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ကြောက်ရွံ့တတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်သော်လည်း ဘီလူးတစ်ကောင်ကိုသို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရ သောအခါ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေသည်။

သူတို့တတွေက ရှေ့သို့ ကျော်ဝင်လာသောအခါ ထိုလူ ကြီးက တင်းပုတ်ကြီးကို ထမ်းကာ နေရာမှ ထ၍ တစ်လှမ်း ချင်း လိုက်လာလေသည်။ မိမိတို့အား ရန်မူတော့မည်လားဟု စိတ်ထဲမှ ထင်မိသော်လည်း မဟုတ်ပဲ သူ့ဖာသာ မနီးမဝေးမှ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ကို ကျော်၍ ရှေ့မှ လျှောက်သွားရာ လူအရပ်ထက် နှစ်ပြန်ခန့် မြင့်သောသဏ္ဍာန်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရှိလေ တော့သည်။

ဂူကြီးအတွင်းပိုင်း ရောက်သောအခါ လမ်းမှားစရာ ဂူပေါက်ဝများစွာတို့ ရှိနေလေရာ ဂူပေါက်ဝတိုင်း၌ ထိုကဲ့သို့ သော အစောင့်မျိုး တစ်ယောက်စီ ရှိလေသည်။ အတွင်းပိုင်း ရောက်လာလေလေ မှောင်လာလေလေ ဖြစ်ရမည့်အစား လျှပ်စစ်မီးရောင်ကဲ့သို့ အလင်းရောင်အချို့က ရနေလေသည်။ အကယ်၍သာ ရှေ့မှ တင်းပုတ်ထမ်းထားသော လူကြီးသာ လမ်းပြမပေးပါက ဘယ်အပေါက်သို့ ဝင်ရမှန်းပင် သိမည် မဟုတ်ပေ။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့သို့ ဆက်သွား

ရာ မရှိတော့ပဲ ကျောက်နံရံကြီးက ဆီးခံနေချေပြီ။

ထိုအခါ ရှေ့မှ သွားနေသော လူကြီးက ကျောက်နံရံ ကို လက်ဝါးဖြင့် သုံးချက်ပုတ်လိုက်ရာ ခဏကြာတော့ ကျောက် နံရံ တစ်နေရာမှ ကျောက်တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာလေသည်။ သူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံ တံခါးပွင့်သွားသောအခါ လူ့ဘီလူး ကြီးက ရှေ့မှ ဝင်သွားသဖြင့် ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်က နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း ခပ်သုတ် သုတ် ဝင်လိုက်ကြရလေသည်။ အတွင်းရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် နားထဲမှာ အသံအချို့ကို ကြားလိုက်ရ သည်။

“ဟော... သူရောက်လာပြီဟေ့”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဟန်ကျတာပဲ။ သူ့ကို ပြန်မလွှတ် တော့ပဲ တစ်ခါတည်း ခေါ်ထားလိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် အစ်မတော်က အပြစ်ပေးမှာပေါ့... ကြောက်ဘူးလား”

ထိုအသံများကို မှတ်မိသလို ရှိနေသည်။ လွယ်လုံ တောင် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်ရှိ တောနက်ထဲ၌ တစ်ကြိမ်ကြား သိုက်သောအသံများနှင့် တူကြောင်း သထိထားလိုက်မိသည်။ သူ့ဘီလူးကြီးက တင်းပုတ်ကြီးကို ထမ်း၍ ရှေ့မှ ခေါ်သွားရာ ကျောက်ဂူမဟုတ်သော အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ကြလေသည်။

ထိုခန်းမကြီးမှာ ရှေးစော်ဘွားများ၏ဟော်နန်းခန်းမနှင့်

တထေရာတည်း တူပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှလေသည်။ အခန်းထဲတွင် ပြင်ဆင်ထားသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာလည်း ကျောက်သံပတ္တမြားများ စီခြယ်ထားသော ရွှေ၊ ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များ ဖြစ်သည်။

သလွန်၊ ကုလားထိုင် အစရှိသည်တို့မှာပင် ရှေးခေတ်စော်ဘွားများ အသုံးပြုသောပစ္စည်းများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခန်းထဲ ရောက်သောအခါ ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်သွားသော လူတို့လူးကြီးက နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ အခန်းတံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာပြီး လှုပ်ချောမောသော မိန်းမပျိုသုံးယောက် ထွက်လာကြကာ ကွမ်းဟယ် ဆရာတော်အား ရိုသေစွာ ကန်တော့ကြသည်။

သုံးယောက်စလုံးမှာ ဘုရင့်သမီးတော်များကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြရာ စိန်၊ ကျောက်၊ ပတ္တမြားတို့မှာ ဝင်းလက်နေ၏။ အလယ်မှ အစ်မအကြီးဆုံး ဖြစ်ဟန်ရှိပြီး နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရပ်နေသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အား ပြုံးစေ့စေ့နှင့် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား... ဒီသလွန်ပေါ်ကို ကြွပါဘုရား”

“ဒီသလွန်မျိုးမှာ မထိုင်အပ်ပေဘူး”

“ဒီလိုဖြင့် ဟိုဘက်အခန်းကို ကြွပါဘုရား”

ထိုသို့ပြောပြီး ရွှေသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားဟန်ရှိသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ရှိရာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး နေရာထိုင်

ခင်း ချပေးသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား... တပည့်တော်တို့ဆီ ဘယ်လိုအကြောင်းရှိလို့ ကြွလာတာလဲဘုရား”

“ကိစ္စအထွေအထူးတော့ မရှိပါဘူး၊ ဟောဒီက ဒကာသုံးယောက်က လွယ်လုံသိုက်နန်းကို ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ခဲ့တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ အမျိုးသမီးသုံးယောက်က ပြုံး၍ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကို ကြည့်သည်။

“ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်က မြတ်စွာဘုရားအတွက် ရည်စူးထားတဲ့ ဘုရားရတနာသိုက်ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေရတဲ့လူတွေပါ။ ကျွန်မက စောမြဝတီ၊ ညီမနှစ်ယောက်ရဲ့နာမည်က စောမြရီနဲ့ စောမြကြည် ဖြစ်ပါတယ်”

ဆရာကြီး သူရဇ္ဇက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ကပါ ရောယောင်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြရလေသည်။

“ဟဲ့... ညီမတော်တွေ၊ ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ဆရာတော်တို့ ဆွမ်းကပ်ဖို့နဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ သွားပြီး စီစဉ်ကြတော့လေ”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ နံဘေးနားမှ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ပြုံးစေ့စေ့အမူအယာဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဆွက်သွားကြတော့သည်။

“ဆရာကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဒီကိုရောက်လာတာ ကျွန်မတို့

ဖြင့် သိပ်ပြီးဝမ်းသာတာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲကွယ်”

“ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကောင်းပြီး သိဒ္ဓိစွမ်းအား ပြင်းထန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အခုလို ကြွလာတော့ ကျွန်မတို့နေရာကို မသိသူတွေ အနှောင့်အယှက်ပေးလို့ မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ကျုပ်တို့အနေကတော့ မေတ္တာပို့ပေးရုံပါပဲကွယ်”

“ဆရာကြီးတို့ ပို့ပေးတဲ့ မေတ္တာစက်ကွင်းက

အန္တရာယ်တွေကို အကာအကွယ်ပေးတဲ့နေရာမှာ အကောင်းဆုံး စည်းတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မမျှော်လင့်ပဲ အရောက်လာတာ သိပ်ပြီးဝမ်းသာတာပဲလို့ ပြောတာပါ”

ထို့နောက် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဆွမ်းတင်အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း လာရောက်ပြောသဖြင့် အခန်းတစ်အတွင်းသို့ လိုက်သွားရသည်။ ထိုအခန်းထဲ ရောက်သောကွမ်ဟယ်ဆရာတော်ကိုလည်း ဆွမ်းကပ်၊ ဒေါက်တာမင်းထွန်းကျော်တို့ကိုလည်း အစားအသောက်များဖြင့် ကျွေးမွေးခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထွန်းကျော်မှာ အစပိုင်းက မစားဝံ့ရုံနေသော်လည်း ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်ရော၊ ဆရာကြီးသုန္ဒရီမြန်ယုန်စွာ စားသောက်နေကြသည်ကို မြင်တော့မှ ရဲရဲတင်းတင်း စားဝံ့လေသည်။ အစားအသောက်များမှာ ထူးထူးခြားခြားအရသာ ရှိလှပေသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ စောမြင့်တို့ ညီအစ်မသုံးယောက်တို့က အဆောက်အဦးကြီး၏

အနံ့သို့ လိုက်လံပြသပေးသည်။

အခန်းတိုင်း အခန်းတိုင်းတွင် ရွှေငွေရတနာ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား အစရှိသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများမှာ တောင်ပုံရာပုံနဲ့နေလေသည်။ အချို့လည်း သေတ္တာကြီး၊ သေတ္တာငယ်များဖြင့် ပြည့်နေလေသည်။ အခန်းတစ်ခန်းအတွင်း ရောက်သောအခါ သိဒ္ဓိရိသော ဆေးဝါးပစ္စည်းအချို့ကို သီးသန့်ထားလေသည်။

“ဒကာကြီးတို့ သွားမယ့်လမ်းမှာ ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်မယ့် မိစ္ဆာတွေက အဆင်သင့် စောင့်နေကြတယ်၊ သူတို့ကို ဆောက်ဖြတ်ပြီးမှ ပုဏ္ဏကစံအိမ်ကို ရောက်ရမှာဆိုတော့ သူတို့ကို ဆောက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေ သူသွားကြပေါ့”

ဟု ဆရာတော်က ပြောသောအခါ စောမြင့်တို့ ဆိုသော အမျိုးသမီးကလည်း လိုအပ်သော ဆေးဝါးပစ္စည်းများ သွားနိုင်ပါကြောင်း ခွင့်ပေးသဖြင့် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ကလပ်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ဆေးလုံးနှင့် ဓါတ်လုံးအချို့ကို ယူလိုက်လေသည်။

“အခုလို အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကလပ်လို့ မှန်နန်းရှင်မနဲ့ တွေ့ခွင့်ရပြီး အပြန်ခရီးမှာ လမ်းကြိုဆင် တစ်ခေါက်ဝင်လာခဲ့ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ ကျွန်မတို့ မျှော်နေပါမယ်”
ထို့နောက်...

ညီအစ်မသုံးဖော်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ ဂူကြီးအား
ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အခန်း(၈)

ရွှေချထားသော အထိကရလက်ဖက်ပင်

နောက်တွင် လွယ်လုံတောင်မှ ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်
ဦးချနှုတ်ဆက်ပြီး အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ
ဆက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ဦးတည်ချက်မှာ ကျောက်ဖြူရွာသို့
ဆက်အောင် ခရီးဆက်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။ ကျောက်ဖြူရွာ
ကြာမှာတော့ လက်ဖက်စိုက်ခင်းများစွာတို့ကို ဖြတ်ကျော်ရ
သည်။

ကျောက်ဖြူရွာ၌ ခရီးတထောက်နားပြီး နမ့်စံရောက်
အောင် သွားကြရပြန်သည်။ နမ့်စံသည် စော်ဘွားဟော်နန်း

နိဿော တောင်ပေါ်မြို့ငယ်တစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ တည်းမလဲ ဆရာကြီး”

“နမ့်စံရွာမှာတော့ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်တေ
ရှိတယ်၊ အခုတော့ ရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး၊ မေးစမ်းပြီး ဝင်လို့
မယ်၊ အကူအညီ လိုတော့လည်း ပေးခဲ့ရတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ နမ့်စံရွာသို့ ဝင်ရာ ဆရာကြီးသူရဖွဲ့
ရှေးယခင်က ခင်မင်ဖူးသော မိတ်ဆွေဟောင်း မိသားစု
တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့အိမ်မှာပင် တစ်ညတည်းခိုကာ ၎င်းလွှဲ
အိတ်ထဲတွင် ရိက္ခာအတွက် ယူဆောင်လာသော ရွှေတုံးအခွံ
ကို ပေးထားခဲ့လေသည်။

ဆင်းရဲလှသော ရှမ်းမိသားစုများမှာ မမျှော်လင့်-
ရွှေတုံးများ ရကြသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ကြ-
လေသည်။ နမ့်စံ၌ တစ်ညအိပ်ပြီးနောက် စီလုံဘက်သို့ ခင်-
ဆက်ကြသည်။ နမ့်စံနှင့်စီလုံမှာ သိပ်မဝေးလှပေ။

“စီလုံမှာ ဘာထူးခြားတာ ရှိသလဲ ဆရာကြီး”

“မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော်ကြီး ရှိတယ်”

“မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော်အား မန္တလေးမှာ တစ်ဆူ
ရခိုင်ပြည်နယ် ကျောက်တော်မှာ တစ်ဆူပဲ ရှိတာမဟုတ်လား”

“မြန်မာနိုင်ငံမှာ မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော် ခုနစ်ဆူ
ရှိတယ်”

“ဗျာ... ဘယ်နေရာတွေမှာလဲ ဆရာကြီး”

“မန္တလေးမှာ တစ်ဆူ၊ ရခိုင်ကျောက်တော်မှာ တစ်ဆူ

...မှာ တစ်ဆူ၊ ဟူးခင်နဲ့ ပါမောက်ရွာကြားမှာ တစ်ဆူ၊
...တ်ကျပ်ပြင်ပင့်ကူတောင်အလယ်မှာ တစ်ဆူ၊ လွယ်ဆင်မှာ
...ဆူ၊ အခုသွားမယ့် စီလုံမှာ တစ်ဆူ၊ စုစုပေါင်း မဟာမြတ်
...ရုပ်ပွားတော်ခုနစ်ဆူ ရှိတယ်”

“ဆရာကြီး ပြောမှပဲ သိရတော့တယ်၊ ကျွန်တော်တော့
...လေးက တစ်ဆူနဲ့ ကျောက်တော်က တစ်ဆူကိုပဲ ဖူးဘူးသေး
...”

“အခု စီလုံက တစ်ဆူနဲ့ဆိုရင် သုံးဆူရှိပြီပေါ့”

“ဒါထက် ဆရာကြီးကို မေးရဦးမယ်၊ မန္တလေး မဟာ
...မုနိနဲ့ ရခိုင်မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူက မြတ်စွာ
...ရင်ငွေ့တော် သွင်းခဲ့တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့
...တော်တွေကရော ဘယ်လိုပူဇော်ခဲ့သလဲ”

“စွယ်တော်စေတီတွေလို စွယ်တော်ပွားနဲ့ တည်ထား
... မဟာမြတ်မုနိ ကိုယ်ပွားတော်တွေဆိုရင် ပိုပြီးမှန်လိမ့်
... မြန်မာသက္ကရာဇ်(၄၂၁)ခု (ခရစ်နှစ် အေဒီ ၁၀၅၉)နှစ်မှာ
...နံရထားမင်းက သိယိုဠ်မင်းထံကို သံအဖွဲ့ စေလွှတ်ပြီး
...တော်မြတ် ပင့်စေတော့ စွယ်တော်ပွားတစ်ဆူကို ပူဇော်ခွင့်
...ဘယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ပုဂံပြည်ကို ရောက်လာတော့ အဲဒီစွယ်တော်ပွား တစ်
... အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော့ စွယ်တော်ပွားတွေ ရခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
...တစ်ပြည်လုံးမှာ စွယ်တော်ပွား ဌာပနာပြီး တည်ထား

စွယ်တော်ကိုးဆူ ရှိတယ်”

“အားလုံးကတော့ ပုဂံမှာ ရှိတဲ့ စွယ်တော်ဘုရား လေးဆူကိုပဲ အသိများကြတယ်။ ရွှေစည်းခုံ၊ တန်ကြည်တောင်စေတီ၊ လောကနန္ဒာစေတီနဲ့ တုရင်တောင်စေတီအပြင် အခြားငါးဆူက ဘယ်မှာ ရှိတာလဲ ဆရာကြီး”

“နေရာနဲ့ တည်တဲ့ ဒါယိကာချင်းတော့ မတူကြဘူးပေါ့၊ အနော်ရထာမင်းကြီး တည်တဲ့ ပုဂံဘုရားလေးဆူအပြင် အနော်ရထာမင်းကြီး ကောင်းမှုတော် ဘုရားတစ်ဆူ ကျန်သေးတယ်။ အဲဒါက ပြက္ခန္ဓာတောင်စေတီပဲ။ နောက်လေးဆူက ပဲခူးမဟာစေတီ၊ စစ်ကိုင်းကောင်းမှုတော်၊ မန္တလေးနန်းတွင်း စွယ်တော်စင်ဘုရားနဲ့ မန္တလေးကုသိုလ်တော်ဆိုပြီး စွယ်တော်များ စေတီကိုးဆူရှိတယ်”

“ဒီလိုဖြင့် မဟာမြတ်မုနိ ခုနစ်ဆူကလည်း ဒီလိုပဲပေါ့နော်”

“ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ရင်ငွေ့တော် သွင်းပေးခဲ့တာတရော အမှန်ပဲပေါ့”

“(၁၂၄၇)ခုနှစ်မှာ မကိုဋ်တော် ကပ်လျှူပူဇော်တုန်းက ဝေါမှူးကြီးတွေ ရေးသားပူဇော်ခဲ့တဲ့စာတောင် အရှိသားပဲ”

“ညောင်ဥကင် ဗိမာန်ကြွကာမှ
နိဗ္ဗာန လွန်မတိမ်ခင်
ခုနစ်ကြိမ် ရှင်ကျော်မွေ့ပြီးလျှင်

ရင်တော်ငွေ့ သွင်းဆုနံ့သည်...
ကင်းတုစံ နိဗ္ဗိပွားကိုဖြင့်
ကိုယ်စားတော် ငါ့တူတင့်စေဟု”

“အဲဒီလို စာတောင် အရှိသားဆိုတော့ နိဗ္ဗိတ ရုပ်ပွားတော်အစစ်ဆိုတာ ယုံမှားသံသယ ရှိစရာ မလိုပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အခု စီလုံတောင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ မဟာမြတ်မုနိ ခုနစ်ဆူကို မမျှော်လင့်ပဲ ဖူးခွင့်ရတော့မှာပေါ့နော်”

“ဒါက အကြောင်းမရှိပဲနဲ့ အကျိုးရှိလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သက်သက်မဲ့ ခရီးသွားရင်း အမှတ်မထင် ဖူးရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုကြောင့် ဖူးရတာလဲ ဆရာကြီးရဲ့”

“ကောင်းတဲ့ အကြောင်းတရားတစ်ခုကို လုပ်လို့ ကောင်းတဲ့အကျိုးတရားတစ်ခု ရတာပဲ။ အခု ကျုပ်တို့တတွေက အများအတွက် အကျိုးရှိမယ့် ကောင်းတဲ့ခရီး ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ရှားရှားပါးပါး ဘုရားဖူးခွင့်ရတယ်လို့ မှတ်ပါ။ သာကတရားက ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ်တွေ ရှိတယ်။ ကောင်းတာလုပ်တဲ့လူဟာ ကောင်းကျိုးတစ်ခုကို ရနိုင်သလို မကောင်းတာ လုပ်တဲ့လူတွေအတွက်လည်း မကောင်းတဲ့အကျိုးကို ချက်ချင်း လက်ခံရတတ်တယ်။ နောင်ဘဝဆိုတာထက် ဒီဘဝမှာတင် ချက်ချင်းတုံ့ပြန်မှု ရတတ်တယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တောင်မြင့်တစ်ခု၏ အောင်ကြောပေါ်၌ တည်ထားသော စီလုံရွာသို့ ရောက်ကြလေသည်။ စီလုံဘုရားကြီးဟု ဒေသခေါ်ကြသော မဟာမြတ်မုနိ

ရုပ်ပွားတော်မှာ မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော်၏ပုံစံ အတိုင်း သွန်းလုပ်ထားပြီး တစ်လအထိ ပွဲတော်ကျင်းပသော ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း စိလုံမဟာမြတ်မုနိ ဘုရားကြီးကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြပြီးနောက် တောင်ရိုးများ အတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

“ဆရာကြီးနဲ့ ဒီတစ်ခေါက် လိုက်ရတာ လွယ်လုံဘုရား သိုက်ထဲ ရောက်ရတာရော၊ ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ရတာ ရော၊ အခု မုနိခုနစ်ဆူထဲက စိလုံမဟာမုနိဘုရားကို ဖူးရတာပါ အတော်ကို အကျိုးရှိပါပေတယ်”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည်။

“ဒါတင်မကသေးဘူး ကိုဗန်ကောင်း၊ အခု ကျုပ်တို့ သွားတဲ့ခရီးစဉ်မှာတင် ပုဏ္ဏကစံအိမ်ကို မရောက်ခင်မှာတင် ထူးခြားတဲ့နေရာတွေကို တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်”

“ဘယ်လိုနေရာမျိုးတွေလဲ ဆရာကြီး”

“အခုခရီးစဉ်အတိုင်း သွားရင် ဟိုးရှေ့မှာ လှမ်းမြင်နေရ တဲ့ တောင်တန်းညိုညိုကို လှမ်းမြင်ရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ မှာ လွယ်ဆင်ရွာ ရှိတယ်၊ လွယ်ဆင်ရွာမှာ မဟာမုနိတစ်ဆူ ထပ်ဖူးကြရဦးမယ်”

“ဟန်ကျတာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့”

“ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ဓာတ်တော်မွေတော်တွေ ဌာ ပနာထားတဲ့ ဓာတ်တော်စစ်ဘုရားတစ်ဆူလည်း ဖူးရဦးမယ်။

အဲဒီဘုရားအောက်ဖက်မှာ ဘုရားအလောင်း ဥဒေါင်းမင်းဘဝ က ကျက်စားခဲ့တဲ့ ဥဒေါင်းမင်းဂူလည်း ရှိတယ်၊ ခရီးကြိုရင်းမို့ ခင်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ခရီးဆက်ကြရာ နောက်ဆုံး ဓာတ်တော် စစ် စေတီတော် ရှိသော ဓာတ်တော်စစ် တောင်ကြောသို့ ရောက်ကြလေသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ မတက်မီ လမ်း၌ တွေ့သော လွယ်ဆင်ရွာသို့ ဝင်ကာ လွယ်ဆင်ရွာရှိ မဟာမုနိ ရုပ်ပွားတော်ကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြသေးသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဓာတ်တော်စစ် စေတီတော်အနားမှာပင် ခရီးတစ်ထောက် နားကြပြီး နောက် ဘစ်နေ့မနက်ပိုင်းတွင် ဘုရားအောက်ဖက်ရှိ ဥဒေါင်းမင်း ဂူ ချောက်သို့ ဆင်းကြည့်ကြလေသည်။ ဂူ၏အနေအထားမှာ အစ ဝိုင်းက ကျယ်ပြီး အတွင်းပိုင်းမှာ အလင်းရောင်အချို့ ရှိသော အကြောင့် ကောင်းစွာမြင်ရလေသည်။

“ဟိုးအတွင်းပိုင်းမှာ ဘာတွေရှိသလဲ ဆရာကြီး”

“ရှေးက လူတွေ လှူထားခဲ့တဲ့ ရွှေငွေကျောက်သံ ဓမ္မမြားတွေ ရှိတယ်၊ ဒီကျောက်ချပ်နှစ်ခုကြားက အတွင်းကို ချစ်ထည့်ပြီး လှူကြတာ”

“အဲဒီလို အတွင်းဝင်မရတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မဟုတ် ဆင် မသမာသူတွေက ဆင်းယူကြဦးမှာ”

ညပိုင်းမှာတော့ ဓာတ်တော်စစ် စေတီတော်အနီးမှာ ခန်းချကာ ဘုရားဖူးကြလေသည်။ ထိုညက ကောင်းမွန်စွာ

အိပ်စက်နားနေကြရပြီး နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန် လောက် ရောက်သောအခါ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က မီးပိုပေါ်မှာ ရေနွေးကျိုနေစဉ် တောတိုးလာသော ခြေသံများ ကြားရပြီး ပလောင်အဝတ်အစားနှင့် ပလိုင်းလွယ်ထားသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အဖွားကြီးတစ်ယောက်တို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက်တွင် အလင်းရောင်များ တက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်လေသည်။ နံနက်စောစော ထကာ တောင်ပေါ် တက်၍ လက်ဖက်ရွက် ခူးကာ ပြန်လာဟန်တူသော အဘိုးကြီးနှင့် အဖွားကြီးက မီးပုံကို မြင်သောအခါ ဝင်ရောက်မီးလှုံကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ဘုရားခြေရင်း၌ ပုတီးစိပ်နေရာမှ အသံကြားသဖြင့် ထလာလေသည်။

- “ဘယ်က လာကြတာလဲ”
- “လက်ဖက်ခူးပြီး ပြန်လာကြတာပါ”
- ဟု ပလောင်စကားနှင့် ပြန်ပြောသည်။
- “လက်ဖက်ခင်းက ဘယ်နားမှာလဲ”
- “ကျုပ်တို့ ပိုင်တာက လက်ဖက်ခင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ဖက်ပင်တစ်ပင်ထဲ ရှိတာပါ”
- “လက်ဖက်ပင်တစ်ပင်ထဲက လက်ဖက်ရွက် များများ ရပါ့မလား”
- “လိုသလောက်တော့ ရပါတယ်”

လက်ဖက်ပင်မှာ အကြီးဆုံးမှ လူ့တစ်ရပ်သာသာ ရှိပြီး လက်ဖက်တစ်ပင်မှ ရသောအရွက်နုမှာလည်း မဖြစ်လောက်ပေ။ ယခု သူတို့နှစ်ယောက်၏ပလိုင်းခြင်းများထဲ၌ လက်ဖက်ရွက်နုများက အပြည့်အမောက် ပါလာကြသည်။

- “လက်ဖက်ပင်က ဘယ်လောက်ကြီးလို့လဲ”
- “လုံးပတ်တင် အတောင်နှစ်ဆယ်လောက်ကြီးပါတယ်”
- “ဟင်...”

အားလုံး အံ့ဩသွားကြလေသည်။ လက်ဖက်ပင်၏ သက်တမ်းမှာ အနှစ်တစ်ရာကျော်အထိ သက်တမ်းရှိနိုင်သော်လည်း လုံးပတ်ကတော့ နှစ်ထွာသုံးထွာထက် ပိုမကြီးပေ။ ယခုလုံးပတ် အတောင်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိသည်ဆိုတော့ အထိကရ လက်ဖက်ပင်ကြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

- “လက်ဖက်ပင်က ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ”
- “ဒီက သွားရင် ဟိုတောင်ရိုးပေါ်မှာ ရှိပါတယ်”
- “ဒီလောက်ကြီး နေရတာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ပင်မို့လဲ”

“အလောင်းစည်သူမင်းကြီးကိုယ်တိုင် စိုက်ခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ပင်မို့ပါ။ အဲဒီလက်ဖက်ပင် တစ်ပင်လုံးကိုလည်း ရွှေချထားပါတယ်။ ဒီမှာ မိတ်ဆွေတွေ သောက်ဖို့အတွက် လက်ဖက်ရွက်နုတွေ ပေးခဲ့ပါ့မယ်၊ လမ်းကြိုရင် ဝင်ခဲ့ကြဦးပေါ့”

ဟု ပြောကာ ၎င်းတို့ ခူးလာသော လက်ဖက်ရွက်နုများကို ပေးထားခဲ့ပြီး ပလိုင်းနှစ်လုံးကို လွယ်၍ အဘိုးကြီးနှင့်

အဖွားကြီးတို့နှစ်ယောက်မှာ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း တအံ့တဩနှင့် ငင်း
တို့ ပေးထားခဲ့သော လက်ဖက်ရွက်များကို အသင့်ဆူနေသော
ရေခွေးအိုးထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ လက်ဖက်၏သင်းယုံသောနေ့
များက ကြိုင်တက်လာသည်။ ထိုလက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို
သောက်ကြည့်တော့လည်း သာမန်လက်ဖက်ခြောက် အရသာ
နှင့် မတူပဲ ထူးခြားသော အနံ့အရသာရှိကြောင်း သိရလေ
သည်။ နံနက်လင်းသောအခါ ထိုနေရာမှ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ကြ
လေသည်။

“အဲဒီလက်ဖက်ပင်ကြီး ရှိတဲ့နေရာဟာ နယ်ခြားနေရာ
ပဲ။ ရှေ့မှာ အနှောင့်အယှက်တွေ တွေ့ရတော့မယ်... သတိ
ထားကြတော့၊ အဲဒီက ကျော်ရင် တောင်တစ်ထောင် ကျောက်
စာ ကူးရမယ့်နေရာကို ရောက်တော့မယ်”

ဟု ပြောရင်း လျှောက်လာကြရာ တောနက်တစ်နေရာ
သို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်များကြားမှ အစွယ်ဖွေးဖွေးဖြင့်
ပြေးထွက်လာသော ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်
သည်။ ခွေးနက်ကြီးကို မြင်သောအခါ နောက်မှ လိုက်လာ
သည့် ဝန်တင်လားနှစ်ကောင်က ဂဏှာမငြိမ် ရွန်းကန်နေကြ
လေသည်။

“ဆရာကြီး.. ဟိုမှာ ခွေးနက်ကြီး လာနေပြီ၊ ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“ရန်သူထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်မှန်း သိရင်

ပြန်လှည့်သွားလိမ့်မယ်”

စောစောက မာန်ဖီ၍ပြေးလာသော ခွေးနက်ကြီးမှာ
မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာသောအခါ ရပ်ဝေးမှ ပြန်လာသော
သခင်ကို ဆီးကြိုသည့် ခွေးပမာ အမြီးတန့်န့် ဖြစ်ကာ ရှေ့မှ
လမ်းပြခေါ်သွားလေသည်။ သူတို့တတွေက နောက်မှ လိုက်
သွားကြရာ နောက်ဆုံး တစ်ပင်လုံး ရွှေချထားသော အထိကရ
လက်ဖက်ပင်ကြီး ရှိရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ လက်ဖက်ပင်
ကြီးမှာ အရပ်မမြင့်လှသော်လည်း ပင်စည်အလုံးက ကြီးမားလှ
သည်။

တစ်ပင်လုံး ရွှေချထားပြီး ပင်စည်တစ်နေရာမှာ နတ်
စင်တစ်စင် ဆောက်ထားသည်။ ထိုနတ်စင်ပေါ်မှာ အခြား
မခွည်းမရှိပဲ ပလိုင်းနှစ်လုံး ချိတ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရလေ
သည်။ ထိုပလိုင်းနှစ်လုံးကို မြင်သောအခါ မနက်လင်းစက
သူတို့ကို လက်ဖက်ရွက် လာပေးသွားသော ပလောင်အဖိုး
အဖွားနှစ်ယောက်တို့ကို ပြန်လည်သတိရမိလေသည်။

သူတို့တတွေက လက်ဖက်ပင်ကြီးကို စိတ်ဝင်တစား
ကြည့်နေကြစဉ်မှာ စောစောက တွေ့လိုက်ရသော ခွေးနက်ကြီး
မှာ ဘယ်နေရာ ထွက်သွားသည်ကို မမြင်လိုက်ရပေ။

“ဒီနေရာကို အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ဖောင်စင်္ကြာနဲ့
ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား အဘ”

“ရှေးက ဘုရင်မင်းမြတ်တွေက ဘုန်းရှိတော့ သွားချင်
တဲ့နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ရင် ရေဖြစ်လေတော့ ဖောင်စင်္ကြာနဲ့

သွားလို့ရခဲ့တယ်။ ရှေးမှတ်တမ်းတွေကတော့ အလောင်းစဉ်း
မင်းကြီးဟာ မြင့်မိုရ်တောင်က ကျွန်းဦးသပြေမျိုးစေ့နဲ့ ဟိမဝန္တာ
က လက်ဖက်မျိုးစေ့တွေ ယူလာခဲ့တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။
နေရာကို ရောက်တော့ ဒီနေရာမှာ နေတဲ့ နယ်သူနယ်သား
စိုက်ပျိုးစားသောက်ဖို့ လက်ဖက်မျိုးစေ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆင်း
ပေးထားခဲ့တယ်။ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပေးခဲ့လို့ လက်ဖက်ရွက်
အမည်တွင်ခဲ့တယ်လို့လည်း ပါးစပ်ရာဇဝင်တော့ ရှိကြတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ဒီလောက်
တဲ့ လက်ဖက်ပင်မျိုးကို တစ်သက်တစ်ခါ တွေ့ရတာဆိုတော့
ဒီခရီးအတွက် လိုက်ရကျိုးနပ်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ထိုနေရာ၌ အတန်ငယ် နားပြီး ရွှေ
ခရီးဆက်ကြလေသည်။ ရွှေခရီးမှာတော့ မှိုင်းပျူန်ရီလု
ရှိသော တောင်တန်းကြီးများက ဆီးကြိုလျက်ရှိနေသည်။

အခန်း(၉)

တောင်တစ်ထောင်ကျောက်စာ

တောင်တစ်ထောင်တောင်ဟူ၍ အမည်တွင်ခြင်းမှာ
သီးတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ပေတစ်ရာခန့် အမြင့်ရှိသော တောင်
ကုန်းပေါင်း တစ်ထောင်ခန့် ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အချို့က
လည်း တောင်တစ်ထောင်ပြည့်အောင် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။
အချို့ကလည်း ဘယ်လိုပဲရေရေ (၉၉)တောင်သာ ရှိသည်ဟု
ပြောကြလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ထိုတောင်ကို အဝေးမှ ကြည့်
သွင် ကြက်ဟင်းခါးသီးအလုံးကို ကြည့်ရသကဲ့သို့ အဖုအထစ်
များဖြင့် ပြည့်နေလေသည်။ ထိုတောင်ကုန်းများပေါ်မှာလည်း
သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ မပေါက်ပဲ မြက်ခင်းနှင့် သစ်ပင်ပုများ၊

ခံ့ငယ်အချို့သာ ရှိလေသည်။ ထူးခြားသောအချက်မှာ တောင်ကုန်းကလေးများမှာ တစ်တောင်နှင့်တစ်တောင် အနီးအမြင့် မကွာလှပဲ တညီတည်း ရှိနေသကဲ့သို့ မြင်ရလေသည်။

အချို့တောင်ကုန်းများကြားမှာတော့ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေးများ ရှိသည်။ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်သို့ စေ့သောအခါ သေနတ်၊ ခါး အစရှိသော သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းများမှာ အလိုအလျောက် အောက်သို့ ပြုတ်ကျပြီး မြေ၌ ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမှတ်တမဲ့ ကျသည်အထိ နှင့် ပြန်ကောက်ယူသောအခါမှာလည်း အလွယ်တကူ ကောက်မရဘဲ မြေပြင်၌ ကပ်နေလေသည်။

ထိုအခါ ဘူမိဗေဒဘာသာရပ်ဖြင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ရထားသော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြေပြင်အနေအထားနှင့် မြေအချို့ကို ယူပြီးကြည့်သည်။

“ဘာထူးခြားသလဲ မောင်ထင်ကျော်”

ဦးဗန်ကောင်းက မေးသည်။

“ဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့မြေက သာမန်မြေ မဟုတ်ဘူး၊ သံရယ်၊ သံသဘာဝ ဝင်နေတဲ့မြေမျိုးပဲ အဘ”

“ဟာ... ဒီလောက် သံရွားနေတဲ့ကာလမှာ ဒီတောင်ပေါ်မှာသာ ဖိုထိုးလိုက်ရရင် ကုန်ကြမ်းအတွက် ပူစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

အင်္ဂိုရတ်သမား ဦးဗန်ကောင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီမြေကနေ သံထုတ်ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ရတယ်၊ ပေမယ့် မြေကို တူးတဲ့အခါမှာတော့ သံထည်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အသုံးပြုပြီး တူးယူလို့မရဘူး”

“ဟင်... ဘာကြောင့်လဲ”

“အထဲက သံလိုက်ဓာတ်က ဆွဲထားတာနဲ့ အားလုံးကပ်နေမှာပဲ၊ အကယ်၍ ဒီတောင်ပေါ်ကို မော်တော်ကားတွေ၊ ခြေတူးတဲ့ စက်ယန္တရားတွေ တက်လာရင်လည်း စက်တွေက အလုပ်မလုပ်တော့ပဲ အားလုံးရပ်ကုန်မှာပဲ၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဘောင်းကင်က ပျံသွားတဲ့ လေယာဉ်ပျံတွေတောင် ဒီတောင်ပေါ်က နိမ့်နိမ့်လေး ကပ်ပုံရင် သံလိုက်ဓာတ် မိပြီး ပျက်ကျနိုင်သယ်”

“ကြောက်စရာပါလား... ဒါဖြင့် ဒီမြေကို လိုချင်ရင် ဘာနဲ့ တူးယူရမှာလဲ”

“သစ်သားကိရိယာတွေ အသုံးပြုပြီး တူးမှရမယ်”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ဆရာကြီးသူရဇွန်က အနားရောက်လာသည်။

“ဒီနေရာက ပုဏ္ဏားကစံအိမ် ရှိတဲ့နေရာရဲ့နယ်နိမိတ်လည်းဆိုရင်လည်း မမှားဘူး၊ မဟိဒ္ဓိပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပုဏ္ဏားက စံအိမ်ကို သွားမယ့်သူတွေဟာ တောင်တစ်ထောင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ သွားကြရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ အနှောင့်အယှက်တွေ အများဆုံး ရှိတဲ့နေရာပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်

လိုက်သောအခါ မျက်စိတဆုံး မြင်နေရသော တောင်ကုန်း
ကလေးများမှလွဲ၍ အခြားဘာမှတော့ မမြင်ရပေ။

“သိဒ္ဓိတဆင့် တက်ချင်တဲ့လူတွေ ကမ္ဘာဦးကတည်း
ရှိခဲ့တဲ့ ဆေးကျမ်းတွေ၊ ဗေဒကျမ်းတွေ၊ လောကီအစီအရင်က
တွေကို လေ့လာချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီနေရာက ကျော်ဖြတ်
မှ ပုဏ္ဏားကံအိမ်ကို ရောက်မှာဆိုတော့ အနှောင့်အယှက်
အဖျက်အဆီးတွေက ဒီနေရာက ဆီးပြီး အန္တရာယ်ပြုလေ့ ရှိ
တယ်။ အခု ဒီနေရာကို ကျုပ်တို့ ရောက်နေမှန်း သိရင် မကြာ
ခင်မှာ အန္တရာယ်ပြုမယ့် မိစ္ဆာတွေ ရောက်ချင်ရောက်လာလိ
မယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာကြီး”

“ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ လွယ်လုံဘုရားသိုက်ထဲက ပေးလှ
တဲ့ ဆေးလုံးတွေ သိဒ္ဓိရှင်ဓာတ်လုံးတွေ ရှိကြရဲ့မဟုတ်လား
“ရှိပါတယ်”

“အဲဒါတွေကြောင့် အန္တရာယ်ပြုရင်တောင် အဝေးက
ပြုကြမှာပါ။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်လိုအန္တရာယ် အနှောင့်
အယှက်နဲ့ပဲတွေ့တွေ့ စိတ်ခိုင်ခိုင်သာ ထားကြ၊ ကိုယ့်စိတ်
ကြောက်ရွံ့ပြီး ယိမ်းယိုင်သွားရင် သူတို့ နှောင့်ယှက်တာ ခံရလိ
မယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

“ဒီညတော့ ကျုပ်က တစ်ညလုံး ကျောက်စာကူးလေ
ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူရှိနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“ကျောက်စာက ဘယ်နေရာမှာလဲ ဆရာကြီး”

“ဒီတောင်ပေါ်မှာပဲ ရှိတာပါ။ ဒါပေမယ့် သာမန်အဆင့်
နဲ့တော့ မမြင်နိုင်ဘူး။ ကိုင်း... အချိန်ရှိတုန်း ကျုပ်သွားတော့
မယ်။ ရတနာသုံးပါးနဲ့ သရဏဂုံတော်တွေ၊ ပရိတ်တော်တွေကို
အာရုံပြုပြီး သတိနဲ့သာ နေကြပေတော့”

ဟု ပြောဆိုကာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက လွယ်အိတ်ကို
လွယ်လျက် တောင်ဝှေးကို ထောက်ကာ တောင်ကုန်းများကြား
သို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။ နေရာမှာတော့ ဒေါက်တာမင်း
ဆင်ကျော်၊ ဦးဗန်ကောင်းနှင့် လမ်းပြလိုက်လာသော စိုင်းပိနှင့်
စိုင်းလန်တို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

အချိန်ကလည်း နေဝင်ရီတရောအချိန် ရောက်လာပြီ
ဖြစ်သဖြင့် တောင်ကြောပေါ်မှာ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းလာ
သည်။ အနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသော နေရောင်ခြည်က
အစွန်းတစ ကျန်နေသေးသောကြောင့်သာ ဝိုးတဝါး မြင်နိုင်
လေသည်။

နွေလအခါပင် ဖြစ်လင့်ကစား မြူခိုးငွေ့များက ရစ်
ဆင်းနေရာ အအေးဓာတ်က ရှိနေသလို မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ရှိနေ
လေသည်။ စိုင်းပိနှင့်စိုင်းလန်တို့က လေကွယ်သော တောင်
ကုန်းကြားတစ်ခုတွင် မီးဖိုကြသဖြင့် ထိုနေရာမှာပင် စခန်းချကြ
လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အနားတဝိုက်မှာ ဝန်းရံ
နေသော တောင်ကုန်းများသာ ရှိပြီး အခြားဘာမှမမြင်ရပေ။
ထိုတောင်ကုန်းအရိပ်များကြောင့် အချို့နေရာများတွင်

ပို၍မှောင်နေလေသည်။ နေဝင်သွားသောအခါ အမှောင်ရိပ်က ပိုများလာပြီး အအေးဓာတ်များကလည်း ပိုလာသည်။ မီးဖို ထင်းစများကို မီးစွဲလောင်နေသောကြောင့် 'တဖျစ်ဖျစ်' မြည်သံ မှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်အသံမှ မကြားရပေ။

တစ်ခုဆန်းကြယ်သည်က ထိုတောင်ကြောပေါ်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ တစ်ကောင်တစ်လေမှ မတွေ့ရခြင်းပင်။ သံဓာတ်များ ရှိခြင်းကြောင့်လော၊ သို့မဟုတ် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသောသစ်ပင်များ မရှိသဖြင့် မနေကြခြင်းလော မပြော တတ်ပေ။

ညဦးပိုင်း ရောက်လာတော့ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ လဆန်းရက် လရောင်နှင့် ကြယ်ရောင်များ ရှိနေသော်လည်း မြူနှင်းများက ကာဆီးနေသဖြင့် ပိုးတဝါးသာ အလင်းရောင် ရှိလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့မှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း စကားပြောနေကြသော် လည်း စိုင်းပိနှင့် စိုင်းလန်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ မီးပုံကို ခေါင်း စိုက်ကာ အိပ်နေကြချေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောင်ကြားတစ်ခုအတွင်းမှ စကား ပြောသံများ ကြားရပြီး မီးရောင်များလည်း မြင်ရသည်။ အသံ ကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့မှ မီးတုတ်ကိုင်ထားသူက အရင်ထွက်လာပြီး နောက်ဖက်မှ ဖျာလိပ်ပိုက်ထားသူ၊ ဝါးကပ် ကိုင်ထားသူတို့ ထွက်လာသည်။

နောက်ဘက်မှာတော့ လူသေအလောင်းကို လူလေး

ယောက်က ထမ်းယူလာသည်။ ၎င်းတို့သည် အချိန်မတော် အသုဘ ချလာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဘွဲ့က လှမ်းကြည့်နေစဉ် ထိုလူများက မလှမ်းမကမ်း ရောက် သာသည်။ အလောင်းကို ဝါးကပ်ပေါ်မှာ တင်ပြီး ဒီအတိုင်း ဆမ်းလာကြရာ အပုတ်နံ့များပင် ထွက်နေပြီ။

“နောင်ကြီးတို့... သင်္ချိုင်းက ဘယ်နေရာမှာလဲဗျ”

ပထမတော့ အမှတ်တမဲ့မို့ တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောလိုက် နေ စိတ်ကူးမိသော်လည်း နောက်မှ သတိရကာ ဘာမှမပြောပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဦးဗန်ကောင်းကလည်း လက်တို့၍ သတိ ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့လူတွေ... သင်္ချိုင်းနေရာ သိရင် ပြောစမ်းပါဗျ၊ သာကို ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ရမှန်း မသိလို့ပါ”

ထပ်မေးသော်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောသဖြင့် ခြိတ်မရှည် ဖြစ်လာကြဟန်ဖြင့်...

“ဒီလူတွေ မေးလို့လည်း ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ အချိန် သည်း မရှိတော့ဘူး၊ မသာကလည်း အပုတ်နံ့ အတော်ထွက် နေပြီ၊ ဒီတော့ မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ အလောင်းကို အဲဒီနေရာ မှာသာ ချထားခဲ့ပြီး ပြန်ကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ၎င်းတို့ ထမ်းယူလာသော အလောင်းကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှင့် မနီးမဝေး၌ ချထားရုံမက ဖျာ လိပ်များ၊ ဝါးကပ်များကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီးနောက် ပြန်လှည့်သွား ကြလေတော့သည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား

သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဘ၊ မသာကြီး ဒီနေရာမှာ ခုထားခဲ့ပြီ၊ အပုတ်နဲ့တွေ့ကလည်း ထွက်နေပြီ၊ ကြာရင် ခက်လိမယ်”

“အပုတ်နဲ့ မခံနိုင်တော့လည်း ပုဝါစည်းထားပေါ့၊ သူ့ဘယ်လောက်နှောင့်ယှက်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုနေစဉ် ခဏကြာတော့ တောင်များကြားတောခွေးအူသံများ ကြားလာရသည်။ ခွေးအူသံများမှာ အဆက်မပြတ် ကြားရပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာလေသည်။ ခဏကြာတော့ တောင်ကြားအတွင်းမှ တောခွေးအချို့ ပြေးထွက်လာပြီး ချထားသော လူသေအလောင်းပေါ်သို့ ခုန်ကော်နေကြသည်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

တောခွေးများက လူသေအလောင်းပေါ်သို့ ခုန်ကော်ပြီးနောက် တောင်ကြားအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားကြသည်။ ထိုဝင်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် လူသေအလောင်းက နေရာဒေါက်ကနဲ ထထိုင်လာသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကို မြင်သောအခါ နေရာကုန်းထလာသည်။ ထိုသို့ ထလာသည်ကို မြင်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရေထည့်ထားသော ဝါးကျည်တောင့်ကို ယူ၍ သိဒ္ဓိဝင်ခါတ်လုံးကို ရေစိမ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ နေရာမှ ထလာသော လူသေအလောင်း

က သူတို့ ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လာနေရာ မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသည်။ မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နေရာမှ ထရပ်ကာ ရေဖြင့် လှမ်းပက်လိုက်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြင့် အော်ဟစ်ကာ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးဝင်သွားတော့သည်။ ထိုအန္တရာယ် ကင်းသွားသောအခါမှ အပုတ်နဲ့များလည်း ပျောက်သွားတော့သည်။

“မောင်ထင်ကျော်ရေ... တို့နှစ်ယောက်ကို အထက်လမ်းဆရာတွေ ထင်လို့များ ပညာလာစမ်းနေရောသလား၊ မပြောတတ်ပါဘူး၊ လွယ်လုံက ဆေးလုံးနဲ့ ဓာတ်လုံးတွေ ပါလာလို့သာ တော်ရော့တယ်”

“ဒီလိုနေရာမျိုးတွေမှာ ပရလောကသားတွေရဲ့လှည့်စားနှောင့်ယှက်တာကို ခံရတာ ဘာများ ဆန်းသလဲ အဘရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က သတိရှိဖို့သာ လိုတာပါ”

နှစ်ယောက်စလုံး မအိပ်ဝံ့ကြပဲ လက်ဖက်ခြောက်ခါးခါးခပ်ထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း စကားပြောနေကြရာ အတန်ကြာတော့ အခြားတောင်ကြား တစ်နေရာမှ မီးတုတ်များ ကိုင်ထားသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ရှမ်းအမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိပြီး လှပချောမောသူများ ဖြစ်ကြလေ

သည်။ ၎င်းတို့အမှုအယာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်
သဖြင့် ပြေးလာကြဟန် ရှိလေသည်။

နောက်ဘက်မှလည်း ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်နေသံများ
ကို အတိုင်းသား ကြားနေရပြီး သေနတ်သံအချို့ကိုပါ ကြား
သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းအိတ်အတွင်းမှ သေနတ်ကို
ယောင်ယမ်း၍ စမ်းလိုက်သည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

“ဟေး.. လိုက်ဟေ့.. လိုက်ဟ၊ မလွတ်စေနဲ့”

ထိုအော်သံများက တဖြည်းဖြည်း နီးလာချေပြီ။ မိန်းက
လေးနှစ်ယောက်က မီးပုံအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့
နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အဝတ်အစားများက စုတ်ပြိုကာ မလုံမလဲ
ဖြစ်နေလေသည်။

“အစ်ကိုရယ်.. ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ကယ်ကြပါ
ဦး၊ နောက်မှာ သောင်းကျန်းသူတွေ လိုက်လာလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ရွာကို ဓားပြဝင်တိုက်ပြီး
ကျွန်မတို့ကို ဖျက်ဆီးမလို့ ကြိုတာနဲ့ ထွက်ပြေးလာကြတာပါ..
ကယ်ပါဦး”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အမှတ်တမဲ့ အခြေအနေ
ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ
ပင် နောက်ဘက်မှ လိုက်လာသော လူသံများနှင့် သေနတ်သံ
များက ပို၍နီးလာသည်။

“ကျွန်မတို့ကို ကယ်ပါဦးရှင်.. တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်.. အစ်ကိုတို့မှ မကယ်ရင် ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်စလုံး ရေတိမ်နစ်ရပါတော့မယ်”

ထိုသို့ ငိုယိုကာ တောင်းပန်ပြောဆိုကာ အနီးသို့ ကပ်
လာရာ အဝတ်မဲ့နေသောနေရာများမှ ခန္ဓာကိုယ်အလှများကို
နီးရောင်ဖြင့် အတိုင်းသား မြင်ရလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
ဦးဇန်ကောင်းက နေရာမှ ထရပ်ကာ ဆေးရည်စိမ်ထားသော
ရေတကောင်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ကြည့်ရတာ အတော်မောလာပုံရတယ်၊
ရော့.. ဒီရေကို သောက်လိုက်ကြဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရေတကောင်း မြင်ရုံနှင့် နှစ်ယောက်
စလုံး နောက်သို့ တွန့်သွားကြသည်။ မျက်နှာမှာလည်း စောစော
ကလို ငိုယိုနေသောမျက်နှာမျိုး မဟုတ်တော့ပဲ အသွင်ပြောင်း
သွားလေသည်။

“မိစ္ဆာတွေ သေကြရော့ဟာ”

ဟု ပြောကာ ရေတကောင်းမှ ရေဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်
ရာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးသွားလေ
တော့သည်။

“အမှတ်တမဲ့မို့ ကျွန်တော်တောင် ကြောင်သွားတယ်၊
အဘက ဘယ်လိုရိပ်မိတာလဲ”

“ဒီလောက် သေနတ်သံတွေရော လူသံတွေပါ ဆူညံ
နေတာတောင် အိပ်နေတဲ့ စိုင်းပိတို့နှစ်ယောက် မနိုးတာကို
ကြည့်ရင် တို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ရွေးပြီး ခြောက်လှန့်နေတယ်

ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ မိုးမလင်းခင် နောက်ထပ် ဘာတွေ လာဦးမယ်မသိဘူး။”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ သူတို့ ကြောက်လေတော့ စိတ်ပူစရာတော့ မရှိတော့ပါဘူး။”

“ဒါက ကြောက်တဲ့အဆင့်တွေလောက် လာသေးတာ ကိုး၊ တော်ကြာ မကြောက်တဲ့အဆင့်တွေ ရောက်ချင်ရောက်လာ ဦးမှာ”

ဟု ပြောဆိုကာ စကားပြောရင်း ဆက်စောင့်နေကြ လေသည်။ သူတို့ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပါပေ။

သန်းခေါင်ယံအချိန် ကျော်သောအခါ ရာသီဥတုက လည်း တဖြည်းဖြည်း ဆိုးလာသလို ခြောက်လှန့်မှုများကလည်း ပိုကြမ်းလာသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာသောအခါ နှင်းမှုန်နှင့်ဖွဲများ က ပိုများလာသလို အအေးဓာတ်ကလည်း ပိုလာသည်။ လရောင်က မြင့်တက်လာသော်လည်း အလင်းရောင်က ငို တဝါးမျှသာ ရှိသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာလေလေ တောင်ရင်ပြင်ပေါ် မှာ လေပြင်းများက တိုက်ခတ်လာသောကြောင့် အအေးဓာတ် က အရိုးကွဲမတတ် ရှိလာသည်။ ထို့ကြောင့် မီးပုံကို အနိမ့် မပြတ်စေရန် မီးထိုးပေးနေရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မလှမ်း မကမ်း တောင်ကြားများမှ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ သဘက် အစရှိသည် တို့၏ကြောက်ဖက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး

ဖြင့် လာရောက်ခြောက်လှန့်နေခြင်းများကို အတိုင်းသား မြင်နေ ရသည်။

အချို့ကြီးမားလှသည့် ခန္ဓာကိုယ် ရှိသော သဘက်နှင့် ဘီလူးများမှာ မီးပုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာအထိ ရောက်လာကြ သော်လည်း အနားရောက်အောင်တော့ မလာဝံ့ကြပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ နှစ် သောက်ကိုလည်း မိမိတို့အတွက် မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသော သတ္တဝါများကို တွေ့နေရသကဲ့သို့ ကြည့်နေကြသည်။

သို့သော်လည်း ကြာရှည်ခြောက်လှန့်ခြင်း မပြုကြပဲ သန်းခေါင်ယံကျော်သောအခါ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့ သည်။ နောက်ပိုင်းရောက်လာသူကတော့ တစ်ယောက်တည်း ပြစ်သည်။ ၎င်းမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခရီးမထွက်မီက အိပ်မက် သိ၍ တွေ့ခဲ့ဖူးသော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ သူမကတော့ ဒေါက် တာမင်းထင်ကျော်တို့အနီးသို့ ရောက်အောင်လာပြီး ရင်းနှီး သောလေသံဖြင့် . . .

“ရှင် ကျွန်မကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးသည်။

“ ”

“ရှင် ခရီးထွက်ကာနီးတုန်းက တောင်တစ်ထောင် ကျောက်စာကို ကူးယူလာခဲ့ဖို့ မှာခဲ့တာ သတိရသေးတယ် မဟုတ်လား”

“.....”

“တောင်တစ်ထောင်ကျောက်စာကို ကူးရမှာက ဆရာကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ကူးယူရမှာ၊ ကျောက်စာကို ရှင်ကူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လာရင် ပုဏ္ဏကစံအိမ်ကို ဝင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို အိပ်မက်ထဲ၌ တစ်ကြိမ်မြင်ခဲ့ရပြီး ယခုတစ်ကြိမ် မြင်ရသော အခါ မှန်နန်းရှင်မကိုယ်တိုင် လာရောက်သတိပေးနေသည်ဟု ပင် ထင်နေမိသည်။

“ရှင်က ကျွန်မပြောတာကို မယုံဘူးနဲ့တူတယ်၊ တောင်တစ်ထောင်ကျောက်စာဆိုတာ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ကူးခွင့်ရှိတယ်၊ မဆိုင်တဲ့သူတွေ ကူးရင် ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်”

“ဟင်...”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သာမက နံဘေးနားမှ ဦးဗန်ကောင်းပင် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်စ ပြုလာချေပြီ။

“ရှင်တို့ရဲ့ဆရာကြီး အခု ကျောက်စာကူးနေရင်းနဲ့ အန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ အချိန်မီ သွားမကယ်ရင် သေတော့မယ်၊ အဲဒါ ရှင်တို့နှစ်ယောက် အမြန်သွားကယ်ကြပေတော့”

ဟု ပြောကာ အမျိုးသမီးက အမှောင်တွင်းသို့ ဝင်

ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အဘ၊ သူပြောသွားတာတွေဟာ အမှန်တွေများလား”

“ငါလည်း မဝေခွဲတတ်တော့ဘူး၊ မင်းလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ သူက မှန်နန်းရှင်မ အစစ်ပဲသား”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့် မိစ္ဆာတော့ ဟုတ်ဟန်တူဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ဆရာကြီး ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုတော့ အမြန်သွားကယ်ကြရမှာပေါ့”

“ဆရာကြီး ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ”

“ဒီလိုပဲ လိုက်ရှာရမှာပေါ့၊ ကိုင်း... အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောဆိုကာ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်၍ နှစ်ယောက်သား အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ အချိန်မှာ ညနီးခေါင်ယံအချိန် ကျော်လာပြီမို့ လရောင်ကလည်း မြင့်တက်လာသလို နှင်းမှုန်နှင်းခဲများကလည်း တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေလေသည်။

တောင်ကုန်းများမှာ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ ဆက်နေ

သဖြင့် အမှောင်ရိပ်များက ထိုးကျနေသည်။ နှစ်ယောက်သား တောင်များကြားမှ လျှောက်ရင်း ဆရာကြီးသူရဇ္ဇ ရှိနိုင်မည် ထင်သောနေရာများကို အလျင်အမြန် လိုက်ရှာကြလေသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အမှောင်ထဲမှ ရိပ်ကနဲ ပြင်းပြင်းသွားသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရိပ်ကနဲ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် နောက်တစ်နေရာ ရောက်တော့လည်း ထိုကဲ့သို့ တွေ့ရပြန်သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တောင်ကြားတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့တည့်တည့်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အပေါ်အင်္ကျီ မရှိပဲ ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျွတ်ထားသည်။ မျက်နှာက လူသေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ပြုလျော်ဖြစ်ကာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

ထိုလူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အတတ်ပညာဖြင့် စီမံထားသော ဝိညာဉ်တစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း၊ တစ်နည်းဆိုရလျှင် လူသေကို ဖုတ်သွင်းထားသောလူဖြစ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ ထိုလူက ရှေ့သို့ တိုးလာသောအခါ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။
“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

အနီးကပ် ပစ်သဖြင့် ရင်ဝတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာ နှင့် ချက် ထိမှန်ကာ နောက်သို့ လဲကျသွားသည်။ ခဏကြာတော့ ချက်ချင်းပြန်ထလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တောင်ကြားများ အတွင်း နောက်ထပ်လူများ ထွက်လာပြန်သည်။ အားလုံး

သောက်များများချည်း မဟုတ်ပဲ မိန်းမများလည်း ပါလာသည်။ သုံးတို့သည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်ကို ထွက်ခွာခိုက်မရှိအောင် ပိတ်ဆို့ကာ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာနေကြပြီ။

“မောင်ထင်ကျော်... ဖုတ်သွင်းထားတဲ့ မိစ္ဆာတွေကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့ အပိုပဲ၊ မင်းဆီမှာ ရှိတဲ့ ဓါတ်လုံးနဲ့ စည်းဝိုင်း ချယ်ကျယ်သာ ဝိုင်းထားလိုက်ပေတော့”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသဖြင့် သေနတ်ကို ပြန်ဆွဲ၍ ဓါတ်လုံးကို ထုတ်ကာ စည်းဝိုင်းဝိုင်းကာ အတွင်း၌ ခြင်းနေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝိညာဉ်တစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း မိစ္ဆာများက အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

သို့သော် စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ကျော်မဝင်ပဲ အပြင်မှ ခြင်းနည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခြောက်လှန့်နေကြသည်။

“အဘ အိတ်ထဲမှာ ဆေးလုံးတွေ ပါလာသေးတယ်၊ ချယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဒီဆေးလုံးတွေက တို့အတွက် အန္တရာယ်ကင်းအောင် ခြင်းလိုက်တာဖြစ်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဆရာကြီး ပြန်လာအောင် စောင့်ရုံပဲ တော့မှာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပင် မလှမ်းမကမ်း နေရာဆီမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့... မိစ္ဆာတွေ၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပြီး သူတို့အား ဆေးလုံးတွေ၊ ဓါတ်လုံးတွေကို ဖျက်ဆီးလိုက်ကြပါလား”

ထိုအသံပေါ်လာပြီးသည်နှင့် စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်
ဝိုင်းနေသော မိစ္ဆာများက ရှေ့သို့ တိုးဝင်ရန် ဟန်ပြင်ကြသည်
သို့သော် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဝိုင်းထားသော စည်းဝိုင်း
နားသို့ မရောက်မီမှာပင် နောက်သို့ လဲပြိုသွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေစဉ် အချိန်ကလေး
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အာရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။
ထိုအချိန်မှာပင် အဝေးတစ်နေရာမှ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်တင်
လျှောက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အခြားမဟုတ်ဘဲ
ဆရာကြီးသူရဇ္ဇပင် ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးလက်ထဲမှာ ဂမုန်းနက်ပင်
ကို ကိုင်လာသည်။

မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ဂမုန်းနက်ပင်
မြှောက်ပြလိုက်ရုံနှင့်ပင် စည်းဝိုင်းနားမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်
သော မိစ္ဆာများမှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးသွား
လေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် မလှမ်းမကမ်းနေရာဆီမှ...

“အမယ်လေး... သေပါပြီ”

ဟူသော မိန်းမတစ်ယောက် အော်သံကို ကြားလိုက်
သည်။ ခဏကြာတော့ အခြေအနေမှာ ပြန်လည်ငြိမ်သက်
လေသည်။

“ဘာကြောင့် ဒီနေရာ ရောက်နေကြတာလဲ”

ဆရာကြီးက မေးသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

“မိစ္ဆာတွေရဲ့လှည့်စားမှုကို ခံရပြီးတော့ မိစ္ဆာကျော့ကွင်း
သဲ ရောက်သွားကြတာပါ။ လွယ်လုံဘုရားသိုက်က ဓါတ်လုံးနဲ့
ဆေးလုံးတွေသာ ပါမလာရင် အခုလောက်ဆိုရင် နှစ်ယောက်
လုံး အသက်ပျောက်နေလောက်ပြီ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကြီး ဒုက္ခရောက်နေတယ်
ဆိုတာနဲ့ စိတ်ပူပြီး ထွက်မိကြတာပါ။ ဒါထက် ဆရာကြီး တောင်
တစ်ထောင် ကျောက်စာကို ရှာလို့တွေ့ခဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ပါပြီ”

“ကူးခဲ့ပြီးပြီလားဟင်”

“အားလုံးကူးယူလာခဲ့ပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာ ရပြီမို့ ဒီနေရာက
အမြန်ဆုံး သွားကြမှဖြစ်မယ်”

“သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ယူစရာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာယူရမှာလဲ ဆရာကြီး”

“စောစောက မိန်းမတစ်ယောက် အော်သံကြားလိုက်
တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြားလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီနားကို သွားရင် မိန်းမတစ်ယောက် လဲနေတာကို
တွေ့လိမ့်မယ်။ သူက မင်းကို ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ အနား
ဆက်ရင် သူ့ညာလက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူ
တာနဲ့၊ တခြားဘာမှမပြောနဲ့”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း စော

စောက အော်သံကြားရာ နေရာဘက်သို့ လာခဲ့လေသည်။
တောင်ကုန်းနှစ်ခုကြား တစ်နေရာတွင် မိန်းမတစ်ယောက်
လဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုမိန်းမမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့် နှင့်
သေးပြီး ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လှပချောမောသူဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ
ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရထားဟန်ဖြင့် မြေပြင်ပေါ်မှာ လဲကျ
နေကာ ပါးစပ်မှလည်း သွေးများ ထွက်နေသည်။ ဒေါက်တာ
မင်းထင်ကျော်ကို မြင်တော့ သနားစဖွယ် မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး မောင်ကြီးရယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောနေ
ပြင်လိုက်ပြီး ဆရာကြီး မှာလိုက်သည်ကို သတိရသွားပြီး ဘာ
မပြောပဲ အနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးက
သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခု လုပ်တော့မည်ကို သိနေဟန်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့
နှင့် နောက်သို့ ဆုတ်ပြေးသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က
သူမ ညာလက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မဟူရာအရောင်
တောက်ပနေသည့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို မြင်ရသည်။ ဒေါက်
တာမင်းထင်ကျော်က အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး လက်စွပ်ကို ခွဲ
ရန်ပြင်တော့ အတင်းတောင်းပန်လေသည်။

“မောင်ကြီးရယ်... ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါ။ ဒီလက်
စွပ်ကိုတော့ မချွတ်ပါနဲ့။ ဒီလက်စွပ်ကို ချွတ်ရင် ကျွန်မသေရ
လိမ့်မယ်”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ လက်ကို အတင်းဝှက်ထား

နေသဖြင့် နောက်ဆုံး လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူ
လိုက်သည်။

“အား... ”

အမျိုးသမီးမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ချက် ပေါ်လာ
သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူ့လက်ထဲသို့ လက်စွပ်
ပါလာသည်နှင့် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စောစောက နုပျိုနေသော အမျိုးသမီးမှာ
ချက်ချင်းဆိုသလို အိုမင်းရင့်ရော်လာကာ ဆံပင်များက ဖြူကာ
ပါးရေနားရေများ တွဲကျလာသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွားများက
လည်း ကျွတ်ကျကုန်သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ အသက်
အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်လှသော အဖွားအိုတစ်ဦး အသွင်ပြောင်း
သွားကာ အသံကတုန်ကရင်နှင့်...

“နင်တို့နဲ့ တွေ့မှ ငါ့ဘဝ ပြောင်းရတော့တယ်၊ နင်တို့ကို
ဘန္နာကျေတောင် မကျေဘူးဟေ့”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုရင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်
သက်သွားကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင်
အရှေ့ဘက်မှ အရုဏ်ဦး ရောင်ခြည်များ တက်လာပြီဖြစ်သဖြင့်
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ထိုနေရာမှ အလျင်အမြန်
သွက်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၀)

တောတောင်မာယာနှင့် လှည့်စားမှုများ

တောင်တစ်ထောင်မှ ကျော်လာသောအခါ ပုဏ္ဏက အိမ်ရှိရာ မှန်နန်းရှင်မ၏နယ်နိမိတ်ပိုင်နက်အတွင်းသို့ ရောက်ကြလေသည်။ လမ်းခုလတ်၌ တွေ့ရသော သစ်ချောက်တော၌ ရောက်သောအခါမှ သင့်တော်သောနေရာတစ်ခုတွင် စခန်းချကာ သိလိုသမျှ မေးကြည့်ရလေသည်။

“ဆရာကြီး... အခုယူလာတဲ့လက်စွပ်က ဘယ်လို ဆက်စွပ်မျိုးလို့ ခေါ်သလဲဟင်”

“ဒီလက်စွပ်က ကဝေမှော်အောင်တဲ့သူတွေရဲ့ပညာဗူး

ပဲ၊ တနည်းပြောရရင် သူတို့ရဲ့ အသက်ဗူးဆိုရင်လည်း မမှား
မောင်ထင်ကျော် တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းမကြီးက ဒီနယ်ခြားမှာ လာ
လူတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ နယ်ခြားကဝေလို့ ခေါ်တယ်။ သူ
ဘယ်ဆရာကမှ မနိုင်လို့ အခုလောက် သက်ဆိုးရှည်နေတာ
သူက မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို အသက်သွင်းပြီး ခိုင်းချင်
ခိုင်းနေတာပေါ့။ တစ်နည်းပြောရရင် မှန်နန်းရှင်မကို အန်
ကြီးစားနေတဲ့ ပညာသည်တစ်ယောက်ပဲ”

“အခု ဆရာကြီးလက်ချက်နဲ့ သေသွားတာလားဟ

“ကျုပ်လက်ချက်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့
သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခွင့်မှ မရှိတာ၊ သူသေရတာ က
ယူလာတဲ့ ဂမုန်းနက်ပင်ရဲ့ အစောင့်လက်ချက်ကြောင့် အ
သေရတာပါ”

“ဂမုန်းနက်က အတော်စွမ်းတာပဲကိုး”

“ဂမုန်းနက်ဆိုတာ သိဒ္ဓိတန်ခိုးရှိတော့ မြင်ရုံနဲ့တင်
မှန်သမျှ သေကြေပျက်စီးကြရတယ်”

“ဒါထက် မဟူရာလက်စွပ်ကို ဆရာကြီးက ဘာလုပ်
လဲဟင်”

“မှန်နန်းရှင်မနဲ့ တွေ့ရင် ပေးလိုက်ရုံပါပဲ။ မောင်
အိပ်မက်ထဲမှာ လာပြောသွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း မိမိအိပ်
အကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရမိတော့သည်။

“ကျုပ်တို့တတွေ ရှေ့ခရီးမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်

မြင်ကွင်းတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရတော့မှာမို့ လမ်းပြနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
ခိုင်းပိနဲ့ စိုင်းလန်တို့နှစ်ယောက်ကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အစီအရင်
တွေ ပေးပြီး နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ခိုင်းရတော့မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာကြီး”

“ပုဏ္ဏကစံအိမ်ဆိုတာ သာမန်လူတွေ ဝင်ခွင့်မရတဲ့
နယ်မြေတစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့် အပိုလူတွေကို ခေါ်ခွင့်မရှိတော့
ဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ လမ်းပြနှစ်ယောက်နှင့် လားနှစ်ကောင်
တို့ကို ၎င်းတို့နေရပ်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ သူတို့သုံး
ယောက်မှာလည်း လိုအပ်သောပစ္စည်းများကိုသာ တစ်နိုင်
တစ်ပိုင် ယူထားလိုက်ကြသည်။ လမ်းပြနှစ်ယောက် ပြန်သွား
သောအခါ ဆရာကြီး သူ့ရဇ္ဇက ပြောသည်။

“အခုသွားကြမယ့် တောလမ်းတောင်လမ်းတွေဟာ
သာမန်မြင်ရိုးမြင်စဉ်အတိုင်း မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အားလုံးက
ပညာရပ်တွေနဲ့ လှည့်စားထားတာချည်းပဲ။ အကြီးကို အသေး
မြင်၊ အသေးကို အကြီးထင်၊ အနိမ့်ကိုလည်း အမြင့်ကြီး ထင်ပြီး
အမြင့်ကိုလည်း နိမ့်နိမ့်လေး ထင်ပြီး ဆင်းတတ်ကြတယ်။
ဒါကြောင့် အန္တရာယ် အလွန်များတဲ့လမ်းဆိုရင်လည်း မမှားဘူး”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုလှည့်စားထားတာလဲ ဆရာကြီး”

“ပညာရှင်တွေ နေတဲ့ အရပ်ဒေသဆိုတော့ သာမန်လူ
တွေ လွယ်လွယ်နဲ့ မရောက်နိုင်အောင် လှည့်စားထားတာပဲ။
ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ နောက်ကသာ မျက်ခြည်မပြတ်အောင် လိုက်

ခဲ့ကြပေ။ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ မရှိစေရပါဘူး။”

ထိုစကားကြားသောအခါမှ လမ်းပြနှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်ကို သဘောပေါက်လေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းအချိန် ခရီးထွက်ရန် ပြင်သောအခါ ဆရာကြီး သူ့ရုက္ခက ထပ်မံသတိပေးပြန်သည်။

“လမ်းမှာ မြေပဲတွေတွေ့၊ ကျားတွေဆင်တွေပဲ တွေ့တွေ့ ကျုပ်က ရှေ့က သွားရင် နောက်က ရဲရဲသာ လိုက်ခဲ့ကြပါ။ တကယ်လို့ တစ္ဆေသရဲတွေ မြင်ရရင်လည်း နောက်တွန့်မသွားကြနဲ့၊ တွေ့သမျှ မြင်သမျှတွေ မှန်သမျှ ပညာရပ်နဲ့ လှည့်စားထားတာချည်းပဲ”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

“အခုသွားမယ့်ခရီးဟာ ဒီခရီးအတွက် ပထမစာမေးပွဲဆိုရင် မမှားဘူး၊ ဒီစာမေးပွဲကို ကျော်နိုင်မှ ဒုတိယ စာမေးပွဲ ပြေရမယ့်နေရာကို ရောက်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးနဲ့ပဲ ကြုံကြုံ ရတနာသုံးပါးကို အာရုံပြုပြီးသာ ရဲရဲတင်းတင်း လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဟု ပြောကာ ဆရာကြီး သူ့ရုက္ခက ၎င်း၏လွယ်အိတ်ကြီးကို လွယ်၍ တောင်ဝေးဖြင့် ထောက်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ သွားရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်က နောက်မှ လိုက်ကြလေသည်။

ပစ္စည်းကတော့ ထွေထွေထူးထူး မပါပဲ ဦးဗန်ကောင်းဆီမှာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံမှာ

ကျားပိုးအိတ်တစ်လုံးသာ ပါလေသည်။

သူတို့သည် တောနက်တစ်ခုအတွင်းမှ ကျော်ဖြတ်ကြရလေသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့မှ သွားနေသော ဆရာကြီးက ၎င်းရှေ့မှာ တားနေသော နွယ်ပင်တစ်ခုကို ဝှက်ဖြင့် ဖယ်၍ သွားသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ အနားရောက်သောအခါ ခြေသလုံးအရွယ်ခန့် ရှိသော မြွေကြီးတစ်ကောင်က ရှေ့မှ ဆီးတားနေသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ခြံ့လှမ်းတန့်သွားကြသည်။

ဘေးနားကြည့်လိုက်တော့လည်း အခြားသွားစရာလမ်း

မရှိပေ။

ရှေ့မှ သွားနေသော ဆရာကြီးကလည်း အတော်ဝေးသွားသို့ ရောက်သွားသောကြောင့် စိတ်ကို တင်း၍ မျက်စိမှိတ်ကာ ရှေ့သို့ တိုးဝင်သွားရာ တစ်စုံတစ်ခုက လည်ပင်းကို ဆွတ်လိုက်သဖြင့် စိတ်ထဲ၌ အေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နောက်မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခြေသလုံးအရွယ်ခန့် ရှိသော ဂုံညှင်းနွယ်ပင်ကြီး တစ်ချောင်းက လည်ပင်းကို ပတ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရကာ အပျာကယာ ဖယ်ရှား၍ နောက်မှ လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရှေ့မှ သွားနေသော ဆရာကြီးက အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်နေသဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ကြရလေသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့ သွားမယ့် လမ်းပေါ်၌ သဘက်ကြီးတစ်ကောင် လှဲအိပ်နေသည်ကို တွေ့ရ

ပြန်သည်။

သဘက်ကြီးမှာ နားရွက်ကြီးတစ်ဖက်ကို ဖြန့်ခင်း ကျန်တစ်ဖက်ကို တဖပ်ဖပ်နှင့် ယပ်ခတ်နေလေသည်။ လျားသော လျှာကြီးကို ရှေ့၌ ဖြန့်ခင်းထားပြီး နီရဲသော မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးဖြင့် သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းတန့်သွားကြသေးသည်။ နောက်မှ ဆရာကြီးမှာထားသောစကားကို သတိရသဖြင့် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ သဘောထားကာ မျက်စိမှိတ်လျက် လမ်းပိတ်နေသော သဘက်ကြီး ရှိရာသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ အနီးရောက်သည့်တိုင်အောင် နားရွက်ခတ်နေသံ တဖပ်ဖပ်ကို ကြားနေရသေးသည်။

အနားရောက်ပြီး ခွကော်လိုက်သောအခါ အခြေအခင်း ဘာမှထူးခြားမှု မရှိသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ သစ်တုံးဆွေးကြီးတစ်တုံး ကန့်လန့်ကျနေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ နောက်နေရာများလည်း ကျားတွေ့လိုက် ဆင်တွေ့လိုက်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ဘီလူး အစရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများကို တွေ့ကြရသော်လည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဖြင့် ကျော်ဖြတ်သွားကြရာ မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မတွေ့ကြရပဲ မူလသဘာဝအတိုင်း ကျောက်တုံး၊ သစ်တုံး၊ နွယ်ပင်၊ သစ်ပင်များကို တွေ့ကြရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ အခက်အခဲ အတားအဆီးများကို ကျော်လွှားနိုင်လျက် ဆရာ

ကြီးနောက်သို့ အမီလိုက်နိုင်ကြသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့မှ သွားနေသော ဆရာကြီးမှာ လူတစ်ရပ် ဘာသာခန့် မြင့်သော တောင်ကုန်းလေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်တက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုသို့မြင်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ... .

“ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် အမြင်လှည့်စားမှုတွေကို ခံနေရ နိုင်တယ်”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ဆရာကြီးသည် တောင်ကုန်း နိမ့်နိမ့်လေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ တက်သွားပြီး တဖက်သို့ ရောက်သောအခါ မမြင်ရတော့ပေ။

“ဟင်... .”

တောင်ကုန်းနိမ့်နိမ့်လေး ခြားနေပါလျက် တဖက် ရောက်သွားသောအခါ ဘာကြောင့် မမြင်ရတာပါလိမ့်ဟု တွေးကာ အနားရောက်အောင် သွားတော့မှ အဖြေက ရှင်းသွားတော့သည်။

အနားရောက်တော့မှ တောင်ကုန်းမှာ နိမ့်နိမ့်လေး ဘက်တစ်ဘက် ပြင်ပားသော ကျောက်နံရံကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုကျောက်နံရံကြီးတစ်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးက တစ်နေရာ၌ ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ သွားကြလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ... . အတော်မှ ပင်ပန်းခဲ့ကြပြီလား”

“လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာ ဆရာကြီးရေ ဆရာကြီးသာ မပါရင်တော့ ဘယ်လိုမှ ဖြတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုင်း... ဒီချောင်းနံဘေးမှာ ခဏတဖြုတ် အစော ဖြေကြဦး”

ဟု ပြောသဖြင့် အရိပ်ကောင်းသော တစ်နေရာ၌ ဝင် ထိုင်ကာ မိမိတို့၌ ပါလာသော အစားအသောက်များကို ဝေခွဲ စားသောက်ကြလေသည်။

“ဆရာကြီး... ဒီတောထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာ အောင် ဖြတ်ရဦးမှာလဲ”

“သိပ်တော့ မကြာတော့ပါဘူး၊ ညနေပိုင်းအချိန် လောက်မှာတော့ ဒီတောထဲက ထွက်နိုင်ကြမှာပါ”

“ဟိုရောက်ရင်ရော ပုဏ္ဏားကစံအိမ်ကို အလွယ်တကူ ဝင်လို့ရနိုင်ပါ့မလား ဆရာကြီး”

“လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျောက်ရဲ့ ဘီလူးတွေရဲ့အစစ်ဆေး အမေးမြန်းတော့ ခံကြရဦးမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုကျောက်ရုပ်ဘီလူးလဲ ဆရာကြီး”

“ကျောက်ဘီလူးဆိုတာ ကျောက်ရုပ်တွေက အသက် ဝင်နေတဲ့ဘီလူးတွေပဲပေါ့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရေငူ အတွင်း၌ သောက်ရေနည်းနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရှေ့မှာ မြင်နေသော စမ်းချောင်းအတွင်းမှ ရေကို ဆင်းခပ်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ဆရာကြီးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ မောင်ထင်ကျော်”

“ချောင်းထဲမှာ ရေနည်းနည်း ထပ်ဖြည့်မလို့ ဆရာကြီး”

“မဆင်းနဲ့... ချောင်းက အနက်ကြီးရယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ရှေ့မတိုးဝံ့တော့ပေ။

ရှေ့မှာလည်း မြင်တာတခြား ရှိတာတခြား ဖြစ်နေသော လှည့်စားမှုအချို့ကို တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် နောက်ပြန် သူ့ညှိခဲ့ရသည်။ မျက်စိထဲမှာတော့ တသွင်သွင် စီးနေသည့် စမ်းချောင်းလေးက နှစ်တောင်ထက် ပိုမနက်လှပေ။

“တို့တတွေ ချောင်းကို ဖြတ်ဖို့ သစ်လုံးတစ်လုံးတော့ သို့တယ်”

သို့ကြောင့် ကမ်းနံဘေးမှာ ရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ခါးဖြင့် ခုတ်ကာ ချောင်းထဲသို့ ကန့်လန့်ဖြတ် လှဲချလိုက်သည်။ သစ်ပင်မှာ ချောင်းကိုကန့်လန့်ဖြတ် လဲနေသောကြောင့် တံတား သဖွယ် ရှိနေရာ ထိုသစ်လုံးပေါ်မှပင် တဖက်ကမ်းသို့ ကူးကြရသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ချောင်းကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ရေတိမ်တိမ် ဘလေးပေါ်သို့ သစ်လုံးကို တကူးတက ဖြတ်ခင်းကာ သတိနှင့် လျှောက်နေရသည်ကို စိတ်ထဲမှ ရယ်ချင်နေမိသော်လည်း ချောင်းတဝက်သို့ ရောက်လာသောအခါ ထိုစိတ်မှာ ပျောက် သွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ချောင်းတစ်ဝက် ကျော်သည်နှင့် ဟိုဘက်က လှမ်း

ကြည့်စဉ်ကလို ချောင်းမှာ သေးသေးမဟုတ်တော့ပဲ အကျယ်ကြီး ဖြစ်နေရုံမက ရေကလည်းနက် ရေစီးကလည်း သန်လှသည်။ ထိုချောင်းအတွင်းသို့ လူမဆိုထားနှင့်၊ ဆင်တစ်ကောင် ဆင်းလျှောက်သော်မှ မျောပါသွားနိုင်လောက်အောင် ရေစီးကကြမ်းလှသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ရပ်နေစဉ်က ရေစီးသံကို လုံးဝ မကြားရပါပဲ ချောင်းတဝက် ရောက်ကာမှ ကျယ်လောင်သော ရေစီးသံ တဝန်းဝန်းကို ကြားရခြင်းကတော့ တော၏လှည့်စားမှုထဲတွင် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

လမ်းတလျှောက်လုံး တွေ့ခဲ့ရသော အမြင်အာရုံ လှည့်စားမှုများအပြင် ယခုကြုံတွေ့ရသော အကြားအာရုံ လှည့်စားမှုမှာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ တဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါမှ နောက်သို့ ပြန်ကြည့်သောအခါ တောင်ကျရေများ တဝန်းဝန်း ဆင်းနေသော ချောင်းကျယ်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုတောထဲမှ မထွက်မချင်း လမ်းတလျှောက်လုံးမှာ လည်း တော၏လှည့်စားမှု များစွာတို့နှင့် ကြုံကြရသေးသည်။ မိမိတို့အပေါ်သို့ သစ်ပင်ကြီးများ လဲကျလာပြီး ကိုယ်ပေါ် ဖိခုလိုက်တော့မှ အပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသော သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေခြင်း၊ လျှောက်နေရင်းနှင့် မြေကြီးများက အောက်သို့ နိမ့်ကျသွားခြင်း၊ တစ်နေရာအရောက်တွင် သစ်ဆွေးတုံးကြီးက လူအနား ရောက်ကာမှ 'ဝုန်းကနဲ' ပြန်ထောင်

လာကာ အကိုင်း၊ အခက်၊ အရွက်များ ဝေဝေဆာဆာ ပြန်ဖြစ်လာခြင်း။

နောက်ဆုံးတော့ ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသော ဆရာကြီး အခြေအနေကိုသာ ကြည့်၍ လိုက်ကြရလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သစ်တောအတွင်းမှ ထွက်ကာ ရှေ့၌ မိုးထိလုမတတ် ခြင့်မားလှသော ကျောက်တောင်ကြီးကို လှမ်းမြင်နိုင်သော နေရာသို့ ရောက်ကြလေတော့သည်။

“ဒီတောင်ကို ကျော်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ သွားရမယ့် ဣန္ဒာကစံအိမ်ရှိတဲ့ မြို့ရိုးအစပ်ကို ရောက်တော့မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းသာမိသော်လည်း မြင့်မားလှသော ကျောက်ဆောင်ကြီးကို လွယ်လွယ်နှင့် ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါလားဟုလည်း စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိလေသည်။

“မောင်ထင်ကျော် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ရှေ့က တောင်မြင့်ကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေပုံရတယ်”

“ခရီးသွားရတာကိုတော့ စိတ်မပျက်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဘယ်လောက် အခက်အခဲရှိရှိ ကျော်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်မြင့်တဲ့တောင်ကို ကျော်ဖို့ဆိုရင် အချိန်တော့ အတော်ပေးရမယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်လောက်ပဲမြင့်မြင့် တောင်ကြီးဖဝါးအောက်လိုသာ စိတ်ထဲမှ နှလုံးသွင်းပြီး တက်လိုက်ရင် နောက်ဆုံးတော့ အောင်မြင်သွားမှာပါ။ ဒီတောင်က ပထမစာမေးပွဲအတွက် နောက်ဆုံး ကြိုးစားရမယ့်တောင်ပဲ”

ဟု ပြောကာ တောင်ခြေ၌ ခေတ္တနား၍ အမောအပန်း
ဖြေပြီးနောက်မှ တောင်ပေါ်သို့ စတက်ကြလေသည်။ တောင်
မှာ သစ်ပင်ဝါးပင် မပေါက်သော ကျောက်တောင်အမျိုးအစား
ဖြစ်သည့်အပြင် မတ်စောက်လှသဖြင့် တက်ရတာ ခက်ခဲလှ
သည်။

ထို့ပြင် တက်ရသည်မှာ လက်ကိုင်စရာကလည်း မရှိ
သလို ရှေးကသူများ တက်သွားသော လမ်းကြောင်းကလည်း
မရှိပေ။ သို့စေကာမူ ရှေ့မှ တက်သွားသော ဆရာကြီး၏
ခြေနင်းသောနေရာ၊ လက်ကိုင်သောနေရာများကို အသေ
အချာ မှတ်သားပြီး လိုက်ကြရလေသည်။

တောင်တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ လေပြင်းများ
တိုက်ခတ်လာသဖြင့် မိမိတို့ ရောက်နေသောနေရာ၌ တွယ်ကပ်
ထားကြရသည်။ လေငြိမ်သွားမှ အပေါ်သို့ ဆက်တက်ရသည်။
အပေါ်တစ်နေရာ ရောက်ပြန်တော့ အပေါ်မှ တောင်ကျွန်း
များ တဝေါဝေါနှင့် ဆင်းလာပြန်သည်။

ရေလုံးကြီးများက သုံးယောက်စလုံးကို တောင်အောက်
သို့ မျောပါစေရန် အရှိန်ဖြင့် တွန်းချသော်လည်း ဇွဲကောင်း
ကောင်းနှင့် ကပ်ထားကြသည်။ ရေလုံးကြီးများ ဖြတ်ဆင်း
စဉ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ခွဲခွဲစိစိဖြင့် အသက်ရှူရန်ပင် အခွင့်မသာ
ပေ။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လှည့်စားမှုမဟုတ်ပဲ တကယ်ပဲ
လုံးကြီးများ၏တွန်းချခြင်းများကို ခံနေရသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်

က်မိသည်။ ရေလုံးကြီးများမှာ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင်
အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းပြီးတော့မှ ရပ်သွားတော့သည်။

ထူးဆန်းသောအချက်မှာ . . .

ရေလုံးကြီးများ မရှိတော့သောအခါ၌ ၎င်းတို့ကိုယ်ပေါ်
၌ခွဲစိနေသော ရေများကလည်း တစ်စက်မှ မရှိတော့ပေ။
အခါမှ အံ့ဩရပြန်လေသည်။ ထိုလှည့်စားခြင်းများက တော
၌ တွေ့ခဲ့ရသလို ဟန်ပြမဟုတ်တော့ပဲ လက်တွေ့ဝင်ရောက်
၌ခိုက်ပြီးမှ ကွယ်ပျောက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေရာ ရောက်တော့ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ
ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများက တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းဖြိုချ
၌သို့ တဝေါဝေါနှင့် လိမ့်ဆင်းကျလာလေသည်။ သို့ကြောင့်
၌ရာ ကျောက်ချိုင့်ကလေးများအတွင်း ဝင်ကာ ဝပ်နေကြရ
၌သည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများက အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး
၌က ၎င်းတို့၏တစ်ပေကွာ နှစ်ပေကွာမှ အချို့လည်း ပွတ်
၌ကာနှင့် အောက်သို့ ကျသွားကြသည်။ အပေါ်မှ ကျလာ
၌ အသံများကိုသော်လည်းကောင်း၊ အောက်သို့ ပြုတ်ကျ
၌သော 'တဝုန်းဝုန်း' မြည်သံများကိုသော်လည်းကောင်း
၌ဆင်းသား ကြားနေရသည်။

အတော်ကြာတော့မှ အပေါ်မှ ကျောက်တုံးများ ကျ
၌ခြင်း ရပ်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ အပေါ်သို့ ဆက်တက်
၌နောက်ဆုံးတော့ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေ

တော့သည်။ တောင်ထိပ်ပေါ် ရောက်ကာမှ တက်လာလမ်းကို ငုံ့ကြည့်ပြန်တော့လည်း တောင်မှာ သိပ်မမြင့်ပြန်လှည့်စားမှုများက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

အခန်း(၁၁)

ပုဏ္ဏကစံအိမ်(သို့မဟုတ်)မြို့ပျောက်အတွင်းသို့ ရောက်ကြခြင်း

ထိုညက တောင်ထိပ်ပေါ်မှာပင် စခန်းချကာ နားကြသည်။ တောင်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်သောအခါ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း တောအုပ်များ၊ အဝေး၌ ထီးထီးမားမား ဖြစ်နေသော တောင်ထွတ်ကြီးများကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ အနည်းငယ် နောင်လာသောအခါ အရှေ့ဘက်တောင်ခြေတွင် မီးရောင်များ အထိန်ထိန်နှင့် မြင်ရသည်။ လူသံသူသံများနှင့် တူရိယာ သံများကိုလည်း အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“အဲဒါ မှန်နန်းရှင်မ စံအိမ်ရှိတဲ့ မြို့ပျောက်ကြီးပဲ၊ ဘက်မှာ အခုလို မြင်ရပေမယ့် နေ့ဘက်ဆိုရင် ဘာမှမြင်ရ

မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အံ့ဩစရာပဲ... ဒီလိုမြို့ပျောက်ကြီးမျိုးက ဒီတင်ရားရဲ့ ရှိတာလား ဆရာကြီး”

“ဝိဇ္ဇာတွေ၊ သိဒ္ဓိရှင် မဟိဒ္ဓိရှင်တွေ၊ သူတော်ကောင်းတွေချည်း နေတဲ့နေရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဥပမာရေရောင် မောင်ထင်ကျော်နဲ့ကျုပ်တို့ ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရှမ်းဘဲလား နေရာမျိုးတွေပေါ့။ တကယ်ရှိနေပေမယ့် မြင်သင့်မှ မြင်ရ နေရာမျိုးတွေပေါ့”

“မြန်မာပြည်မှာလည်း အဲဒီလို နေရာမျိုးတွေ ရှိတာ မဟုတ်လား ဆရာကြီး”

“ရှိတာပေါ့... မြန်မာပြည်မှာ ရှမ်းဘဲလားလို နေရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဥပမာ ပြောရရင် အလုံဒီပီရိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ဝိဇ္ဇာတို့ဌာနီ အလုံပြည်၊ မဟာမြိုင်၊ ကေလတောင်၊ ပုပ္ဖားတောင် စခန်းတွေမှာ ရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းချည်း နေတဲ့နေရာတွေဟာ မြို့ပျောက်စခန်းတွေပဲ။ အဲဒီနေရာမျိုးတွေက ဝိဇ္ဇာတွေနဲ့ ဝိဇ္ဇာနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိတဲ့ လူတွေလေးသာ မြင်နိုင်ရောက်နိုင်တဲ့နေရာမျိုးတွေပဲ”

“ဒါဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေပေါ့”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပေဘူး၊ သူ့ထောင့်နဲ့သူ တာပါ။ အနောက်တောင်ဘက်မှာ အလုံဒီပီရိုမြို့ပျောက်ရှိတာ အရှေ့တောင်ထောင့်ဘက်မှာ မြိုင်ကြီးငူ ရှိတယ်။ အရှေ့မြောက်

ထောင့်ဘက်မှာ အခု ကျုပ်တို့ သွားမယ့် မုန်နန်းရှင်မရဲ့ပုဏ္ဏားပဲ အိမ်မြို့ပျောက် ရှိသလို အနောက်မြောက်ထောင့်ဘက်မှာ သမံသီစခန်း ရှိတယ်။ ဒါက ထောင့်လေးထောင့် ရံထားတဲ့ မြို့ပျောက်စခန်းတွေပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“အဲဒီလိုပဲ... အလယ်ပိုင်းမှာလည်း ကေလာသ၊ ကျိုက်ထီးရိုး၊ မဟာမြိုင်၊ ဇင်းကျိုက်၊ နွားလပို့ အစရှိတဲ့ ဝိဇ္ဇာစခန်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဒွတာသာ ထွန်းကားတဲ့နိုင်ငံဖြစ်လေတော့ ဝိဇ္ဇာစခန်းတွေ ပါတာ မဆန်းလှပါဘူး”

ဟု ပြောပြလေသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ တစ်ညနားကြည့်သည့်အချိန်မှာပင် တောင်အောက်ဘက်မှ မီးရောင်များ၊ သူသံသူသံများ၊ တူရိယာများ၊ တီးမှုတ်သံများကို တစ်ညလုံး သိလို ကြားနေရလေသည်။ အရှေ့ဘက်မှ အာရုဏ်ဦးအလင်းရောင် ပေါ်လာသောအခါမှ အသံများလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်သွားပြီး မီးရောင်များလည်း မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နံနက်ပိုင်းအချိန်မှာပင် တောင်ခြေရောက်အောင် ပြန်ဆင်းကြလေသည်။ အဆင်းလမ်းမှာတော့ ထွေထွေထူးထူး အနှောင့်အယှက် မတွေ့ရပဲ အောက်သို့ ချောချောမောမော နောက်သွားကြသည်။ တောင်ခြေရောက်တော့ ဘာမှမတွေ့ရဘဲ ညက တူရိယာသံများ တစ်ညလုံး ကြားနေရသော မြို့ကြီး

မှာ ယခုတော့ လွင်ပြင်တစ်ခုအဖြစ်နှင့်သာ တွေ့ရလေသည်။ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ရပ်တန့်နေသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း နောက်ရပ်ကာ အခြေအနေ ကြည့်နေကြလေသည်။ ခဏကြာတော့ မိမိတို့ ရှိရာသို့ လာနေသောခြေသံကို ကြားလာရသည်။ ခြေသံမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီး မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ ရပ်တန့်သွားရာ မွှေးပျံ့သောရနံ့အချို့ကို ရလေသည်။

- “ဘာအတွက် ရောက်လာတာလဲ”
- “မှန်နန်းရှင်မနဲ့ တွေ့ဖို့ ရောက်လာတာပါ”
- “ဘယ်သူက လမ်းညွှန်လိုက်တာလဲ”
- “သစ်ဇီလူးပါ”
- “ကောင်းပြီ... သင်တို့မှာ ဘယ်လိုအထောက်အထားပါလာသလဲ”
- “တောင်တစ်ထောင်ကျောက်စာ ပါလာပါတယ်”
- “ဘယ်လိုအစွမ်းသတ္တိနဲ့ ဒီနေရာရောက်အောင် လာနိုင်တာလဲ”
- “ကျုပ်တို့မှာ ဘုရားတရားသံယာ ရတနာသုံးပါး အစွမ်းသာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအစွမ်းနဲ့ပဲ ဒီနေရာကို ရောက်အောင် လာခဲ့တာပါ”
- “လမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်တွေ မတွေ့ရဘူးလား”
- “တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”
- “ဘယ်လိုအန္တရာယ်က အကြီးဆုံးလဲ”

- “နယ်ခြားကဝေရဲ့ရန်က အကြီးဆုံးပါပဲ”
- “သူ့ကို သင်တို့ ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သလဲ”
- “နယ်ခြားကဝေကို သုတ်သင်ပြီး သူ့ရဲ့ကဝေလက်စွပ်နဲ့ တပါတည်း ယူလာခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းလေစွ... ကောင်းလေစွ၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ရန်သူကိုပါ သုတ်သင်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံပါတယ်။ မြို့ထဲကို ဝင်ဖို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ခြေသံကိုသာ နားစွင့်ပြီး သိက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဟု ပြောကာ ပြန်လှည့်ထွက်သောခြေသံကို ကြားရသော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ကြရလေသည်။ အတန်ငယ် လျှောက်မိသောအခါ တံခါးချပ်ကြီးများ ဖွင့်လိုက်သံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသည်။

- “ကျွီး... ကျွီး... ကျွီး”
- တံခါးပွင့်သွားသောအခါ ရှေ့မှ ခြေသံရှင်က ဆက်လျှောက်သွားရာ နောက်မှ လိုက်သွားကြရာ အတန်ကြာတော့ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့တတွေ အတွင်းသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မျက်စိထဲမှာ ဝိုးတဝါးပုံရိပ်များ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာတော့သည်။ မြင့်မားလှသော မြို့ရိုးကြီးများ၊ ကြီးမားခိုင်ခန့်လှသည့် ကြေးတံခါးချပ်ကြီးများ၊ တံခါးပေါက်ဝတွင် ခါး၊ လှံ၊ သံလျက်၊ တင်းပုတ်များ ကိုင်ကာ

စောင့်ကြပ်နေသော အသက်ဝင်နေသည့် ကျောက်ဘီလူးကြီးများ။

ထို့ပြင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သွားလာနေသူများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အားလုံးမှာ ရှေးဟောင်းအဝတ်အစားများ နှေးလူများပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူများက သူတို့ မြင်သော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ ကြည့်ရှုခြင်းမပြုပဲ သွားလာ မြဲ သွားလာနေကြလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲ၌ မြို့အပြင်ဘက်မှ ကြည့်စဉ်က ဘာမှမတွေ့ရပဲ အတွင်းရောက်ကာမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မြို့ပျောက်ကြီးကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှ အံ့ဩနေမိလေသည်။

စော့စော့က ရှေ့မှ ခေါ်လာသော ခြေသံရှင်များ၏ လည်း သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေသည်ကို ယခုမှပင် မြင်ရတော့သည်။ အလယ်မှ ရပ်နေသော အမျိုးသမီးမှာ အဖြူရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အသက်အရွယ် မည်မျှရှိပြီကို မခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း ချောမောလှပသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

၎င်း၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တင်းပုတ်ထမ်းထားသော ကျောက်ဘီလူးနှစ်ကောင်က ရပ်နေသည်။ ကျောက်ဘီလူးများမှာ အရပ်အမောင်း မြင့်သလို အလုံးအထည်တလည်း ထွားကျိုင်းလှသည်။ မျက်နှာက ဘီလူးတစ်ကောင် မှတ်နှာမျိုး ဖြစ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ကျောက်ရုပ်ကြီးများနှင့်

သဏ္ဍာန်တူသော်လည်း ၎င်းတို့မျက်လုံးများက အသက်ဝင်ကာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြဟန် ရှိလေသည်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့အမည်က မာယာဝတီ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကစံအိမ်တော်အထိ ရောက်လာသော ဧည့်သည်တော်များကို နှုတ်ခွန်းဆက်သပါ၏။ ခရီးဦးကြိုပြုပါ၏။”

“သင်က မှန်နန်းရှင်မပေလော”

“ကျွန်ုပ်က မှန်နန်းရှင်မ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မတော် မှန်နန်းရှင်မဟာ သင်တို့ အချိန်ရောက်ရင် တွေ့ခွင့်ရမှာပါ။ အခုတော့ဖြင့် သင်တို့အား ကောင်းမွန်စွာ နားခိုင်ရန် စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ကျွန်ုပ်နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ကြပါလော့”

ဟု ပြောဆိုကာ ခေါ်သွားသဖြင့် နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ လမ်းတလျှောက်လုံးမှာ လှပသာယာသော သစ်တောအုပ်များ၊ ဥယျာဉ်ခြံများ၊ ရှေးခေတ်လက်ရာများဖြင့် ဆောက်ထားသော အဆောက်အဦးများ၊ အိမ်များအပြင် အဝေးမှာလည်း လယ်ကွင်းများ၊ အသီးအပွင့်တို့ဖြင့် ဝေဆာလှပသော ဥယျာဉ်ခြံများကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ တောင်ကုန်းပေါ်၌ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ရွှေစေတီတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရပြီး ဟိုဘက်မှာတော့ ယှဉ်လျက် ဆောက်ထားသော မှန်နန်း သုံးဆောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဘေးအစွန်နှစ်ဆောင်က အစိမ်းရောင်နှင့် အနီရောင် ဖြစ်ပြီး အလယ်အဆောင်က အဖြူရောင်

ဖြစ်လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကြီးမားခန့်ထည်လှသည့် အဖြူရောင် ကျောက်သားအဆောင် ရှိရာသို့ ရောက်သွားကာ ထိုအဆောင်မှာပင် နေရာချပေးလေသည်။

“ဒီအဆောင်မှာ လွတ်လပ်စွာ နားနေကြပါလော့၊ သင်တို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း အစ်မတော်ထံ သတင်းပို့ပြီးတာနဲ့ သူ့အလိုရှိတဲ့အချိန်မှာ တွေ့ခွင့်ရမှာပါ”

ဟု ပြောကာ မာယာဝတီက ပြန်ထွက်သွားသော်လည်း ကျောက်ဘီလူးနှစ်ကောင်ကမူ အခန်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လျက်သားကျန်ခဲ့လေသည်။ အခန်းကျယ်အတွင်း၌ ကျောက်ကုတင် သုံးလုံးရှိပြီး အိပ်ယာခင်းများကို ကောင်းမွန်စွာ ခင်းထားသည်။ အခြားအသုံးအဆောင်များ မရှိပဲ အခန်းအလယ်၌ ကျောက်စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ခေါင်းရင်းဘက်၌ ကျောက်ပလ္လင်နှင့် တင်ထားသည့် ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ရှိသည်။

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှာ ရွှေသားအစစ်နှင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ဉာဏ်တော်သုံးပေခန့် မြင့်လေသည်။ အခန်းထဲ ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ဘုရားဝတ်ပြုနေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့မှာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် စကားပြောနေကြသည်။

“မောင်ထင်ကျော်... အပေါက်ဝမှာ ဘီလူးနှစ်ကောင်က စောင့်နေတာဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကို အကျယ်ချုပ် ဖမ်းထားတာတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူးနော်”

“ဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ အစကတည်းက သူတို့က အဝင်မခံချင်ရင် မြို့ထဲကို ရောက်ဖို့နေနေသာ မြို့ကို တောင် မြင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါထက် ကျုပ်တို့ကို ခေါ်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက အတော်ချောတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းဖို့တော့ မလွယ်ဘူး”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးတာလဲ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ နှစ်ခါတောင် တွေ့လိုက်ရတဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့မျက်နှာနဲ့ အတော်ကလေး တူတယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် အခန်းပေါက်ဝမှ အမျိုးသမီးသုံးယောက် ဝင်လာကာ ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ အစားအသောက်နှင့် သောက်ရေတကောင်းများ လာရောက်ချပေးကြသည်။ အစားအသောက်များမှာ ၎င်းတို့ စားနေကျ သက်သက်လွတ် ထမင်းဟင်းများဖြစ်ပြီး အသီးအနှံများလည်း အစုံအလင်ပါလာလေသည်။ ခြံထွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်သော ပိန္နဲသီး၊ သရက်သီး၊ ပန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး အစရှိသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသောအခါ စားပွဲပေါ်မှ အစားအသောက်များကို မြိန်ရေယှက်ရေ စားသောက်ကြလေသည်။ ရန်ကုန်မှ ထွက်လာကတည်းက လမ်းတလျှောက်လုံး ဖြစ်သလိုသာ စားသောက်ခဲ့ကြရာမှ ယခုကဲ့သို့ အရသာရှိသော

အစားအသောက်များကို စားသောက်ရသောအခါ ခံတွင်းမြိန်လှပေသည်။

သူတို့ စားသောက်နေစဉ် မိန်းကလေး သုံးယောက်က အခန်းထောင့် တစ်နေရာ၌ ရပ်နေကြပြီး စားသောက်ပြီးသော အခါ ပန်းကန်များကို ပြန်လည်သိမ်းယူသွားကြလေသည်။ အချိန်မှာ နေ့လည်ပိုင်းအချိန် ရောက်နေချေပြီ။

“ကိုင်း... မောင်ထင်ကျော်တို့လည်း နားကြဦး၊ ကျုပ်အလုပ်လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ဘုရားခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။ ဦးဗန်ကောင်းကလည်း ပုတီးစိပ်ရန် ပြင်နေသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းအတွက် ပေးထားသော ကုတင်ပေါ် တက်ကာ ခေတ္တနားရင်း လမ်းခရီးတလျှောက်လုံး ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အံ့ဩဖွယ်ရာများကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိလေသည်။ ထိုသို့တွေးတောနေရင်းမှပင် မှေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော အမျိုးသမီးကို မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့မြင်ဖူးသောသူပင် ဖြစ်၏။ သူမက အဖြူရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားကာ အနီးသို့ လျှောက်လာကာ ခင်မင်ရင်းနှီးသောအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလေသည်။

“ရှင် အခုလို ချောချောမောမောနဲ့ ပုဏ္ဏကစံအိမ်ကို ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ရှင်တို့ ဒီလောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ခရီးကို ကျော်ဖြတ်လာတာ မှန်နန်းရှင်မကို တွေ့ဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားက မှန်နန်းရှင်မလား”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို မြို့ပြင်မှာ လာကြိုတာကရော ဘယ်သူလဲ”

“သူက ညီမတော်ပါ”

“အခုလို ကျွန်တော်တို့ကို လက်ခံပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါကလည်း ကျွန်မတို့ချည်း ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒီနေရာက ရောက်ချင်တိုင်း ရောက်နိုင်တဲ့နေရာမျိုး ဘုတ်ပါဘူး၊ ရှင်တို့နဲ့ ထိုက်လို့ ရောက်ကြတာပါ”

“ကျွန်တော်တို့ အလိုရှိတဲ့ ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများကို လေ့လာခွင့် ရနိုင်ပါ့မလား”

“လေ့လာခွင့် ရကြမှာပါ။ ဒါ့ပြင် ရှင်တို့ အလိုရှိတဲ့ အခြားဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူကိုပါ ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဒီစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာလှပါတယ်၊ ဒီနေရာကို သက်တဲ့အခိုက် မြို့တွင်းကို လေ့လာခွင့်ရှိပါသလား”

“လေ့လာနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် မြို့ပြင်တစ်နေရာရဲ့ အောင်ကြားထဲမှာတော့ ငရဲသားတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာကို နားရင်တော့ တစ်ယောက်ထဲ မသွားပါနဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငရဲခံနေရတဲ့လူတွေကို မြင်ရင် စိတ်မခိုင်မှာ စိုးလို့ တကယ်လို့ ရှင် မြို့ထဲ လှည့်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ် အဖော်တစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“အဲဒီနေရာတွေကို မသွားခင် ကျွန်မတို့ တည်ထားတဲ့ ကောင်းမှုတော်ဘုရားကို အရင်ဖူးစေချင်ပါတယ်”

“ဘုရားက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရှိပါတယ်”

ဟု ပြတင်းပေါက် တစ်နေရာမှ လက်ညှိုးညွှန်ပြုစေကြည့်လိုက်တော့ တောင်ကုန်းပေါ်၌ တည်ထားသော ဝေဠာတစ်ဆူကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဘုရားရှိသောနေရာသို့ ကြည့်ပြီး နောက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောက အဖိုးသမီးကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အိပ်ယာမှ ပြန်နိုးလာလေသည့် သို့ဖြင့် ညနေပိုင်းအချိန်လောက်တွင် အခန်းတွင်းသို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို လာခေါ်လေသည်။

“အစ်မတော်က ရှင့်ကို မြို့ထဲ လိုက်ပြပေးရမယ်။ အမိန့်ချလိုက်လို့ လာခေါ်တာပါ”

ကြည့်လိုက်တော့ အနီရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကို တွေ့ရပြီး ထိုအမျိုးသမီး မျက်နှာမှာလည်း ၎င်းတို့ကို လာရောက်ကြိုသော မာယာဝေ

မျက်နှာနှင့် အတော်ပင် ဆင်တူလှလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်မနာမည်က ယက္ခဝတီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ညီမသုံးယောက်မှာ အသက်အငယ်ဆုံးပါ။ ကျွန်မက ဒီမြို့ကို စောင့်ရှောက်တဲ့တာဝန်ကို ယူထားရပါတယ်”

မြို့၏လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ယူထားသော ယက္ခဝတီမှာ ခက်ထန်မာကျောသည့် သွင်ပြင်မျိုး ရှိသဖြင့် သူမထမ်းဆောင်နေသော တာဝန်နှင့် လိုက်ဖက်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ယက္ခဝတီ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ တစ်ယောက်တည်း လိုက်လာခဲ့သည်။ ယက္ခဝတီကို မြင်သောအခါ အစောင့်များမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကြကုန် ရှိလေသည်။

“ဘယ်နေရာကို အရင်ပို့ပေးရမလဲ”

“မှန်နန်းရှင်ဘုရားကို အရင်ဖူးချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် အဆောင်၏အရှေ့ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ တောင်ကုန်းမှာ အတော်မြင့်သဖြင့် ဆိုနေရာမှ ကြည့်လျှင် ယှဉ်တွဲ၍ ဆောက်ထားသော အစိမ်းရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အနီရောင် မှန်နန်းသုံးဆောင်ကို အပေါ်စီးမြင်ရလေသည်။

ထို့ပြင် မီးရောင်များ လင်းစပြုလာပြီဖြစ်သော မြို့ကြီးကိုလည်း မြင်ရသည်။ ညချမ်းအခါတွင် သာယာငြိမ်ညောင်းသော တူရိယာသံများကိုလည်း နေရာအနှံ့ဆီမှ ကြားလာရသည်။ တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်၌ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတော်

တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။

စေတီတော်ကို စိန်တုံးကဲ့သို့ ကြည်လင်တောက်ပသော ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် ထုလုပ်ထားလေရာ မီးရောင်များကြောင့် အလင်းရောင်များက တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်နေလေသည်။ ထိုတော်ဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသော ခေါင်းလောင်းသံများမှာ သာမန်ကြားနေကျ ခေါင်းလောင်းသံနှင့် မတူပဲ တစ်မျိုးထူးခြားသောကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

“ဒီခေါင်းလောင်းတွေရဲ့အသံက တမျိုးဖြစ်နေတယ်လို့ ရှင်မထင်မိဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ်... ကြားနေကျ ခေါင်းလောင်းသံနဲ့ မတူဘူး။”

“ဘယ်တူပါ့မလဲ... ခေါင်းလောင်းလုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေက သာမန်ကြေးတွေ၊ သံတွေနဲ့ လုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ သံသေခေါင်းလောင်း၊ ကြေးသေခေါင်းလောင်း၊ သွပ်သေခေါင်းလောင်းတွေနဲ့ ပူဇော်ထားတာကိုး။”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကောင် စိတ်ထဲမှာ အဆောင်၌ ကျန်ခဲ့သော ဦးဇန်ကောင်းကို သတိရလိုက်မိသည်။ အဂ္ဂိရတ်ပညာကို ဝါသနာပါလှသော ဦးဇန်ကောင်းသာ ထိုခေါင်းလောင်းများကို မြင်ပါက မုချလိုချင်မှာမဟုတ်တော့ တွေးလိုက်မိသည်။

“စေတီတော်ကိုလည်း ဘယ်လိုကျောက်မျက်နှာနဲ့ ပြုလုပ်ထားတာလဲဟင်”

“စိန်တုံးတွေကို စုပုံပြီး ဘုရားတည်ထားတာပါ”

ဒီလောက်များပြားသော စိန်တုံးများကို ဒီတစ်ကြိမ်သာ စုလိုက်အပုံလိုက် တွေ့ရသဖြင့် များစွာအံ့ဩနေမိသည်။ ဘုရားပေါ်၌ ရရှိနေစဉ် သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့တစ်မျိုးကို ရလေသည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်တော့မှ ဘုရားပန်းအိုးများဖြင့် ကပ်လျှထားသော ဘုရားပန်းများကို မြင်တွေ့ရသည်။ ဘုရား၌ လျှထားသောပန်းများမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက်၊ ဂမုန်းဖြူပန်းခိုင်များပင် ဖြစ်သည်။

“ဒါ ဂမုန်းပန်းတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သိဒ္ဓိရိတုံ ဂမုန်းတွေပါ၊ လူတွေတွေ့မြင်နိုင်အောင်လို့ ကျွန်မတို့က တာဝန်ယူပြီး စောင့်ရှောက်ထားရတဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ပန်းမျိုးတွေပါ”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဘုရားကုန်းတော်၏အခြားတစ်ဖက်မှ ဆင်းလာရာ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်၌ ပေါက်နေသော ပန်းပင်များစွာတို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အချို့ဂမုန်းပင်များမှာ ပွင့်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှာ သင်းပျံ့သော အနံ့များက ကြိုင်လှိုင်နေလေသည်။

ထိုလမ်းမှ အောက်သို့ ဆင်းလာသောအခါ လူများဖြင့် ညွှန့်ကာလှသော မြို့တွင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း လှပသော မီးအိမ်များ ချိတ်ဆွဲထားသောကြောင့် အလင်းရောင်များက ထိန်နေသည်။ လမ်းများပေါ်မှာတော့ အများတို့မှာ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ အချို့လူများမှာ

သူတို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာပြီး နောက်ဖက်သို့ ဖောထွက်သွားလေသည်။ ထိုသို့ သွားလာနေသော်လည်း သူတို့ မြင်ဟန်မတူပေ။

“ငါပဲ ကိုယ်ပျောက်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရုပ်မရှိတဲ့ဝိညာဉ်တွေလား... အံ့ဩစရာပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိသည်။ ယက္ခဝတီဆိုသော အမျိုးသမီးက မြို့တွင်းအနံ့ နေရာများသို့ လိုက်လံပြသသည်။

“ဒါ့အပြင် ရှင်ဘယ်နေရာကို သွားချင်သေးသလဲ”

“ကျွန်တော် ငရဲသားတွေကို ကြည့်ချင်တယ်”

“ရှင် ကြည့်ဝံ့ပါ့မလား”

“ကြည့်ဝံ့ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်မနောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့” ဟု ပြောကာ ခေါ်သွားသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထံ

ကျော်လည်း နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။ ယက္ခဝတီ မြို့ပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေပြီး ထိုဘက်မှာတော့ မြင့်သော တောင်ကုန်းတောင်ကြားများသာ ရှိလေသည်။ ထိုနေရာဘက်၌ မီးရောင်များ မရှိဘဲ သဘာဝအတိုင်း အမှောင်ထုများက ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။

တောင်ကြားတစ်ခုနှင့် နီးလာသောအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အော်ဟစ်သံများ၊ ငြီးငြူသံများကို အတိုင်း သား ကြားရလေသည်။ အော်သံများမှာ အဘယ်မျှ ချောက်ချက်

သံ ကောင်းသလဲဆိုလျှင် လက်အေးကြီးဖြင့် အသည်းနှလုံးကို ခပ်နယ်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

“ရှင်အနေနဲ့ သဘောလောက် ကြည့်ရုံဆိုရင် တော်တာပေါ့၊ ဒီမြင်ကွင်းမျိုးတွေက သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ အချိန်အကြာကြီး မကြည့်သင့်ဘူး”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ကျမ်းစာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာက ငရဲဆိုတာ မဟာသဝီမြေကြီးရဲ့အောက်ဖက်မှာပဲ ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဒီငရဲက ဘယ်လိုငရဲမျိုးလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကမ္ဘာလောကမှာ ငရဲဆိုတာ တမလွန်ဘဝ ရောက်မှ ဖြစ်တာတွေ ရှိသလို မသေခင်ကတည်းက ငရဲကျနေတဲ့လူမျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံ ဝဋ်ကြွေးက တမလွန်ဘဝ ရောက်အောင် မစောင့်ပဲ ဒီဘဝမှာတင် ပြန်ပေးပုံပဲရတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါ လောကငရဲပဲပေါ့”

“မှန်ပါတယ်”

“ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေကို တမလွန်ဘဝ ရောက်မှ ပေးဆပ်ရတာက တမလွန်ငရဲလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ငရဲက ဘာကြောင့် ပြုတာ၊ အသူရကယ် ဆိုတဲ့ဘုံသားတွေဟာ လူတွေရဲ့ ဝန်ကြမ်းကျင့်မှာပဲ ရှိကြတာပါ။ မြင်သင့်တာတွေကို မြင်ရပြီး မြင်သင့်တာတွေကို မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့”

ဟု ပြောကာ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ခေါ်သွားလေ

သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံများက တောင်ကြားအတွင်းဆီမှ ကြားနေရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေရာ၌ မီးရောင်မရှိနေသည်။ အခြားမဟုတ်။

မီးပုံကြီးများမှ တရဲရဲ တောက်လောင်နေသော ရောင်များပင် ဖြစ်လေသည်။ တောင်ကုန်းနှစ်ခုမှာ သိပ်မမြင့်ပဲ တောင်ကြားအတွင်းသို့ ဝှံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်မှ အပူရှိန်များက မျက်နှာသို့ လာဟပ်လေသည်။

သူသည် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ပြီး မြင်သာရုံက ဝှံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ထွားကျိုင်းလှသော လူမည်းကြီး ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်လာပြီး စဉ်နီတုံးပေါ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခါးမကြီးဖြင့် အပိုင်းပိုင်း ပြတ်အေ ခုတ်သတ်လိုက်လေသည်။ ထိုလူ၏အော်သံမှာ တောင်ကမ်းတဝိုက် ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

ငရဲသားနှစ်ယောက်က လူကို ကြက်သားဝက်သားပိုင်းသကဲ့သို့ အပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ် အသားတုံးများကို နောက်ဖက်သို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ရာ နွှဲတန်းလောက် ကြီးသော ခွေးနက်ကြီး ရောက်လာပြီး အသားတုံးများကို စားပစ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ ဝဋ်ကျွတ်သွားဟု တွေးနေစဉ် ငရဲသားနှစ်ယောက်က ဆွဲခေါ်လာပြန်သည့် ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက လူပင် ဖြစ်လေ၏။ ငရဲသားက ရှေးနည်းအတိုင်း ခုတ်သတ်ကာ ခွေးစာကျွေးလိုက်ကြ

လေသည်။

“ဆက်ကြည့်မနေပါနဲ့တော့... ဟိုဘဝက သူပြုခဲ့တဲ့ ကံမကုန်မချင်း အဲဒီလိုပဲ ဆက်ခံနေရမှာပါ။ တစ်နေရာ သွားကြစို့”

ရှေ့နေရာများမှာလည်း ဆူးချွန်များပေါ်သို့ ဖက်တက်နေသောလူများ၊ မီးကျီခဲရဲရဲပေါ်မှာ ပြေးနေရသူများ၊ ရေခွေးပူပူထဲမှာ မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက် ဖြစ်နေသူများ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ကိုက်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းကို ခံနေရသူများ၊ လူကို လွှဲခါးများဖြင့် အပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ဖြတ်နေသော မြင်ကွင်းများကို မြင်ရသောအခါ စိတ်မချမ်းမြေ့လှသဖြင့် ဆက်မကြည့်တော့ပေ။

“ငရဲဆိုတာ လူတွေ မမြင်သင့်လို့ မမြင်ရတာပါ။ အခုလို မြင်ရရင် စိတ်မချမ်းသာစရာတွေချည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ဝဲ... သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။ နောက်ဘက်မှာတော့ အော်ဟစ်သံများက ဆူညံစွာ ကြားနေရသည်။ ဝေးလာသောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ သူလည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ ပြန်နိုးလာလေတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

ပုဏ္ဏကမံဒါမ်နှင့် ယက္ခဝတီ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ မာယာဝတီ
ရောက်လာပြီး သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို လာခေါ်လေသည်။

“သင်တို့သုံးယောက်စလုံး အစ်မတော် ပညာဝတီနဲ့
အတူဖို့ လိုက်ခဲ့ကြပါ။ သင်တို့နှင့်အတူ ပါလာသော တောင်တစ်
ဆောင်ကျောက်စာနှင့် ကဝေလက်စွပ်ကိုပါ တပါတည်း ယူ
ဆောင်ခဲ့ပါလော့”

ဟု ပြောသဖြင့် ၎င်းပစ္စည်းများပါ ယူဆောင်လာခဲ့ကြ
သည်။ ၎င်းတို့ကို တောင်ကုန်းပေါ်၌ ရှိသော အစိမ်းရောင်၊

အဖြူရောင်၊ အနီရောင် အဆောင်သုံးဆောင် ရှိသည့်အနက်-
အလယ်နေရာ၌ ရှိသော အဖြူရောင်အဆောင်သို့ ခေါ်သွား-
သည်။

ထိုအဆောင်သို့ သွားရာ လမ်းတလျှောက်မှာလည်း
တင်းပုတ်ကိုင်ထားသည့် ကျောက်ဘီလူးများ၊ သံလျက်ကိုင်ထား
သော ကျောက်ဘီလူးများကို တွေ့ရလေသည်။ ကျောက်ဘီလူး
များက ကျောက်ရုပ်ကြီးများကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြပြီး
အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မျက်လုံးများကသာ လိုက်၍နေ
ကြည့်နေလေသည်။

နောက်မှ သိရသည်မှာ အစိမ်းရောင် မှန်နန်းဆောင်
မှာ မာယာဝတီ နေသောအဆောင်ဖြစ်ပြီး အနီရောင် မှန်နန်း
ဆောင်မှာ ယက္ခဝတီ နေသောအဆောင်ဖြစ်သည်။ အလယ်-
အဖြူရောင် မှန်နန်းဆောင်မှာ အစိမအကြီးဆုံး ပညာဝတီ
နေသော အဆောင်ဖြစ်ကာ မှန်နန်းရှင်မ ဆိုသည်မှာလည်း
ပညာဝတီပင် ဖြစ်ပေသည်။

အဖြူရောင် မှန်နန်းဆောင်ကြီးမှာ ရှေးခေတ်ဟော်နန်း
ကြီးများကဲ့သို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောက်အဦးကြီးဖြစ်
သည်။ မှန်နန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး အလင်းရောင်များက
ကောင်းစွာရနေပြီး အခန်းအဆောင်များကလည်း များပြားလှ
သည်။

ထိုအခန်းအဆောင်တိုင်းမှာလည်း အစောင့်များ ရှိလေ
သည်။ ၎င်းတို့သုံးယောက်အား အတွင်းဆောင်တစ်ခုအတွင်းသို့

သွင်းလိုက်ပြီးနောက်ဝယ် တံခါးချပ်ကြီးအား ပိတ်လိုက်လေ
သည်။ ထိုအခန်းဆောင်ကြီးအတွင်း၌ ထူးခြားသော အမွှေး
နံ့သာများဖြင့် ကြိုင်လှိုင်နေလေသည်။

မာယာဝတီက ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းပိုင်းသို့ ခေါ်
သွားရာ ရွှေသလွန်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော မှန်နန်းရှင်မ ပညာ
ဝတီနှင့် တွေ့ရလေသည်။ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ
မာယာဝတီနှင့် ယက္ခဝတီတို့က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရပ်
နေကြသည်။

မာယာဝတီက အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ယက္ခ
ဝတီက အနီရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ၎င်းတို့
ဝင်လာသောအခါ ပညာဝတီက သလွန်ပေါ်မှ ထကာ
အောက်အဆင့်သို့ ဆင်းလာသည်။ သုံးယောက်စလုံး ရုပ်ရည်
ချင်း တူသယောင် ရှိသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာမူ သိပ်မတူ
ကြပေ။

သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသော အမျိုးသမီးမှာ ပညာဝတီပင်
ဖြစ်လေသည်။

“ဧည့်သည်တော်များကို ပုဏ္ဏကစံအိမ်မြို့တော်မှ ပညာ
ရှင် သခင်မ ပညာဝတီက ကြိုဆိုနှုတ်ခွန်းဆက်သပါတယ်။
ကျွန်ုပ်တို့နေရာကို လာရောက်ရတာ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းမှု
ရှိကြပါရဲ့လား။”

“ရှိပါတယ် သခင်မ”

“ဒီနေရာကို လာဖို့ ဘယ်သူက လမ်းညွှန်လိုက်ပါ သလဲ”

“သစ်ဘီလူး လမ်းညွှန်ပေးတာပါ”

“လမ်းမှာရော ဘယ်လိုထူးခြားမှုတွေ တွေ့ခဲ့ရပါသလဲ”

“ကွမ်ဟယ်ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ပြီး လွယ်လုံတောင် ဘုရားကို ဖူးခဲ့ရပါတယ်။ လွယ်လုံဘုရားသိုက်ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ ပါတယ်”

“ကောင်းလေစွ”

“နယ်ခြားကဝေကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ပြီး ကဝေလက်စွပ်ကို ရယူခဲ့ပါတယ်”

“နယ်ခြားကဝေဟာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မြို့ပျောက်တစ်ခု ဖန်တီးပြီး တစ်ထီးတစ်နန်း နေဖို့ ကြိုးစားနေသူပဲ။ အခုတော့ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီပေါ့။ နယ်ခြားကဝေကို ဘယ်လိုအတတ်ပညာ တွေ့နဲ့များ နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့ပါသလဲ”

“ဂမုန်းနက်သိဒ္ဓိတန်ခိုးကြောင့်ပါ”

“အော်... သင်တို့က ဂမုန်းနက်ကိုတောင် ရခဲ့တာ ကိုး၊ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက သင်တို့ကို အတော် ကလေး ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာပဲကိုး၊ သင်တို့ရဲ့စေတနာ ဖြူစင်လို့သာ ဒီနေရာကို ရောက်နိုင်ခဲ့တာပဲ”

“နောက်တစ်ခုက တောင်တစ်ထောင် ကျောက်စာကို ကူးယူခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ပညာဝတီက...

“မာယာဝတီက တောင်တစ်ထောင်ကျောက်စာကို ယူ ပြီး သက်ဆိုင်ရာနေရာမှာ ထားပေးတော့၊ ယက္ခဝတီက ကဝေ လက်စွပ်ကို ယူပြီး သက်ဆိုင်ရာနေရာမှာ သိမ်းဆည်းထားလိုက် ပေးတော့”

ဟု ပြောရာ မာယာဝတီက ဆရာကြီးသူရဇ္ဇထံမှ တောင်တစ်ထောင်ကျောက်စာ ကူးလာသော ပေစာရွက်များကို ယူ၍ ယက္ခဝတီက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံမှ ကဝေ လက်စွပ်ကို လာယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြလေသည်။ အခန်းထဲတွင် မှန်နန်းရှင်မ၊ ပညာဝတီနှင့် ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်တို့သုံးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

“မေးခွင့်ရှိရင် မေးပါရစေ သခင်မ”

“မေးပါ ဆရာကြီး”

“ကဝေလက်စွပ်ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အသုံးချမယ် ဆိုတာ သိလိုပါတယ်”

“ဒီလက်စွပ်ဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ပညာဗူး ဖြစ်သလို အသက်ဗူးဆိုရင်လည်း မမှားဘူး၊ ဒီလက်စွပ်ကို ဘယ်သူမှ ပြန်မယူနိုင်မယ့်နေရာမှာ သိမ်းထားလိုက်ရင် မိစ္ဆာတွေ တစ် ဇာတ်သိမ်းသွားတော့မှာပေါ့”

“သိရပါပြီ... တောင်တစ်ထောင် ကျောက်စာကိုရော ဘယ်နေရာမှာ အသုံးချမှာပါလဲ”

“အကွရာများ၏အစွမ်းသတ္တိတန်ခိုးကို လေ့လာရန် ဖြစ်ပြီး နောင်သောအခါ ပါဠိမူများဖြင့် ပြန်ဆိုကာ ကျောက်

သားပေါ်မှာ ထွင်းထုကာ နောင်အခါ ပညာရပ်များ လေ့လာသူ တို့ လေ့လာနိုင်ရန် 'ညမြင်နေ့ပျောက် လိုဏ်ဂူပေါက်တစ်ရာ' အတွင်းမှာ သိမ်းဆည်းထားရန် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီမျှလောက် သိရရင် တော်ပါပြီ”

“ဒါထက် ဒီနေရာ ရောက်အောင် လာခဲ့ကြသော သင် တို့ရဲ့ အလိုရှိမှုများကိုလည်း ပြောပြပါတော့”

“အဂ္ဂိရတ်ပညာရပ်များ၏လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှ သိမ်း ဆည်းထားသော ကြေးဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူကို အလိုရှိပါတယ် သခင်မ”

“သင်တို့ အလိုရှိသော ကြေးဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူကို ပေး လိုက်ပါမည်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းမှာ များစွာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“နောက်တစ်ချက်က မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က ထားခဲ့တဲ့ ပထမ သံဂါယနာတင် ပိဋကတ်မူဟောင်းများနှင့် ရှေးဟောင်းကျမ်းများကို လေ့လာခွင့်ပြုစေလိုပါတယ်”

“သင်တို့ တောင်းဆိုတာကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ခွင့်ပြုပေး ပါမယ်၊ ဒါ့အပြင် သင်တို့ ပြန်တဲ့အခါ ဓာတ်တော်စစ်များ ထည့်ထားသော ဓာတ်တော်ကြုတ်ကို ပူဇော်ရန် ပေးလိုက်ပါ မည်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် သခင်မ”

“သင်တို့အနေနှင့် ပိဋကတ်တော်များနှင့် ရှေးဟောင်း

ကျမ်းများကို လေ့လာမည်ဆိုပါက ရက်အတန်ကြာအောင် လေ့ သာမှ ပြည့်စုံပေလိမ့်မည်၊ ထိုကဲ့သို့ နေနိုင်ကြပါမလား”

“ဒီအခွင့်အရေးမျိုးက တစ်သက်တစ်ခါ ကြုံတောင့် ဤခဲမို့ ပြည့်စုံအောင် လေ့လာပြီး ပြီးမှပဲ ပြန်ကြပါမည် သခင်မ”

“ကောင်းပေပြီ... သင်တို့အနေနှင့် ဒီကနေ့ညကစ၍ ညမြင်နေ့ပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာကို သွားပြီး ပေမူကျမ်း ဝဟောင်းများအား လေ့လာကြပေတော့၊ သင်တို့အား မာယာ ဝတီက လိုက်လံစောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်မည်”

“ညမြင်နေ့ပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာ ဆိုတဲ့အမည်က ဘာကြောင့် ပေးထားတာလဲဆိုတာ သိပါရစေ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မေးလိုက်သောအခါ မှန် နန်းရှင်မက ပြုံး၍တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ညမြင်နေ့ပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာ၊ နေ့အခါ သွားရင် အိပ်ပျက်ပေတွေကို လုံးဝမမြင်နိုင်ပဲ ညအချိန်ရောက်မှ မြင် နိုင်ပါတယ်၊ ဂူပေါက်ဝပေါင်း တစ်ရာရှိပြီး ဂူပေါက်တစ်ခုစီမှာ ရှေးဟောင်းပုရပိုဒ်တွေ၊ ကျမ်းစာတွေ၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ ပါပါတယ်၊ လောကမှာ အသုံးပြုနေတဲ့ လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်း မှန် သမျှ အဲဒီနေရာမှာ ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ညမြင်နေ့ပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာလို့ အမည်ပေးထားတာပါ”

ဟု ပြောပြလေသည်။ ၎င်းနောက်တွင် မိမိတို့ တည်းခို သော ခန်းမဆောင်သို့ ပြန်လာကာ နားကြရလေသည်။

အခန်းပြန်ရောက်၍ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဆရာကြီးသူဇွန်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က ဘုရားခန်း ဝင်၍ ပုတီးစိပ်ကြရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်း၏မှတ်တမ်းစာအုပ်အတွင်း၌ တွေ့ကြုံရသမျှ ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းများနှင့် ငရဲသားတို့၏နှိပ်စက်မှု အကြောင်းများကို မှတ်မိသမျှ ရေးမှတ်နေလေသည်။ ထိုသို့ရေးမှတ်နေစဉ်မှာ ယက္ခဝတီ ရောက်လာပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို လာခေါ်လေသည်။

“သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့မြို့ရဲ့နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ ဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများကို လိုက်လံပြသရမယ်လို့ အစ်မတော်က အမိန့်ချလိုက်တာကြောင့် လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လိုက်ခဲ့ရမှာလား”

“မှန်ပါတယ်... သင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခေါ်သွားမှာပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ယက္ခဝတီနှင့်အတူ အပြင်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ယက္ခဝတီက တွင်းအနံ့ လိုက်လံပြသရင်း တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ သွားလေသည်။

“ဒီတောင်ကုန်းက ပုဏ္ဏက နတ်ဘီလူးက မင်းသမီးသီရိစန္ဒာကို ခိုးယူလာပြီး ဝှက်ထားခဲ့တဲ့နေရာပဲ။ ဟိုဂူရဲ့အတွင်းပိုင်းမှာ သီရိစန္ဒာ မင်းသမီးလေးကို ဝှက်ထားတဲ့နေရာ ရှိတယ်ရှင်ကြည့်မလား”

ယက္ခဝတီက မလှမ်းမကမ်း၌ လှမ်းမြင်နေရသော

ကျောက်တောင်နံရံ၌ လှမ်းမြင်နေရသော ဂူပေါက်ဝကို ပြရင်း ပြောသည်။

“သွားကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာသို့ သွားကြလေသည်။ ဂူပေါက်ဝမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး အပေါက်ဝ၌ ကျောက်ဘီလူး နှစ်ကောင်က စောင့်နေသည်။ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂူမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး အလင်းရောင်များ ကောင်းစွာရနေလေသည်။

ယက္ခဝတီက ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားရာသို့ နောက်မှ လိုက်သွားရင်း အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာလေလေ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလာသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်လာမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကြီးမားသော ကျောက်တံခါးကြီး တစ်ခုပေါ် ပိတ်ထားသော ဂူနံရံရှေ့သို့ ရောက်ကာ လှမ်းဆုံးသွားလေတော့သည်။

ကျောက်တံခါးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ယက္ခဝတီက ကျောက်တံခါးချပ်ကြီးကို လက်ဖြင့် သုံးချက်ပုတ်လိုက်ရာ ကျယ်လာသော မြည်ဟီးသံများဖြင့် တံခါးပွင့်သွားလေသည်။ အတွင်းရောက်တော့ အံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ရသည်။

အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲတွင် သလွန်ညောင်စောင်းတစ်ခုနှင့် အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ရှိနေလေသည်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတို့ဖြင့် ခြယ်ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် အရောင်များ တလက်လက်

တောက်ပနေလေသည်။

အခန်းထောင့်နေရာမှာလည်း သေတ္တာများနှင့် ထည့်ထားသော ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို အပြည့်အမောက်တွေ့ရလေသည်။ အခန်းအလယ်၌ စားပွဲတစ်လုံး ရှိပြီး စားပွဲပေါ်၌ သစ်သီးများနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရှိလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ သိုက်နန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေသကဲ့သို့ ထင်နေမိသည်။

“ဒီနေရာက ပုဏ္ဏကစံအိမ်လေးမင်းက သီရိစန္ဒာ မင်းသမီးလေးကို ခိုးယူလာပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ ပုဏ္ဏကစံအိမ်ပေါ့။ ပုဏ္ဏကစံအိမ်အစစ်ကို ရှင်တွေ့ရပြီ မဟုတ်လား။”

ထိုစကားကြားသောအခါ များစွာအံ့ဩသွားလေသည်။

“ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် နေတဲ့နေရာက မှန်နန်းရှင်မရဲ့နေရာလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီမြို့ကိုလည်း မှန်နန်းရှင်မရဲ့မြို့တော်လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ပုဏ္ဏကစံအိမ်လို့ ဘာကြောင့် ခေါ်ရတယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူ အတော်နည်းတယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ဒီနေရာကို သာမန်လူတွေ မရောက်နိုင်တဲ့နေရာပဲ။”

“အံ့ဩစရာပဲ... ကျွန်တော်က ပုဏ္ဏကစံအိမ်ဆိုတာ မှန်နန်းရှင်မ နေတဲ့နေရာလို့ပဲ ထင်နေတာ။ အခုမှပဲ ပုဏ္ဏကစံအိမ်နေရာအစစ်ကို တွေ့ရတော့တယ်။”

“အစ်မတော်ပြောတဲ့ ရှင့်ကို လိုက်ပြပေးရမယ့်နေရာတွေထဲမှာ ဒီနေရာ မပါဘူး။ ကျွန်မက ရှင့်ကို တမင်ခေါ်လာတာ။”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နားမလည်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနေရာကို ရောက်တဲ့လူဟာ အပြင်ကို ပြန်ထွက်ခွင့် မရှိတော့ဘူး။ သီရိစန္ဒာမင်းသမီးလေးက သူ့ဘဝတစ်သက်လုံး ဒီစံအိမ်ထဲမှာပဲ နေသွားခဲ့ရတာလေ။”

ထိုစကားကြားသောအခါ အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အခြေအနေကို မှီမိသော ယက္ခဝတီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဒီစံအိမ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေပါဆိုရင် နေနိုင်ပါ့မလားဟင်”

“ကျွန်တော်က ဆရာကြီးနဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်လာတာပါ။ ဆရာကြီး ပြန်ရင်ပြန်ရမှာပါ။”

“ရှင်က ကျွန်မတို့ ရှိတဲ့နေရာကို အလွယ်တကူနဲ့ ရောက်ချင်လို့ ရောက်လာတယ်လို့များ ထင်နေလို့လား။”

“ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဟင်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အစ်မတော် ပညာဝတီက ကျွန်တို့ကို သဘောကျနေခဲ့တာ။ သူ့ အိပ်မက်ထဲကနေ ရှင့်ဆီကို လာဘူးလား။”

“လာ... လာပါတယ်”

“သူက လမ်းညွှန်မှုတွေ ပေးခဲ့လို့ ရှင်တို့ ဒီကို ရောက်လာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ဆရာကြီးက သူ့ရဲ့ သွားရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအတွက်နဲ့ ရောက်သင့်လို့ ရောက်လာရတာ”

ဖြစ်ပေမယ့် ရှင်ကတော့ အစ်မတော် အလိုရှိလို့ ရောက်လာခဲ့တာပဲ”

“ဟင်”

ထိုစကားကြားသောအခါ များစွာတုန်လှုပ်သွားသေးသည်။

“တကယ်တော့ ရှင်က စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး လိပ်ပြာလေး သူတစ်ယောက်ဆိုတော့ အစ်မတော် သဘောကျမယ်ဆိုလည်း သဘောကျလောက်ပါပေတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မတော်က ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေကို တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ ဆိုတော့ လက်ထပ်ခွင့် မရနိုင်ဘူး။ ရှင့်ကို သူ့အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ နှစ်သက်နေပါစေ၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လက်ထပ်ခွင့်ကိုတော့ ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အစ်မတော်ခမျာ မြင်သာမြင်မမြင်ကြင်ရတဲ့ဘဝမျိုးဆိုတော့ သနားစရာပါပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ယက္ခဝတီက သူ့အနီးက လျှောက်လာလေသည်။ ပြီးလျှင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် လက်ကို သူမ၏နှူးညှပ်သောလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဒီစံအိမ်ထဲမှာ ရွှေငွေရတနာ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ရှင်မလိုချင်ဘူးလား၊ ရှင်တို့ ရှာဖွေနေတဲ့ လောကနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပညာရပ်မှတ်တမ်းတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကိုရော မပိုင်ဆိုင်ချင်ဘူးလား၊ ဒါတွေအားလုံး ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်မက လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။”

ဒါပေမယ့် မပြန်ခင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားဦးပေါ့။ ဘစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အစ်မတော်က သူ့သဘောထားကို ဖွင့်ပြောလာတဲ့အခါ ရှင့်အနေနဲ့ လက်မခံဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်။ ကဲ... ကျွန်မတို့ ပြန်ကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ပုဏ္ဏားကစံအိမ်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဂူအပြင်သို့ ရောက်သောအခါမှပင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အသက်ဝအောင် ရှူနိုင်လေတော့သည်။

အခန်း(၁၃)

ညမြင်နေပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာ

ညဦးပိုင်းအချိန်တွင် မာယာဝတီ၏ဦးဆောင်လမ်းပြ ပေးမှုဖြင့် ညမြင်နေပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာသို့ ရောက်ကြရ လေသည်။ ထိုနေရာသည် မြို့နှင့် အတော်ဝေးသော တောင် တန်းများအပေါ်၌ ရှိလေသည်။

စံအိမ်မှ နေဝင်ကာစအချိန်တွင် ထွက်လာကြရာ ထို နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မိုးချုပ်စပြုနေလေသည်။ အမှောင် ထဲတွင် ပိုးစုံးကြူး အလင်းရောင်များကဲ့သို့ မီးစုံးဓာတ်များ တောက်ပနေသည့် ဂူပေါက်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဂူပေါက်

တစ်ရာ ဆိုသည့်အတိုင်း ဂူပေါက်ဝများမှာ မနည်းလှပေ။
 “ဒီဂူပေါက်ဝတွေဟာ မီးစုံးဓာတ်တွေ ဖြန့်နေတာကြောင့်
 နေ့အလင်းရောင် ရှိတဲ့အချိန်မှာ မမြင်ရဘူး။ ညဘက်မှောင်သွား
 မှ မီးစုံးဓာတ်ရဲ့အလင်းရောင်တွေနဲ့ အခုလို မြင်ရတာ
 ဒါကြောင့် ‘ညမြင်နေပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာ’ လို့ အမည်ပေး
 ထားတာပါ။ အားလုံး ဂူပေါက်ဝ တစ်ရာတိတိ ရှိပါတယ်”

မာယာဝတီက ပြောပြရင်း ဂူပေါက်ဝများအနီးသို့ ခေါ်
 သွားလေသည်။ ဂူပေါက်ဝများမှ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေသော
 မီးစုံးဓာတ် အလင်းရောင်များက ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်သို့
 လျှပ်စစ်မီးရောင်များ ထွန်းညှိထားသကဲ့သို့ လင်းထိန်နေသည်။
 ဂူအတွင်းပိုင်းများမှာလည်း မီးထွန်းထားသကဲ့သို့ လင်းနေလေ
 သည်။

“ဆရာကြီး ဘယ်ဂူကို အရင်ဝင်လိုပါသလဲ”

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ပိဋကတ်တော်တွေ ရှိတဲ့နေရာကို
 အရင်ကြည့်ပါရစေ”

“ကောင်းပါပြီ... ပထမဆုံး တွေ့ရသော ဂူပေါက်သို့
 ကြွပါတော့”

ဟု မာယာဝတီက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ခေါ်သွား
 သဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွားလေသည်။ အတွင်းပိုင်းမှာ
 လည်း မီးစုံးဓာတ်များဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။ ကျောက်ဂူမှာ
 အပြင်မှ ကြည့်စဉ်က သာမန်သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေ
 သော ဂူပေါက်ဝများ ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းသို့ ရောက်သော

အခါ စနစ်တကျ ဖန်တီးထားသော ကျောက်သားနံရံများအပြင်
 အဝင်အထွက် ကျောက်တံခါးချပ်များလည်း ရှိလေသည်။

လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် ကျောက်နံရံများ၊ မျက်နှာ
 ကျက်အမိုးများ ရှိပြီး အလင်းရောင်များကလည်း ကောင်းစွာ
 ရနေလေသည်။ ထိုအလင်းရောင်များမှာ မီးစုံးဓာတ်များမှ
 အလင်းရောင် ဟပ်၍ ရရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ အတွင်းဘက်
 ရောက်သောအခါ ကျောက်စင်များပေါ်တွင် တင်ထားသော
 ပေမူပေါင်းများစွာတို့ကို တွေ့ရလေသည်။

“ထိုပေမူများက မြတ်စွာဘုရားရဲ့ပထမ သံဂါယနာဝင်
 ပိဋကတ် မူဟောင်းများ ဖြစ်ပေသည်။ ဧကသင်္ချာ၊ ဒိသင်္ချာ၊
 ဘိသင်္ချာတို့ဖြင့် အဘိဓမ္မာပိဋက၊ သုတ္တန္တပိဋက၊ ဝိနယပိဋက
 ဘုရား ခွဲခြားထားရှိပါသည်”

“ဒီပေမူများက ရှေးဟောင်းမူများ ဖြစ်ပါသလား”

“စတုသင်္ချာမှ အစပြု၍ ကျန်ပေမူများကား အချို့မှာ
 နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့သော ပေမူများဖြစ်ပြီး
 အချို့မှာ ဗုဒ္ဓခေတ်နှင့် တတိယသံဂါယနာခေတ်မှ ပေမူများပင်
 ဖြစ်ပေသည်”

“ပေမူများပေါ်၌ ရေးသားထားသော အက္ခရာများမှာ
 ခွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော်က အသုံးပြုသော
 အက္ခရာနှင့် အရေးအသားများပင် ဖြစ်ပါသလော”

“အချို့ပေမူများမှာ ပထမ မူလအက္ခရာနှင့် အရေး
 အသားအတိုင်း ထားရပြီး အချို့ပေမူများကိုတော့ တတိယ

သံဂါယနာခေတ်မှစ၍ ပါဠိအက္ခရာများသို့ ပြောင်းလဲထားသောတယ်”

“သို့ပြင် ပေမူအမျိုးအစားများကို ကြည့်ပါရစေ”

သို့ဖြင့် မာယာဝတီက စင်မြင့်ပေါ်၌ တင်ထားသော ပေမူများကို ခုနှစ်သက္ကရာဇ်အလိုက် အစဉ်အတိုင်း ပြလေရာ ဆရာကြီးက အသေအချာ မှတ်သားကြည့်ရှုနေလေသည်။

“ဒီလိုဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဒီဂူအတွင်း၌ ထားခဲ့ပြီး အခြားနှစ်ယောက်ကို အခြားဂူများမှ ပုရပိုဒ်များ၊ ပေမူမှတ်တမ်းများကို ကြည့်ရှုခွင့်ပြုပါလော့”

ဟု ပြောသဖြင့် မာယာဝတီက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဈအား ပိဋကမူဟောင်းများ ရှိရာ ဂူပေါက်အတွင်း မှာ ထားခဲ့ပြီး အတွင်းလမ်းမှပင် အခြားဂူပေါက်များ ရှိရာသို့ ကူးသွားကြလေသည်။ အခြားဂူများမှာတော့ ပေမူများမှာ ကျောက်သေတ္တာကြီးများအတွင်း၌ ထည့်ထားပြီး အဖုံးပိတ်ထားသည်။

၎င်းတို့ ရောက်သွားတော့မှ အဖုံးကို ဖွင့်ပြသည်။ ပထမဆုံး တွေ့ရသော ကျောက်သေတ္တာထဲတွင် အာတပူဒါ ခေါ် ဒိဗ္ဗစက္ခုအမြင်ကျမ်း ပါဠိပေမူများ၊ နောက် ကျောက်သေတ္တာထဲတွင် ဗေဒင်သုံးပုံကျမ်းပါဠိမူများ၊ ၎င်းတို့တွင် သာဗေဒင်ကျမ်း၊ နေလတို့၏သွားရာ ကောင်းကင်လမ်းကို (၁) ရာသီပြုလုပ်၍ မည်သည့်ရာသီ၌ မည်သည့်ဂြိုဟ် ရပ်တန့်သည်ကို ကြည့်၍ ဟောသောကျမ်း၊ ယခုဗေဒင်ကျမ်း၊ မကောင်း

သော ဘေးရန်အန္တရာယ်တို့မှ လွတ်ကင်းရန် ဂြိုဟ်နတ် စသည်တို့အား ပူဇော်နည်းကို ပြသောကျမ်း၊ ဣသျှူဗေဒင်ကျမ်း၊ နေကြတ်လကြတ်တို့၏အချိန်အခါကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ကောင်းမကောင်းကို ညွှန်ပြသောကျမ်း၊ အာတပူဒါဗေဒင်ကျမ်းကမူ ပထမကျောက်သေတ္တာအတွင်း၌ သီးသန့်ထားရှိလေသည်။

အခြားဂူ၌ ရှိသော ကျောက်သေတ္တာအတွင်း၌မူ ယတြာကျမ်းပေမူများ ရှိလေသည်။ ယတြာကျမ်းများ၌ နေ့ရက်များ၊ ကရိုဏ်းများ၊ နက္ခတ်များ၊ မဟုတ္ထ(၄၈မိနစ်) လဂ္ဂန၊ ယောဂ၊ အသားလှုပ်ကျမ်း၊ အိပ်မက်ကျမ်း၊ စစ်ပွဲအောင်မြင်ရန် အစီအရင် ယတြာများ၊ ဂြိုဟ်နှင့် ၎င်းဂြိုဟ်ကို စောင့်ရှောက်သောဂြိုဟ်နတ်တို့အား ပူဇော်သည့် ယင်ပွဲသဘင် အခမ်းအနားကျင်းပပြုလုပ်ပုံများ၊ ခရီးမထွက်မီ ကြိုတင်၍ ယက္ခများအား ပူဇော်ခြင်းများ၊ ယင်ပူဇော်သောမီးမှ ဘယ်ညာ လှုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်၍ ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ခြင်းများ၊ ဆင်၊ မြင်းတို့၏ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ခြင်းနှင့် ခြေလက်လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ကြည့်၍ စစ်ပွဲအတွက် အတိတ်နိမိတ် ကောက်ယူပုံများ၊ ထို့ပြင် သံဟိတကျမ်းနှင့် ပတ်သက်သော ပေမူများမှာလည်း နေနှင့် အခြားသောဂြိုဟ်များ၏ရွေ့လျားသွားလာခြင်း၊ ပုံမှန်သဘာဝနှင့် ပြောင်းလဲခြင်းများ၊ ၎င်းတို့၏အလင်းပမာဏ၊ အရောင်အဆင်း၊ အလင်းတန်းတောက်ပြောင်ခြင်းတို့ကို ခန့်မှန်းတွက်ချက်နည်းများ၊ နက္ခတ်နှင့်ဂြိုဟ်များ ပူးယှက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးအပြစ် ရလဒ်များ အစရှိသည်တို့ကို ရေးသား

ဖော်ပြထားလေသည်။

အခြားကျောက်သေတ္တာများအတွင်း၌မူ ဟတ္ထ လက္ခဏာ၊ လက်ကို ကြည့်၍ဟောသော အတတ်ပညာ၊ ပါလက္ခဏာ၊ ခြေထောက်ကို ကြည့်၍ဟောသော အတတ်ပညာ၊ ရူပလက္ခဏာ၊ ရုပ်ကို ကြည့်၍ဟောသော အတတ်ပညာများ အပြင် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ ထင်ရှားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏လက္ခဏာများကိုပင် မှတ်တမ်းတင်ထားလေသည်။

ထိုလက္ခဏာများထဲတွင် ဖခင်ကို သတ်သော အဇာတသတ်မင်း၏လက္ခဏာ၊ ဆရာအတင်မှား၍ လမ်းမှားရောက်ခဲ့သော အင်္ဂုလိမာလ၏လက္ခဏာ၊ ကျောင်းအစ်မ ဝိသာခါ အနာတပိဏ် သူဌေးကြီးတို့၏လက္ခဏာ၊ ဆေးပညာ၌ သူမတူအောင် ထူးချွန်သော ဆရာဇီဝက၏လက္ခဏာ၊ ထို့ပြင် စက္ကောမ အတတ်ပညာများ တတ်ကျွမ်းခဲ့သူတို့၏လက္ခဏာများကိုပါ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်ကို လေ့လာခွင့်ရကြသည်။

ဘေသလူ ဆေးဝါးအတတ်နှင့် ပတ်သက်သော ဆေးကျမ်းပေမူများတွင် ဆရာဇီဝက အသုံးပြုခဲ့သော ဆေးမှတ်တမ်းများ၊ စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်းအား မှတ်တမ်းတင်ထားသော ပုရပိုဒ်မူများ၊ နေလ ဓါတ်ပညာကျမ်းမူများ၊ အကြောနှင့် သက်ဆိုင်သောကျမ်းမူများ၊ စရကသံဟိတာ ဆေးကျမ်း၌ . . .

တစ်ကိုယ်လုံး ကုသမှုအတတ်ဟု ဆိုသော ကာယအတတ်ပညာ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း၊ ခေါင်းပိုင်းကို ကုသသော သာလကျ အတတ်ပညာ၊ ခွဲစိတ်မှုနှင့်

ဝမ်းဆွဲအတတ်ဟု ဆိုအပ်သော သလ္လအတတ်ပညာ၊ အဆိပ်ဖြေခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အဂဓ အတတ်ပညာ၊ စုန်း၊ နတ်၊ ဗုတ်၊ တစ္ဆေ၊ ဘီလူး စသည်တို့ စွဲကပ်ပူးဝင် နှောင့်ယှက်ဖမ်းစားမှုကို ကုသသော ဘူတအတတ်ပညာ၊ သူငယ်နာဆိုင်ရာ ကုသပေးသော ကောမာရဘစ္စ အတတ်ပညာ၊ အသက်ရှည်မှုကို ဝီမံပေးသောအတတ်ဟု ဆိုအပ်သည့် ရသာယနပညာ၊ ဖို မလိင်နှင့် သက်ဆိုင်သော ဝါဇီကရဏ အတတ်ပညာ အစရှိသည်တို့ကို အခန်းအလိုက် အကျယ်တဝင့် ရေးသားထားသော ပေမူကျမ်းများ ပါဝင်လေသည်။ ထို့ပြင် အခြားကျမ်းနှစ်စောင် ဖြစ်သော သုယုတဆေးကျမ်းနှင့် ဝါဂ္ဂဋကျမ်းတို့၌လည်း ထိုအတတ်များကို ရေးသားဖော်ပြထားပေသည်။ ထို့ပြင် . . .

အခြားကျောက်ဂူများအတွင်းရှိ ကျောက်သေတ္တာများအတွင်း၌မူ သယံဇာတ ဓာတုသဘာဝတို့၏ပရိယာယ်ကို ပြဆိုသောမူများ၊ ကျောက်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် သိဒ္ဓိစွမ်းအားများနှင့် အသုံးပြုပုံများကို ပြဆိုသောကျမ်းများ၊ ရုက္ခဗေဒ သစ်ပင်များနှင့် ဆိုင်ရာအသုံးပြုပုံများ၊ သဘာဝနှင့် အသုံးပြုပုံများကို ပြဆိုသောကျမ်းများ၊ ဂမုန်းပင်များနှင့် ပတ်သက်သည့် အစွမ်းသတ္တိနှင့် အသုံးပြုပုံများကို ပြဆိုသောကျမ်းများ၊ ရေ မြေ လေ မီး ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏အသုံးပြုပုံနှင့် ဘေးအန္တရာယ် ပရိယာယ်များကို ပြဆိုသောကျမ်းများ၊ မာယာဒေဝီက အခြားသီးသန့်သားသော ဂူအတွင်းသို့ ခေါ်သွားကာ ကျောက်သေတ္တာများအတွင်းမှ ပုရပိုဒ်မူများ၊ ပေစာများကို ပြသပေးလေသည်။

“ဒီကျောက်သေတ္တာများ အတွင်း၌ အင်္ဂါကဝေသာရ ဆိုင်ရာပေမူများ၊ မန္တကဝေသာရဆိုင်ရာ ပေမူများနှင့် ဝဏ္ဏကဝေ သာရဆိုင်ရာ ပေမူများ ရှိပါတယ်။ ဒီပညာရပ်တွေက အနိမ့်စား ပညာရပ်များ ဖြစ်သောကြောင့် အခြားဂူများနှင့် မရောသီးသန့်ထားရှိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“အခြားဘာများ ရှိပါသေးလဲ”

“ဟိုဘက်မှာ အထူးထူးသော ယန္တရားလက်နက်ဆိုင်ရာ စက္ကောမအတတ်ပညာလိုဆိုတဲ့ စက္ကောဥအတတ်နဲ့ သက်ဆိုင် တဲ့ပေမူကျမ်းများ ရှိပါတယ်။ အခြားဂူတစ်ခုထဲမှာတော့ အညံ့ စား၊ အယုတ်စား ပညာမျိုးဖြစ်တဲ့ အောက်လမ်းပညာများ စုန်းကဝေ အတတ်ပညာများ၊ ဖုတ်သွင်းခြင်း အတတ်ပညာ များကို သီးသန့်ထားရှိပါတယ်”

ဟု ပြောကာ သီးသန့်ထားသော သေတ္တာများကို ဖွင့်၍ ပြသရာ အချို့ကျမ်းများ၌ စုန်း(၇)မျိုးဖြစ်သော ဆင်ကွပ်စုန်း၊ နဖားတပ်စုန်း၊ ရွာသူစုန်း၊ ရွာသမီးစုန်း၊ ကဝေပျံစုန်း၊ အိမ် တလိမ့်စုန်းနှင့် ဇော်ဂနီ ဇော်ဂနက်စုန်းများအကြောင်းကို နေ သားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုနေ့က မာယာဝတီက ၎င်းတို့ကို သက်ဆိုင်ရာ ဂူများအတွင်း၌ ရှိသော ပညာရပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာများကို မှတ်တမ်းတင်ထားသော ပုရပိုဒ်များ၊ ပေမူများ ကို စေ့အောင် လိုက်လံပြသပေးလေသည်။

“ဒီဂူများအတွင်း၌ ရှိသော ပညာရပ်များထဲမှ အလိုရှိ ရာ ပညာရပ်များကို လေ့လာကူးယူနိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ကျောက်ဂူ

ဘံခါးနှင့် ကျောက်သေတ္တာများအားလုံးကို ဖွင့်ထားပေးခဲ့ပါမယ်။ ဘစ်ညလုံး လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ပြီး အရက်ဦး အလင်းရောင် ဘက်လာတာနှင့် ဂူအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ကာ မိမိတို့ စခန်းချရာ သို့ ပြန်ကာ နားကြပါလော့။

နေ့အလင်းရောင် ပေါ်လာတာနဲ့ ကျောက်ဂူများနှင့် ကျောက်သေတ္တာများအားလုံးမှာ သူ့အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွား ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားကာ မာယာဝတီက သူ့တာဝန် ဦးသွားသည့်အလား ကျောက်ဂူအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ကျောက်ဂူများအတွင်း၌ ဒေါက် ဘာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ တော့သည်။ ဆရာကြီး သူ့ရန္တကတော့ ပိဋကတ်ပေမူများ ခို့သောအခန်း၌ ကျန်နေခဲ့ချေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက “ဒီနေရာဟာ လောကီပညာရပ်တွေ အားလုံးစုနေတဲ့ ပညာသိုက်ဆိုရင်တောင် မမှားပေဘူး။ ဒီလောကီပညာရပ်တွေ စုံနေပါရက်နဲ့ ကျုပ်လေ့လာချင်တဲ့ အင်္ဂိုရတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ကျမ်းတွေကိုတော့ မတွေ့ရပေဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

“အဘကြည့်ချင်တဲ့ အင်္ဂိုရတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာရပ် တွေက ဒီနေရာမှာ ဘယ်တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ၊ အဲဒီပညာရပ်တွေက ကြားဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူထဲမှာ အားလုံးထည့်ထားတယ်လို့ တစ်ခါ

က ဆရာကြီး ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“အော်... ဟုတ်ပေသားပဲ”

“မှန်နန်းရှင်မက ကြေးဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူကို အပိုင်လေး လိုက်မယ်လို့ ပြောတာဆိုတော့ အဘက ဟိုပြန်ရောက်လဲ အေး အေးဆေးဆေးဆေး လေ့လာလို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ထင်ကျော်ရေ၊ အဲဒါကို မေ့နေလို့ ဗျ၊ ကိုင်း... ဒါဖြင့် မောင်ထင်ကျော်ကရော ဘယ်ပညာရပ် တွေကို အရင်လေ့လာမလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကဝေသာရကျမ်းတွေကို အရင် လေ့လာချင်တယ်”

“ဘယ်နှယ်... ပြုစားတတ်တဲ့ကျမ်းတွေကို အရင် လေ့လာချင်ရတာတုန်း”

“ကဝေသာရကျမ်းတွေက ပြုစားတတ်တဲ့ကျမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး အဘရဲ့၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာကျမ်းတွေပါပဲ၊ အင်္ဂုကဝေ သာရ၊ မန္တကဝေသာရ၊ ဝဏ္ဏကဝေသာရ ဆိုပြီး သုံးကျမ်းရှိတဲ့ အနက်မှာတောင် ဝဏ္ဏကဝေသာရကျမ်းကို အရင်လေ့လာလိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့်များလဲကွယ်”

“ဝဏ္ဏသဒ္ဒါကို အနက်ပြန်ရင် အက္ခရာလို့ အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အက္ခရာတွေရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် တွေ၊ သိဒ္ဓိစွမ်းအားတွေက လေ့လာသင့်တာပေါ့၊ ဝဏ္ဏသဒ္ဒါမှာ အက္ခရာ သုံးဆယ့်သုံးလုံးနဲ့ ဗျည်းသဒ္ဓါတွေပါ ပေါင်းရင် လေး

ဆယ့်တစ်လုံး ရှိတယ်၊ ဗျည်း၊ အက္ခရာတစ်လုံးချင်းဆိုမှာ သိဒ္ဓိ စွမ်းအားနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိကြတယ်၊ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်မှာ ဗျည်းနဲ့စမတွေ့ကို အခြေခံထားတဲ့ အင်းတွေစမတွေ့ဟာ သိဒ္ဓိ အမျိုးမျိုးကို ရစေနိုင်ရုံ မကဘူး၊ လိုရာပြီးမြောက်စေတဲ့အထိ အကျိုးကျေးဇူးကိုပါ ရစေနိုင်တယ်လေ”

ဟု ရှင်းပြသောအခါမှ ဦးဗန်ကောင်းမှာ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်၏ဗဟုသုတ ပြည့်စုံပုံကို တအံ့တဩ ဖြစ်ရလေ တော့သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် လေ့လာသော ပေမူများ မှ အချို့ကို ရေးသားဖော်ပြရလျှင်...

“အင်း” ဟူသောဝေါဟာရမှာ ပါဠိဘာသာ အင်္ဂုမှ ဆင်းသက်လာသည်။ အင်္ဂုဟူသည်မှာ အစိတ်အပိုင်း၊ အောင် မြင်ရန် အကြံအစည် ဟူ၍လည်းကောင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိပေ သည်။ မူရင်းအက္ခရာမှာ အင်္ဂုဟူ၍ဖြစ်ရာ အဓိပ္ပာယ်မှာ အစင်းအကြောင်း ဟူ၍လည်းကောင်း တံဆိပ်အမှတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း ဖွင့်ဆိုထားသည်။

အထက်ပါ အဓိပ္ပာယ်များအနက် တံဆိပ်ဟူသည်မှာ သန္တယောဂ အတတ်၌ ပါဝင်လေ၏။ ၎င်းတို့မှာ ရှေးပညာရှင် များ ထားခဲ့သော ကြက်ခြေ၊ ဗန္ဓု အစရှိသော အမှတ် လက္ခဏာများပင် ဖြစ်လေ၏။

“အိုင်” ဆိုသည်မှာ စတုရန်းကွက်ပေါ်၌ ဂဏန်းများ သွတ်သွင်းထားခြင်းကို တိုင်ဟုလည်းကောင်း၊ စတုရန်း လေး မျက်နှာ မညီသော ဂဏန်းများ သွပ်သွင်းထားခြင်းကို ခေါ်ဝေါ်

ကြခြင်းဖြစ်ပြီး အင်း၏နောက်ဆက်တွဲ စကားလုံးအဖြစ် အင်း အိုင်ဟု တွဲစပ်လျက် အသုံးပြုကြလေသည်။

၎င်းအကွက်များအတွင်း၌ ဗျည်းနှင့်သရများ တွဲလျက် နက္ခတ်စန်းယှဉ်သည့်အချိန်များတွင် ပထဝီဓာတ်စမ၊ တေဇောဓာတ်စမ၊ အာပေါဓာတ်စမ၊ ဝါယောဓာတ်စမ ဟူ၍ပြုပြင်ကာ အသုံးပြုကြလေသည်။

ထိုဓာတ်စမများတွင် အာဒိဟူသောအစ၊ မရွံ့ဟူသော အလယ်၊ အဝသာန်ဟူသောအဆုံး ဟူ၍ သုံးပိုင်းခွဲထားလေ၏။ ထို့ပြင် စွမ်းအားရှိသော အက္ခရာ အဖိုအမတို့ကို ကောင်းစွာ ယှဉ်တွဲကာ အသုံးပြုလျက် မိမိတို့ အလိုရှိရာ သိဒ္ဓိစခန်းများ ရောက်အောင် အဆင့်ဆင့် သွားပုံများကို လေ့လာကြရလေ သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တတွေမှာ နေ့အချိန် ရောက်လာလျှင် မိမိတို့အဆောင်သို့ ပြန်ကာ အိပ်စက်ကြလျက် နေဝင်ချိန် ရောက်သည်နှင့် ညမြင်နေပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာ သို့ သွားကာ မိမိတို့ အလိုရှိသော ပညာရပ်များကို ဖတ်၍ လေ့လာခြင်း၊ ကူးယူခြင်းများ ပြုလုပ်နေကြရာ တစ်ပတ်ခန့်ပင် အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း(၁၄)

မေတ္တာနှယ်ယွက် လက်ချင်း ဆက်ချင်ပါသော်လည်း

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ တစ်နေ့ကုန် အိပ်စက် ကြပြီး ညအချိန်ရောက်သောအခါ တစ်ညလုံး မအိပ်ကြပဲ သို့အပ်သော ပညာရပ်များကို လေ့လာကြရာ တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ အတော်အတန် ပြည့်စုံမှု ရှိလာလေသည်။

ဆရာကြီးသူရလူကတော့ ထိုရက်များအတွင်း၌ အခြား အခန်းများသို့ မလာပဲ ပိဋကတ်တော်များ ရှိရာ အခန်းတွင်း၌ ပင် တစ်ချိန်လုံး ရှိနေလေသည်။ သူတို့သဘောအရဆိုလျှင်

အခွင့်သာခိုက် ထိုအခန်းထဲ၌ နေရာညပါ နေ၍ လေ့လာလို သော်လည်း အာရုဏ်တက်လာ၍ အလင်းရောင် ရလာသည် နှင့် ဂူများရော ကျောက်သေတ္တာများပါ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် ဘာမှမတွေ့ရတော့ပေ။

“ဆရာကြီး... ပိဋကတ်မူတွေက အပြင်မှာလည်း ကျမ်းစာတွေအနေနဲ့ ရှိနေတာပဲ၊ ဘာများ ထူးခြားလို့လဲ”

“မတူဘူး မောင်ထင်ကျော်ရဲ့”

“ဘယ်လို မတူတာလဲ”

“အခု လေ့လာခွင့်ရတဲ့ မူဟောင်းတွေက ဘုရား လက်ထက်တော်ကတည်းက ရှိကြတဲ့ မူဟောင်းတွေဆိုတော့ ဖြတ်တောက် သုတ်သင်တာတို့ မှားယွင်းတာတို့ မရှိဘူးပေါ့ နောက်ပိုင်း သံဂါယနာ အဆင့်ဆင့် တင်တဲ့အခါ တိုးလာတဲ့ နေရာတွေ၊ လျော့သွားတဲ့နေရာတွေ ရှိတယ်၊ အခုလို ကြံ တောင့်ကြံခဲ ပိဋကတ်တော်တွေကို လေ့လာဆည်းပူးခွင့်ရတာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို သက်ရှိထင်ရှား ကိုယ်တော်တိုင် ဖူးတွေ့ နေရသလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတာပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

“ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ဘယ်လောက် နေခွင့် ရမလဲ ဆရာကြီး”

“နောက်ထပ် တစ်ပတ်လောက်ပဲ အချိန်ကျန်တော့ တယ် မောင်ထင်ကျော်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးက ကျုပ်တို့အတွက် နှစ်ပတ်ထက် ပိုပြီးနေခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရတဲ့အချိန်လေးမှာ ရသမျှတွေကို ခုဆောင်းပြီး ကူးယူတန်ကူး၊ လေ့လာတန် လေ့လာရတော့မှာပဲ၊ ဒီနေရာမျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။ သို့နှင့် ညနေပိုင်း နေဝင်ချိန် ရောက်သောအခါ ဂူပေါက်များ ရှိရာသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေ ကြစဉ် မာယာဝတီ ရောက်လာလေသည်။

“သင့်ကို အစ်မတော် ပညာဝတီက သူ့အဆောင်ကို ကြွခဲ့ဖို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

မာယာဝတီက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ကြည့်ကာ ပြောသဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ညမြင်နေပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာကို သွားနှင့်ကြပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းနှင့် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇတို့ နှစ်ယောက်က အပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါမှ မာယာဝတီက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အား မှန်နန်းရှင်မ အဆောင်ရှိရာသို့ ခေါ်လာလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ အံ့ဩစိတ် နှင့်အတူ တုန်လှုပ်မှုလည်း ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်နေ့က ယက္ခ ဝတီထံမှ မှန်နန်းရှင်မနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းအချို့ကို သိထားသောကြောင့် အကယ်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလာခဲ့ပါ က ဘယ်လိုအဖြေပေးရမှန်း မသိအောင် ရှိနေလေသည်။

အဖြူရောင် မှန်နန်းဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ
မာယာဝတီက အပြင်ဘက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော် တစ်ယောက်ထဲ အတွင်းသို့ ဝင်ရလေသည်။

“အတွင်းမှာ အစ်မတော် စောင့်နေပါတယ်၊ ဝင်သွားပါ”

ဟု မှာကာ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။ အပေါက်ဝမှာ
စောင့်နေသော ကျောက်ဘီလူးနှစ်ကောင်က သူ့ကို ကြည့်
သာ လှမ်းကြည့်နေပြီး ထွေထွေထူးထူး လှုပ်ရှားမှုမျိုးတွေ
မရှိပေ။ ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လူသူကင်းလျက် တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း
အလင်းရောင်များက ကောင်းစွာရနေလေသည်။ အဆောင်
အတွင်းပိုင်း တစ်နေရာဆီမှ သာယာငြိမ်ညောင်းလှသည့် ဂီတ
သံနှင့် တေးသံအချို့ ပျံ့လွင့်လျက် ရှိနေသည်။ အဆောင်တစ်
လုံးမှာလည်း သင်းယုံ့သော အမွှေးရနံ့များဖြင့် ကြိုင်လှိုင်နေ
သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်
ထိန်းရင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားရာ နောက်ဆုံး
အတွင်းခန်းမဆောင်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ အတွင်းဆောင်
၏သလွန်ပေါ်၌ မှန်နန်းရှင်မ ပညာဝတီ ရှိနေလေသည်။
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ
သလွန်ပေါ်မှ ထလာသည်။

ထို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အား လေသာ
ဆောင်ဘက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ လေသာဆောင်မှ လှမ်း
ကြည့်လျှင် ကုန်းတော်ပေါ်မှ စေတီတော်အား ဖူးမြင်နိုင်သည်။

လေသာဆောင်တွင် ကျောက်စားပွဲတစ်လုံး ရှိပြီး ထိုင်
ရန်အတွက် ကျောက်ကုလားထိုင်များလည်း ရှိသဖြင့် ဒေါက်
တာမင်းထင်ကျော်က ကျောက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

ပညာဝတီက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ဝင်ထိုင်သည်။
သူမသည် ဖြူဖွေးပါးလွှာသော ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား
သဖြင့် လှပသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်များက ပေါ်လွင်
လျက်ရှိနေသည်။ သူမက တည်ငြိမ်သောအပြုံးဖြင့် ကြည့်
သည်။

“ကျွန်မတို့ချင်း တွေ့ကြတာ အိပ်မက်ထဲမှာ နှစ်ကြိမ်၊
အခုတစ်ကြိမ်ပါနဲ့ဆိုရင် သုံးကြိမ်ရှိပြီနော်”

“အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတာကို ဘယ်လိုများ သိနေပါ
လိမ့် သခင်မ”

“ကျွန်မကို သခင်မလို့ မခေါ်ပဲ သာမန်အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပညာဝတီလို့ပဲ ခေါ်ပါ မောင်”

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အခုလို ကြုံတွေ့နေရတာတွေ
ကို အိပ်မက်များ ထပ်မက်နေသလားလို့တောင် ထင်နေမိ
တယ်”

“အိပ်မက်ဆိုတာလည်း အပြင်မှာ ဖြစ်နေတာနဲ့ ဘာ

များကွာခြားလို့လဲ၊ တကယ်ဆိုရင် ဝိညာဉ်ကြီးချင်း ဆက်သွယ်မှု ရှိတယ်ဆိုတာ စိတ်ချင်း နီးစပ်မှု ရှိတာပဲ မဟုတ်လား မောင်ရယ်၊ တကယ်ဆိုရင် မောင့်ကို ဒီနေရာ မရောက်ရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့တာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ဘဝခြားနေကြတာ မဟုတ်လား ဒီလို ဘဝခြားတဲ့လူချင်း နီးစပ်မှု ရှိနိုင်ပါ့မလား”

“တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဘဝက ဝိဇ္ဇာအဆင့်ကို ရောက်နေတဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ဘဝပါပဲ၊ ဝိဇ္ဇာလောကမှာ (၅)မျိုးရှိပါတယ်၊ အသိဝိဇ္ဇာ၊ အတတ်ဝိဇ္ဇာ၊ အကျင့်ဝိဇ္ဇာ၊ လောကီဝိဇ္ဇာနဲ့ လောကုတ္တရာဝိဇ္ဇာဆိုပြီး (၅)မျိုးရှိတဲ့အထဲက ကျွန်မတို့အဆင့်က လောကီဝိဇ္ဇာအဆင့်မှာရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သတ္တဝါများရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နေရတာပါ”

လောကီဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ လောကီပညာအတတ်များဖြင့် သတ္တဝါများ၏အန္တရာယ်ကို ဖယ်ခွာစေနိုင်ခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာများကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်ခြင်း၊ သတ္တဝါများကို ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဝိဇ္ဇာများက စေခိုင်းသော တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း အစရှိသော တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ကြရသူများ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မရဲ့တာဝန်က အထက်ဝိဇ္ဇာ ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့စေခိုင်းတာဝန်ပေးချက်အရ ဝိဇ္ဇာကတ်တော်များနဲ့ လောကီပညာရပ်များကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေသူများ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ပညာဝတီတို့က သိုက်နန်းရှင်တွေတော့

မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်ကြသူတွေကိုသာ သိုက်နန်းရှင်များလို့ ခေါ်ကြတာပါ။ ကျွန်မတို့က ပညာရပ်တွေကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံးက အတူတူပေါ့နော်”

“ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်က ဘဝတူတွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တာဝန်တွေကတော့ မတူဘူး၊ ကျွန်မက ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတယ်၊ မာယာဝတီက အထက်ပုဂ္ဂိုလ် အောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြုရတယ်၊ သက္ကဝတီကတော့ ဒီမြို့ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ယူထားရပါတယ်”

“အခု သိရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဘဝတစ်ခုမှာ ဝိဇ္ဇာအဆင့် ရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပြီးမှ အစောင့်အရှောက်တာဝန်နဲ့ နေရတာကတော့ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ”

“ကျွန်မတို့က ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုကို ပေးဆပ်နေကြရတာပါ။ တကယ်လို့ ဝဋ်ကြွေးကျေရင်တော့ ဒီဘဝက လွတ်ပြီး နောက်တစ်ဆင့်ကို သွားကြရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီဘဝမှာ ဘယ်လောက်များ ကြာအောင် နေရဦးမယ်ဆိုတာ မသိရသေးပါဘူး”

ဟု ဝမ်းနည်းသောလေသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပညာဝတီ၏စကားကို နားထောင်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ အဝေး၌ လှမ်းမြင်

နေရသော စေတီတော် ရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူထားလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“တစ်နေ့က ယက္ခဝတီက ကျွန်တော့်ကို ပုဏ္ဏကစံအိမ်ထဲကို ခေါ်သွားပါတယ်။ သူက ပညာဝတီရဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း ပြောပြပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ယက္ခဝတီရဲ့အကြောင်းကို သိပါတယ်။ သူက လုပ်ချင်တာကို တဖွတ်ထိုး လုပ်လေ့ရှိတယ်။ သူ ဘာကြောင့် ပုဏ္ဏကစံအိမ်ထဲကို မောင်ကို ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ တကယ်တော့ ယက္ခဝတီက သူလိုချင်တာကို မရမနေ လုပ်ယူတတ်တဲ့လူမျိုးပဲ”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မောင်ကို လက်ထပ်ပြီး အတူတူ နေချင်ပေမယ့် နေခွင့်မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မေတ္တာတရားကတော့ မလျော့ပါဘူး။ မောင်လည်း ကျွန်မအပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ သဘောထားနိုင်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ...

“တကယ်တမ်း ပြောရရင် ကျွန်တော် ပညာဝတီရဲ့အပေါ်မှာ မေတ္တာလည်း ရှိပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားမှုလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ချင်းက ဘယ်လိုမှ နီးစပ်လို့ မရနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ ပညာဝတီမှာ အနည်းငယ် တက်ကြွရွှင်လန်းလာဟန် ရှိလေသည်။

“မောင် ကျွန်မအပေါ်မှာ တကယ်ပဲ မေတ္တာထားနိုင်တယ်လား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူမအနီးသို့ လျှောက်သွားကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်၍ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပညာဝတီက ရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းဖြင့် မော့ကြည့်နေသည်။

“မင်းဟာ ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာပဲ ရှိနေပါစေ၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ပညာဝတီ၏ကိုယ်ကလေးကို ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်။ ပညာဝတီ၏နှူးညှံနှေးထွေးသောကိုယ်ကလေးမှာ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်လာပြီး သူမကလည်း ပြန်လည်ဖက်တွယ်ထားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် မည်သည့်အရာမှ မလိုအပ်တော့ပဲ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးမှုများသာ ရှိနေတော့သည်။

“မောင် ကျွန်မကို တကယ်ပဲ ချစ်နိုင်ရဲ့လားဟင်”

“တကယ်ချစ်တာပေါ့ ဝတီရယ်။ ကိုယ်အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းကို စတွေ့ကတည်းက စွဲလမ်းနှစ်သက်နေမိတာပါ။ ယက္ခဝတီဆိုက ဝတီရဲ့သဘောကို သိရတော့မှ စိတ်ထဲက ခံစားမှုတွေက ပေါ်လာခဲ့တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင် ကျွန်မနဲ့အတူတူ အမြဲနေနိုင်မှာ”

လားဟင်”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ နေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်
ဖြစ် နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယကွဝတီရဲ့ရန်က ရှိသေးတဲ့
မဟုတ်လား”

“ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူ့အနေနဲ့
ဘယ်လိုမှတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့လောကမှာ
စည်းတွေ အဆင့်တွေ ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးတို့ ပြန်ရင် ကိုယ်က ဘယ်လိုပြောရ
မလဲ”

“မောင်သာ ဒီမှာနေခဲ့မယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးတို့နှစ်
ယောက် နေရပ်ကို ချောချောမောမောနဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်
ဖို့ ကျွန်မစီစဉ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ လေသာဆောင်မှာပင် အတူထိုင်ရင်း
ရှေ့အစီအစဉ်များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းခါနီးအချိန်မှ ဒေါက်တာ
မင်းထင်ကျော်က ၎င်း၏အဆောင်သို့ ပြန်လာလေသည်။
အဆောင်ဝသို့ သူပြန်ရောက်သောအချိန်မှာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇနှင့်
ဦးဗန်ကောင်းတို့ ပြန်ရောက်မလာကြသေးပေ။ အဆောင်ဝ
ရောက်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်
လုံး ငြိမ်သက်နေသော ကျောက်ဘီလူးနှစ်ကောင်က လှုပ်ရှား
လာပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ဖမ်းချုပ်ကာ အပြင်ဘက်
သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ရုန်းကန်ရင်းနှင့်ပင် သတိ
လစ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၁၅)

ကြေးဖြူပုရပိုင်သုံးဆူကို ရလေပြီ

အချိန်မည်မျှကြာအောင် သတိမေ့မော့နေသည် မသိ
 ၁၀၊ သတိပြန်ရလာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ခန်းတစ်ခု
 အတွင်း၌ ရောက်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ ခေါင်းထဲ
 အနည်းငယ် မူးဝေနေသည်မှအပ အခြားဘာမှ မဖြစ်သဖြင့်
 ကြောက်စိမ့်တ်ထားကာ ဖြစ်သမျှအကြောင်းများကို ပြန်လည်
 စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ မှန်နန်းရှင်မ အဆောင်မှ မိမိ
 အဆောင်သို့ ပြန်လာရာ အဝင်ပေါက်ဝမှာပင် ကျောက်ဘီလူး
 ခုတ်၏ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရပြီးနောက် သတိမေ့သွားခြင်းဖြစ်၏။

“ငါ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာပါလိမ့်”

ဟု တွေးတောကာ နေရာမှ ထ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်နံရံများ လေးဖက်လေးတန် ကာရံထားသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒီနေရာက ငါတစ်ခါရောက်ခဲ့တဲ့ ပုဏ္ဏကစံအိမ်ရဲ့ အခန်းတစ်ခန်းပဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို ခေါ်လာတာပါလိမ့်”

ဟု တွေးတောရင်း တစ်ခါက ယက္ခဝတီ ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိသည်။

“ဒီနေရာက ပုဏ္ဏကစံအိမ်အစစ်ပဲ၊ ပုဏ္ဏက ဘီလူးမင်းက သီရိစန္ဒာမင်းသမီးလေးကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ တစ်သက်လုံး ခေါ်ထားခဲ့တဲ့နေရာပေါ့။

ဒီနေရာကို ရောက်ပြီးတဲ့လူတိုင်းဟာ ပြန်ထွက်ခွင့် မရနိုင်ဘူး၊ အစ်မတော်က ရှင့်ကို နှစ်သက်သဘောကျလို့ ဒီနေရာကို ရောက်အောင် ခေါ်ယူလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူက ပညာရှင် သခင်မဘဝနဲ့ မှန်နန်းဆောင်ကို စီမံအုပ်ချုပ်နေရတာဆိုတော့ လက်ထပ်ခွင့် မရနိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့ သူ့သဘောထားကို ဖွင့်ပြောလာရင်လည်း ရှင့်အနေနဲ့ လက်မခံဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟူသော ယက္ခဝတီ ပြောခဲ့သောစကားများက နားထဲ၌ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

“ယက္ခဝတီက ငါ့ကို ဖမ်းပြီး ဒီနေရာမှာ ခေါ်ထားလေ”

သလား”

ဟု တွေးတောကာ နေရာမှ ထ၍ အခန်းထဲသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါ အမှန်ပင် တစ်ချိန်က သူ့ရောက်ခဲ့သော ပုဏ္ဏကစံအိမ်အခန်းပင် ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ အနည်းငယ်တော့ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲပေါ်မှာတော့ စားသောက်ဖွယ်ရာများ အရံသင့် တင်ထားလေသည်။

အခန်းပတ်လည်မှာတော့ လေးဖက်လေးတန်ကျောက်နံရံကြီးများသာ ရှိပြီး ထွက်ပေါက်မတွေ့ရပေ။

အပေါ်ဘက်မှာတော့ လေနှင့် အလင်းရောင်အချို့ ဝင်နေသော အပေါက်ငယ်အချို့ ရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း သို့အပေါက်ငယ်များမှာ လူတစ်ကိုယ် ထွက်လောက်သော အပေါက်မျိုး မဟုတ်ပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်မှ နာရီကို ကြည့်ရာ နေ့လည်(၁၂)နာရီအချိန် ရောက်နေပေပြီ။

“တကယ်လို့ ငါပျောက်နေမှန်း သိရင်တော့ ဆရာကြီးတို့က ဒီအတိုင်း နေကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မှန်နန်းရှင်မဆီကို အကြောင်းကြားမှာပဲ၊ သူ့သိရင်တော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စီစဉ်ပေးနိုင်လောက်ပါရဲ့”

ဟု တွေးကာ သလွန်ပေါ်သို့ ပြန်လှဲနေလိုက်ရာ အတန်ကြာတော့ ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ နောက်တစ်ချိန် ပြန်နိုးလာသောအခါ နှာခေါင်းထဲမှာ သင်းယုံ့သောရနံ့တစ်မျိုး

ရပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိအနီး၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နေရာမှ ထလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်ကြီးများ ထွန်းထားသော ကြောင့် အလင်းရောင်များက ကောင်းစွာရနေသည်။ ကယုကယာ ထကာ ကြည့်လိုက်တော့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ပညာဝတီကို တွေ့ရလေသည်။

ပထမ တွေ့လိုက်စက ယက္ခဝတီဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ယက္ခဝတီ မဟုတ်ဘဲ ပညာဝတီ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရလေသည်။ ပညာဝတီမှာ မနေ့ညက သူတွေ့ခဲ့သော အဝတ်အစားများနှင့် အပြင်အဆင်အတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။

“ဟင်... မင်း... မင်း... ပညာဝတီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရဲ့၊ ကျွန်မ ပညာဝတီအစစ်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် ဒီနေရာ ခေါ်ထားရတာလဲ”

ပညာဝတီက သိမ်မွေ့စွာ ပြုံး၍ ကုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင့်ကို ယက္ခဝတီက ဖမ်းပြီး ပုဏ္ဏကစံအိမ်ထဲမှာ ထည့်ထားတာပါ။ ဆရာကြီးတို့က အကျိုးအကြောင်း လာပြောတော့မှ ကျွန်မသိရတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာ လိုက်လာခဲ့သူ့ကို ဆုံးမရတာပေါ့၊ အခုတော့ ယက္ခဝတီလည်း အထူးပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ ဖော်တပ်တာကို ခံနေရပြီ”

ဟု ပြောပြလေသည်။

“ဒါကတော့ သူ့ကြံ့မာသူ ဖန်တီးတာပဲပေါ့”

“ဒါထက် မောင်က သူ့ကို တကယ်မချစ်ဘူးလား”

“သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ ကိုယ်ချစ်တာက ပညာဝတီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ”

ဟု ပြောသောအခါ ပညာဝတီက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကဲ... ဒီလိုဖြင့်လည်း ကိုယ်တို့ ပြန်ကြရအောင်၊ ဆရာကြီးတို့ သိပ်ပြီးစိတ်ပူနေကြလိမ့်မယ်”

“စိတ်မပူပါဘူး မောင်ရဲ့၊ သူတို့ကို ကျွန်မ သေသေချာချာ မှာထားခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အခုချိန်လောက်ဆိုရင် သူတို့လည်း ညမြင်နေပျောက် ဂူတွေထဲကို ရောက်နေကြရောပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီတစ်ညတော့ ဒီထဲမှာပဲ နေကြရလိမ့်မယ်၊ နောက်ဘစ်နေ့ နံနက်လင်းတော့မှ အပြင်ကို ပြန်ထွက်ကြရမှာ၊ စိတ်ပူပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ မောင်တစ်ယောက်ထဲ နေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း ရှိနေမှာပါ”

ဟု ပြောကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရင်ခွင်ထဲသို့ ဘိုးဝင်လာရာ ပညာဝတီ၏ကိုယ်ကလေးကို ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်။ ထိုညကိုတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တစ်သက် မေ့နိုင်စရာ အချစ်ည ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အချစ်၏နယ်နိမိတ် အဆုံးစွန်အထိ ရောက်အောင်

စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ခွင့်ရခဲ့သောအချစ်သည် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားခဲ့ရုံမက အသည်းမှာ တစ်မိမိမှ ကြည်နူးမှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချိုမြိန်သောအချစ်၏ခံစားမှုက အရာအားလုံးကို နေပျောက်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်း၍ အိပ်ယာမှ နိုးလာသောအခါ အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်ထဲ ရှိနေပြီး ပညာဝတီကို မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့ဖြင့် ထိုအခန်းထဲမှာပင် တစ်ယောက်တည်း နေရပြန်လေသည်။ ညအချိန် ရောက်လာသောအခါ ပညာဝတီ ရောက်လာပြီး သူနှင့်အတူ ရှိနေပြန်လေသည်။

“ကျွန်မက မနက်လင်းတာနဲ့ မှန်နန်းဆောင်ကို ပြန်ပြီး စီမံအုပ်ချုပ်မှုတွေ လုပ်နေရလို့ ညကျမှ မောင့်ဆီကို ရောက်လာရတာပါ။ နောက်ပြီး ယကွဝတီတို့ ရန်ကလည်း မအေးသေးလို့ မောင့်ကို ဒီဂူထဲမှာပဲ ထားရတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မလင်းခင်မှာပင် ပြန်သွားပြန်လေသည်။ နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် မှန်နန်းဆောင်အတွင်းသို့ ယကွဝတီ ဝင်လာလေသည်။ သူမကို မြင်သောအခါ ပညာဝတီက ဒေါသမျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“နင် ကိုယ့်ဆီ လာတဲ့ဧည့်သည်ကို ပုဏ္ဏကစံအိမ်ထဲ ဖမ်းထားတယ် မဟုတ်လား ယကွဝတီ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မတော်၊ ကျွန်မ သူ့ကို တစ်သလုံး ပုဏ္ဏကစံအိမ်အတွင်းမှာပဲ ခေါ်ထားတော့မှာပါ”

“နင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ သူက ငါ့ရဲ့ချစ်သူဆိုတာ နင် မသိဘူးလား”

“အစ်မတော်က သူ့ကို ချစ်ရုံပဲ ချစ်နိုင်တာ၊ လက်ထပ်လို့မှ မရတာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက သူ့ကို ခေါ်ထားလိုက်တာပါ။ အခုဆိုရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူအဆင့်တောင် မကတော့ဘူး။ ဇနီးမောင်နှံဘဝကိုတောင် ရောက်နေကြပါပြီ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့ အစ်မတော်”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ပညာဝတီ၏ဖြူဖွေးသော မျက်နှာလေးမှာ နှင်းဆီရောင်ကဲ့သို့ ရဲရဲနီလာလေသည်။

“နင်လိမ်တာ၊ နင် သူ့ကို လှည့်ဖြားပြီးတော့ သူ့အချစ်ကို ယူခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ နင် မတရားဘူး”

“အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာကို ခိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ မတရားတာ မရှိပါဘူး အစ်မတော်ရယ်”

“အေး... နင်အဲဒီလိုလုပ်တာ ငါလုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ဘိုးတော်ဘုရားကို အသိပေးပြီး ဒဏ်ခတ်ခိုင်းရမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ဒဏ်ထိမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အစ်မတော်က ပညာရှင်မ တာဝန်ကို ယူပြီး အခုလို လုပ်တာကိုသာ သိရင် ပိုပြီးဒဏ်ထိမှာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်လွှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ ယကွဝတီက ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အစောင့်များက ဆရာကြီးသူရရဲ့ခွင့်

ဦးဗန်ကောင်းတို့အား ပညာဝတီထံသို့ ခေါ်လာလေသည်။

“သခင်မ... ကျွန်ုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ် ဆိုတာ သိရပါပြီလား”

“သိရပါပြီ ဆရာကြီး၊ သူ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရပါပြီ၊ သူ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစွာနဲ့ ရှိနေပါတယ်”

“ဘာကြောင့်များ အခုလို ဖြစ်ရတာပါလဲ”

“အန္တရာယ်တစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ရလို့ပါ၊ ဆရာကြီးတို့ သူ့ ကို ကယ်တင်ကြရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုကယ်ရမှာလဲ သခင်မ”

“သူ့ကို ပုဏ္ဏကစံအိမ်ထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားပါတယ်၊ ပုဏ္ဏကစံအိမ် ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဘယ်လို ကယ်ရမလဲဆိုတာပါ ကျွန်ုပ်ပြောပြလို့ပါမယ်”

“သခင်မရဲ့စွမ်းအားနဲ့ ကယ်တင်ပေးလို့ မရနိုင်ဘူး လား”

“ကျွန်ုပ်စွမ်းအားနဲ့ ကယ်တင်ရင် အားလုံးသိပြီး ဒုက္ခ ရောက်ကြမှာစိုးလို့ပါ၊ ဆရာကြီးတို့ သူ့ကို ကယ်ပြီးရင် ဒီမြို့က အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်ကြပေတော့၊ ဒီမှာ ဆက်နေရင် အန္တရာယ် တွေ ကျရောက်လာနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ... မောင်ထင်ကျော် ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုကယ်တင်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ဆရာကြီးရဲ့မိတ်ဆွေကို ပုဏ္ဏကစံအိမ်မှာ ဖမ်းထားပီ တယ်”

“ပုဏ္ဏကစံအိမ်ဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲ”

“ဒီမြို့စွန်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်လိုဏ်ဂူတစ်ခုအတွင်း မှာ ရှိပါတယ်၊ အတွင်းမှာ ကျောက်ဘီလူးတွေ စောင့်နေပါ တယ်၊ သူတို့ကို နှိမ်နင်းဖို့ ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းဖြူ၊ ဂမုန်းနက်သုံးမျိုးနဲ့ စီရင်ထားတဲ့ ဆေးတော်ကြီးကို ပေးလိုက်ပါမယ်၊ နောက် ဆရာ ကြီးတို့ကို ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ အနားမကပ်နိုင်အောင် မနှောင့် ယှက်နိုင်အောင် ဗုဒ္ဓဓာတ်တော်တွေကိုပါ ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ဒီ ဓာတ်တော်တွေကို ယူသွားပြီး နေရပ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဌာပနာ ထည့်ပြီး စေတီတော် တည်ပြီး ကိုးကွယ်ကြပါ”

ဟု မှာကြားလေသည်။

“ပုဏ္ဏကစံအိမ်ထဲကို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လွယ်လင့်တကူ ဝင်လို့ရနိုင်ပါ့မလား”

“အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိပေမယ့် ဆရာကြီးတို့ ဝင်နိုင် ပါလိမ့်မယ်၊ အတွင်းရောက်တဲ့အခါ ပိတ်ထားတဲ့ ကျောက်တံခါး ကြီးကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျောက်တံခါးချပ်ကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ဝတ်ရတနာကို အသုံးပြုပြီး ဖွင့်ရင် အလွယ်တကူ ပွင့်ပါ လိမ့်မယ်၊ အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့မိတ်ဆွေကို ကယ်တင်ပြီး တဲ့အခါ ဒီမြို့ပျောက်အတွင်းက အမြန်ဆုံး အပြင်ကို ပြန်ထွက် နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားကြပါတော့၊

တကယ်လို့ ဆရာကြီးတို့ နေရပ်ကို ပြန်ရောက်ရင်သာ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဗုဒ္ဓဓာတ်တော်တွေကို ဌာပနာပြီး စေတီ တစ်ဆူ တည်ဖို့နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်ဝတ်ရတနာကို ဆရာကြီးနဲ့

အတူပါလာတဲ့ဧည့်သည်ရဲ့လက်ထဲကိုသာ ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်ပေးလိုက်ပါတော့”

ဟု မှာကာ မှန်နန်းရှင်မ ပညာဝတီက ၎င်း၏လက်ဝတ်ရတနာကို ချွတ်၍ ဆရာကြီး သူရဇ္ဇအား ပေးလေသည်။ ၎င်းနောက် ဝမ်းနည်းသုံးမျိုးဖြင့် စီရင်ထားသော ဆေးတော်ကြီးနှင့် ရွှေကြွတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ဓာတ်တော်များကိုပါ ပေးလေသည်။ ထိုသို့ မှာကြားနေစဉ်မှာ သူမ၏မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ ညှိုးလျော်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်အချိန် သွားရမလဲ သခင်မ”

“မနက်ဖြန် နံနက်လင်းတာနဲ့ ညမြင်နေ့ပျောက် ဂူပေါက်ဝက ထွက်လာတာနဲ့ တခါတည်းသာ သွားကြပေတော့ အန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့ရင်လည်း သတိနဲ့သာ ရင်ဆိုင်ပြီး ဒီနေရာက လွတ်မြောက်အောင် သွားကြပေတော့၊ သင်တို့ကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားလေသည်။ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့လည်း မှန်နန်းရှင်မ ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများကို လျှို့ဝှက်စွာ ယူဆောင်၍ မိမိတို့ တည်းခိုရာနေရာသို့ ပြန်လာကြသည်။

အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မိမိတို့ပစ္စည်းများကို လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်း၍ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ညမြင်နေ့ပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာသို့ သွားကြလေသည်။ ဂူပေါက်များသို့ ရောက်သော် မိမိတို့ လေ့လာလိုသော ပညာရပ်များကို

နောက်ဆုံးလေ့လာရခြင်းဖြင့် အရေးကြီးသော ပညာရပ်များကိုသာ ဦးစားပေး၍ လေ့လာကြလေသည်။

ဂူပေါက်ဝတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ အစောင့်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အတွင်းသို့ ခေါ်သွားသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်သွားကြသည်။ ဂူ၏အတွင်းပိုင်း ရောက်သောအခါ ကျောက်သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ဖွင့်၍ သားရေပြားဖြင့် ပတ်ချုပ်ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ကာပေးလေသည်။

“ဒီပစ္စည်းကို သင်တို့အား ပေးရမည်ဟု သခင်မက မှာကြားထားသဖြင့် ပေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ လက်ခံပါလော့”

ဟု ပြောသဖြင့် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးသောအခါ အစောင့်က ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ သားရေအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အတွင်း၌ ကတ္တီပါစဖြင့် ပတ်ထားသော ကြေးဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုပုရပိုဒ်သုံးဆူကို မြင်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းမျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

“ဟန်ကျတာပဲ ဆရာကြီး၊ ဒါ ကြေးဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူပဲ၊ ဒီပုရပိုဒ်ထဲမှာ အဂ္ဂိရတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်နည်းတွေ အားလုံးပါတယ်၊ ကျုပ်တော့ အဂ္ဂိရတ်နဲ့ ကိစ္စပြီးလောက်ပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေရာ ဆရာကြီးက ထိုပုရပိုဒ်များကို သားရေအိတ်အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်ကာ ဦးဗန်ကောင်းအား ပေးလိုက်သဖြင့် လှမ်းယူကာ ၎င်း၏လွယ်အိတ်

ကြီးအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ညလုံး ဂူပေါက်များအတွင်း၌ ရှိသော ပညာရပ်များကို တက်သုတ်ရိုက်၍ လေ့လာကြည့်ရှုကြ ပြီးနောက် နံနက်ပိုင်း အာရုဏ်တက်ချိန် ရောက်သောအခါ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ကြလေသည်။ အလင်းရောင် ရလာသည်နှင့် ဂူပေါက်အားလုံးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွား ရာ ဦးဗန်ကောင်းက ငင်း၏လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ကြေးဖြူပုရပိုဒ်သုံးဆူကို စိတ်မချသဖြင့် လက်ဖြင့် စမ်းကြည့် သောအခါ ပကတိအတိုင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရတော့မှ စိတ် အေးသွားလေတော့သည်။

အခန်း(၁၆)

မြို့ပျောက်ကြီးမှ အိမ်မက်မဟုတ်သော ဒဏ္ဍာရီ

ငင်းတို့နှစ်ယောက်သည် ဂူပေါက်များအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ ကြပြီးနောက် တည်းခိုသည့်နေရာသို့ မပြန်ကြတော့ပဲ မှန်နန်း ရှပ်မ မှာကြားသည့်အတိုင်း မြို့ပြင်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းရှိရာသို့ လာကြလေသည်။

မြို့ပြင်ဘက် ရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပဲ ငင်းညွှန်လိုက်သော ကျောက်နံရံကြီး ရှိရာသို့ ရောက်သွားလေ သည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ နေရာအနှံ့ လိုက်လံ ကြည့်ရှုစဉ် ကြီးမားသော ဂူပေါက်ဝတစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။

ဂူပေါက်ဝ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ သံလျက်ထမ်း
ထားသော ကျောက်ဘီလူးနှစ်ကောင်က စောင့်နေကြသည်။
သူတို့အနေနှင့် ထိုမြို့သို့ ရောက်လာကတည်းက ကျောက်
ဘီလူးများနှင့် မကြာခဏ တွေ့နေရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့မှုတော့
မရှိလှပေ။ သို့စေကာမူ ဂူပေါက်ဝသို့ ဝင်ရန်ပြင်သောအခါ
ကျောက်ဘီလူး နှစ်ကောင်က အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကာ
ဂူပေါက်ဝမှ ပိတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဒီဂူထဲကို သခင်မ အမိန့်မရပဲ ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မရှိပါ
ဘူး”

ဟု အသံဩဩကြီးဖြင့် ပြောလေသည်။

“မင်းတို့သခင်မက ဘယ်သူလဲ”

“ယက္ခဝတီပါ”

“ငါတို့ကတော့ မဖြစ်မနေ ဝင်ရမှာပဲ... ဖယ်ရှားကြ
လော့”

“ကျွန်ုပ်တို့က အမိန့်အတိုင်း စောင့်နေရသူများ ဖြစ်
ပေတယ်။ သင်တို့အစွမ်းဖြင့် ကျော်နိုင်က ကျော်လော့”

ကျောက်ဘီလူးနှစ်ကောင်က လမ်းဖယ်ပေးမည့်ဟန်
မရှိသဖြင့် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက မှန်နန်းရှင်မ ပေးလိုက်သော
ဂမုန်းဆေးလုံးကို ထုတ်၍ပစ်လေရာ အထိတ်တလန့် အော်
ဟစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“လာ... ကိုဗန်ကောင်း၊ အထဲဝင်ကြစို့”

နှစ်ယောက်သား အတွင်းသို့ ဝင်လာကြရာ ကျောက်

နံရံကြီး ပိတ်ဆီးနေသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ နောက်
ထပ် ကျောက်ဘီလူးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ဂမုန်းဆေး
တော်ဖြင့် ရှင်းပြန်ရာ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်လေသည်။

“သူတို့ စောင့်နေတဲ့နေရာက ကျောက်တံခါးပေါက်ဝ
ဖြစ်နိုင်တယ်။ မှန်နန်းရှင်မ ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာနဲ့
ဖွင့်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောကာ လက်စွပ်ဖြင့် ကျောက်နံရံကို ထိလိုက်
သည်နှင့် တက္ခိုက္ခို မြည်သံကြီးဖြင့် ကျောက်တံခါးကြီး ပွင့်သွား
လေတော့သည်။ အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာ
မင်းထင်ကျော်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်... ဆရာကြီးတို့ပါလား”

“မသေလို့သာ ပြန်တွေ့ကြရတာပဲ မောင်ထင်ကျော်
ရေ၊ ကိုင်း... ဒီဂူထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်ကြရအောင်၊ အပြင်
ရောက်မှပဲ အကြောင်းစုံ ပြောပြတော့မယ်”

ဟု ပြောကာ အပြင်သို့ ထွက်ကြကာ ကျောက်တံခါး
ကြီးကို မူလအတိုင်း ပြန်ပိတ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထို့နောက်
ကျောက်ဂူအပြင်သို့ ထွက်ကာ ဝေးရာသို့ သွားကြလေသည်။
တစ်နေရာ ရောက်တော့မှ ရပ်ကာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက
အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟင်... ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီ လာနေတာ ပညာဝတီ
မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမလဲ၊ မင်းကို ဖမ်းထားတာ ယက္ခ

ဝတီပဲ”

“ဒါဖြင့် အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျုပ်တို့သုံးယောက် မှန်နန်းရှင်မြို့ပျောက်ကနေ အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်ကြဖို့ မှာလိုက်တယ် မောင်ထင်ကျော်၊ ဒီမှာ သူပေးလိုက်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာ”

ဟု ပြောကာ ဆရာကြီးက မှန်နန်းရှင်မ ပေးလိုက်သော လက်ဝတ်ရတနာကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အား ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲတွင် လွမ်းဆွတ်သတိရခြင်းနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို တပြိုင်နက် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

နှုတ်ဆက်ခွင့်တောင် မရပဲ ထာဝရ ခွဲခွာခြင်းဖြင့် ခွဲခွာရတော့မှာပါလား ဟူသောအသိက အသည်းနှလုံးကို လောင်မြိုက်စေသည်။ အဝေး၌ လှမ်းမြင်နေရသော မှန်နန်းဆောင်များ ရှိရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေရင်းမှ မျက်လုံးများက ရီဝေလာသည်။

“မောင်ထင်ကျော်... ဒီမြို့ပျောက်ထဲမှာ ကြာကြာ ဆက်နေရင် ကျုပ်တို့အတွက် အန္တရာယ်တွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အမြန်ဆုံး သွားကြရအောင်”

ဟု ဆရာကြီးက သတိပေးတော့မှ စိတ်ကို ထိန်းကာ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရန် ပြင်လေသည်။

“မြို့ပြင်ကို ထွက်တဲ့လမ်း မရောက်ခင် ကျုပ်တို့နောက်ကို အန္တရာယ်တွေ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မှန်နန်းရှင်မ

ပေးလိုက်တဲ့ ဂမုန်းဆေးတော်နဲ့ပဲ ရှင်းပြီးထွက်ရမှာပဲ”

ဟု ပြော၍ ထိုနေရာမှ ခရီးဆက်ရန် ပြင်သည်နှင့် သူတို့သွားမည့်လမ်းဘက်ဆီမှ ကျောက်ဘီလူးများ ရောက်လာရာ ဂမုန်းဆေးတော်နှင့်ပင် ဖယ်ရှားရလေသည်။ သို့သော်လည်း အချို့က နောက်ဆုတ်ရုံသာ ဆုတ်သွားပြီး ရှေ့သို့ တိုးလာရန် ပြင်နေကြလေသည်။

မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာလည်း ယက္ခဝတီ၏ ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်ကို ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ နောက်သို့ ဆုတ်ပြေးလာသော ကျောက်ဘီလူးများကို ယက္ခဝတီက သူ့စွမ်းအားဖြင့် ဖြည့်ကာ တရကြမ်း ဝင်ရန် အမိန့်ပေးနေလေသည်။

ကျောက်ဘီလူးများကလည်း သဲကြီးမဲကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာအထိ ရောက်လာကြပြန်သည်။ မှန်နန်းရှင်မ ပေးလိုက်သော ဂမုန်းဆေးကလည်း ကုန်လေပြီ။

“ဆရာကြီး... ဂမုန်းဆေးကတော့ ကုန်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီမိစ္ဆာတွေ ကျုပ်တို့ကိုတော့ အန္တရာယ် မပြုနိုင်ပါဘူး၊ နှောင့်ယှက်ရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်ကြမှာပါ”

ဆရာကြီး ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကျောက်ဘီလူးများက ၎င်းတို့အနီးသို့ လာသော်လည်း အနားမကပ်နိုင်ပဲ မလှမ်းမကမ်းမှပင် နှောင့်ယှက်ကြလေသည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ၎င်းအိတ်အတွင်းမှ ဓာတ်တော်

ကြာတ်ကို ထုတ်ပြီး လက်ဖြင့် မြှောက်ပြလိုက်သည်နှင့် မလှမ်း
မကမ်းနေရာအထိ ရောက်နေသော ကျောက်ဘီလူးများမှာ
ကြောက်လန့်တကြား နောက်သို့ ဆုတ်သွားသဖြင့် မြို့ရိုးပေါက်
ရှိရာသို့ ရောက်အောင် သွားကြလေသည်။ ထိုအခါမှ ယက္ခဝတီ
မှာ ၎င်း၏ပညာများဖြင့် တားဆီး၍ မရတော့မှန်း သိလေရာ
နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။

“မောင်ရယ်... မသွားပါနဲ့၊ ကျွန်မကို မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့၊
မောင်မရှိရင် ကျွန်မသေရပါလိမ့်မယ် မောင်ရဲ့”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“မောင်ထင်ကျော်... သူ့ကို လှည့်ကြည့်မနေနဲ့၊ ဒီ
မိစ္ဆာမက မင်းကို မာယာတွေနဲ့ လှည့်စားဖြားယောင်းနေတာ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက သတိပေးသည်။ သို့ကြောင့်
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း နောက်သို့ လုံးဝလှည့်
မကြည့်တော့ပဲ မြို့ရိုးပေါက် ရှိရာသို့ အမြန်ရောက်အောင်
သွားကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဓာတ်တော်မွေတော်များ
တန်ခိုးကြောင့် ကျောက်ဘီလူးများနှင့် ယက္ခဝတီမှာ အနား
မကပ်နိုင်ပဲ မလှမ်းမကမ်းမှပင် အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ လိုက်လာ
ကြလေသည်။

“မောင်ရယ်... မသွားပါနဲ့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါ
တယ်၊ ကျွန်မ မောင့်အပေါ်မှာ တကယ်မေတ္တာရှိတာပါ။ မောင်
ကျွန်မကို ထားခဲ့ရင် ကျွန်မသေရပါလိမ့်မယ်”

ယက္ခဝတီမှာ မလှမ်းမကမ်းမှ အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ

လိုက်လာသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တစ်ချက်
ကလေးမှ လှည့်မကြည့်တော့ပဲ ခပ်သုတ်သုတ် လာကြရာ
နောက်ဆုံး မြို့ရိုးတံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

အဝေးမှ လှမ်းကြည့်စဉ်က မြို့ရိုးတံခါးပေါက်ဝမှာ ပိတ်
ထားသော်လည်း အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အစောင့်များက
တံခါးချပ်ကို ဖွင့်ပေးကြသည်။ တံခါးပေါက်ဝနား ရောက်တော့မှ
နောက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သောအခါ ယက္ခဝတီမှာ
နေရာ၌ ရပ်လျက် တစာစာနှင့် အော်ပြောနေရာမှ လဲကျသွား
သည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူတို့တတွေ မြို့ရိုးစည်း အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သော
အခါ ထိုမြင်ကွင်းများမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှုန်ဝါးကာ နောက်
ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ သူတို့နောက်ဘက်မှ
လိုက်လာသော ယက္ခဝတီနှင့် ကျောက်ဘီလူးများသည်လည်း
ကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြင်နေရသော အစောင့်များသည်
လည်းကောင်း၊ ခမ်းနားသော မြို့ရိုးတံခါးပေါက်နှင့် စည်ကားလှ
သော မှန်နန်းရှင်မြို့ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်ပျောက်
ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တတွေမှာလည်း
မူလ၊လာခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တော
နက်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်သွားကြလေတော့သည်။ မှန်
နန်းရှင် မြို့ပျောက်ကြီးမှာ ယခုတော့ဖြင့် အိပ်မက်ပမာ ရှိခဲ့ပြီး
ယခုတော့ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သို့စေ

ကြွတ်ကို ထုတ်ပြီး လက်ဖြင့် မြှောက်ပြလိုက်သည်နှင့် မလှမ်း
မကမ်းနေရာအထိ ရောက်နေသော ကျောက်ဘီလူးများမှာ
ကြောက်လန့်တကြား နောက်သို့ ဆုတ်သွားသဖြင့် မြို့ရိုးပေါက်
ရိုးရာသို့ ရောက်အောင် သွားကြလေသည်။ ထိုအခါမှ ယက္ခဝတီ
မှာ ၎င်း၏ပညာများဖြင့် တားဆီး၍ မရတော့မှန်း သိလေရာ
နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။

“မောင်ရယ်... မသွားပါနဲ့၊ ကျွန်မကို မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့
မောင်မရှိရင် ကျွန်မသေရပါလိမ့်မယ် မောင်ရဲ့”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“မောင်ထင်ကျော်... သူ့ကို လှည့်ကြည့်မနေနဲ့၊ ဒီ
မိစ္ဆာမက မင်းကို မာယာတွေနဲ့ လှည့်စားပြားယောင်းနေတာ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက သတိပေးသည်။ သို့ကြောင့်
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း နောက်သို့ လုံးဝလှည့်
မကြည့်တော့ပဲ မြို့ရိုးပေါက် ရိုးရာသို့ အမြန်ရောက်အောင်
သွားကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဓာတ်တော်မွေတော်များ
တန်ခိုးကြောင့် ကျောက်ဘီလူးများနှင့် ယက္ခဝတီမှာ အနား
မကပ်နိုင်ပဲ မလှမ်းမကမ်းမှပင် အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ လိုက်လာ
ကြလေသည်။

“မောင်ရယ်... မသွားပါနဲ့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပီ
တယ်၊ ကျွန်မ မောင့်အပေါ်မှာ တကယ်မေတ္တာရှိတာပါ။ မောင်
ကျွန်မကို ထားခဲ့ရင် ကျွန်မသေရပါလိမ့်မယ်”

ယက္ခဝတီမှာ မလှမ်းမကမ်းမှ အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ

လိုက်လာသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တစ်ချက်
ကလေးမှ လှည့်မကြည့်တော့ပဲ ခပ်သုတ်သုတ် လာကြရာ
နောက်ဆုံး မြို့ရိုးတံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

အဝေးမှ လှမ်းကြည့်စဉ်က မြို့ရိုးတံခါးပေါက်ဝမှာ ပိတ်
ထားသော်လည်း အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အစောင့်များက
တံခါးချပ်ကို ဖွင့်ပေးကြသည်။ တံခါးပေါက်ဝနား ရောက်တော့မှ
နောက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သောအခါ ယက္ခဝတီမှာ
နေရာ၌ ရပ်လျက် တစာစာနှင့် အော်ပြောနေရာမှ လဲကျသွား
သည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူတို့တတွေ မြို့ရိုးစည်း အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သော
အခါ ထိုမြင်ကွင်းများမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှန်ဝါးကာ နောက်
ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ သူတို့နောက်ဘက်မှ
လိုက်လာသော ယက္ခဝတီနှင့် ကျောက်ဘီလူးများသည်လည်း
ကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြင်နေရသော အစောင့်များသည်
လည်းကောင်း၊ ခမ်းနားသော မြို့ရိုးတံခါးပေါက်နှင့် စည်ကားလှ
သော မှန်နန်းရှင်မြို့ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်ပျောက်
ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တတွေမှာလည်း
မူလ၊လာခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တော
နက်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်သွားကြလေတော့သည်။ မှန်
နန်းရှင် မြို့ပျောက်ကြီးမှာ ယခုတော့ဖြင့် အိပ်မက်ပမာ ရှိခဲ့ပြီး
ယခုတော့ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သို့စေ

ကာမူ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏အသည်းနှလုံးကမူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များအား အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း သိနေလေသည်။

ဘခန်း(၁၇)

အချစ်စစ်နှင့် ဘဝသစ်ကို ရည်ရွယ်

အနီရောင် မှန်နန်းဆောင်၏ခန်းမဆောင်အတွင်းရှိ ယလွန်ပေါ်၌ ယက္ခဝတီ ရှိနေလေသည်။ နံဘေးမှာတော့ ညာဝတီနှင့် မာယာဝတီတို့နှစ်ယောက် ရှိနေကြသည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ယက္ခဝတီ၏အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ မျက်ရည် ဆည်နိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။

“ညီမလေးရယ်... ဘာကြောင့်များ ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် လုပ်လိုက်ရတာလဲကွယ်”

ထိုစကားကြောင့် ယက္ခဝတီက မျက်စိကို အသာဖွင့် ကြည့်သည်။

“ကျွန်မဘဝမှာ အသက်ရှင်နေလို့လည်း ဘာများ အဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာလဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီဘဝကနေ စွန့်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ တကယ်တော့ အစ်မတော် မတရားဘူး ကျွန်မတို့ချစ်ခြင်းကို ခွဲရက်တယ်”

ဟု အပြစ်တင်သော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေသည်။

“အစ်မတော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် သူ့ကို တစ်သက်လုံး လှည့်စားပြီး နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ စိတ်ကိုသာ ဖြေလိုက်ပါတော့ကွယ်၊ သူလည်း အစ်မတော်တို့ကို ကြာရင် မေ့သွားမှာပါ”

“ဒါပေမယ့် သူ့ဆီမှာ အစ်မတော်ရဲ့လက်ဝတ်ရတနာ ပါသွားတယ် မဟုတ်လား၊ အစ်မတော်ကတော့ သူ့ဆီကို အချိန်မရွေး သွားလာဝင်ထွက်နိုင်အောင် လက်ဝတ်ရတနာတို့ တမင်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... အစ်မတော်ကို အထင်မလွဲ နဲ့ ညီမလေး အပြစ်မကြီးစေချင်လို့ သူတို့ကို ဒီနေရာက အခြား ဆုံး လွတ်မြောက်အောင် အကူအညီ ပေးလိုက်တာပါ”

“အစ်မတော်တို့က ကျွန်မရဲ့မေတ္တာကို အထင်သေးကြ တာကိုး၊ ကျွန်မ သူ့အပေါ်မှာ စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီဘဝမှာ ပေါင်းခွင့်မရရင် နောက်ဘဝသစ်မှာ သူ့တွေ့ရအောင်လို့ ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ အစ်မတော်တို့နဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျက်လုံးမှိတ်သွား

လေတော့သည်။ ပညာဝတီနှင့် မာယာဝတီတို့နှစ်ယောက်မှာ အသက်ဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းသွားသော ညီမတော် ယက္ခဝတီ၏ အလောင်းကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ ကျလာရုံမှလွဲ၍ အခြား မတတ်နိုင်ကြတော့ပေ။

ထို့နောက် ယက္ခဝတီ၏အလောင်းကို သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ပုဏ္ဏကစံအိမ်အတွင်းရှိ သလွန်ပေါ်၌ပင် တင်ထားခဲ့လေသည်။ လအနည်းငယ် ကြာသောအခါ ထိုအလောင်းမှာ ကျောက်ဂူအတွင်းရှိ သလွန်ပေါ်မှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

“သူ ဘယ်နေရာကို ရောက်သွားပြီလဲ မာယာဝတီ”

“ကျွန်မအမြင်ပြောရရင်တော့ ညီမတော် ယက္ခဝတီဟာ မူလရုပ်ခန္ဓာနဲ့ပဲ ဘဝပြောင်းပြီး တစ်နေရာကို ရောက်သွားပြီ ထင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ ဘယ်နေရာကို သွားမယ်ထင်သလဲ”

“သူ့ချစ်တဲ့သူနောက်ကို လိုက်သွားပြီလို့ပဲ မှတ်ယူရမှာပါ”

ပညာဝတီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ အချစ်ကြီးလွန်းသဖြင့် လောကီဝိဇ္ဇာဘဝမှ ပြောင်းကာ သာမန်ဘဝဖြင့် ချစ်သူနောက်သို့ လိုက်သွားသော ညီမတော်အား အဆင်ပြေ၍ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေဟုသာ ဆုတောင်းပေးလိုက်မိလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာလည်း မိမိတို့နေရပ်သို့

ပြန်ရောက်ကြပြီးနောက်ပိုင်း အိပ်မက်ထဲတွင် ယက္ခဝတီအား အမြဲတွေ့နေရသည်။ သူမ၏အသံကိုလည်း နားထဲမှာ ကြား ယောင်နေမိလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... သူနဲ့ငါနဲ့က ဘဝခြားသွားပြီပဲ။ ဘယ်လိုမှ တွေ့ဆုံနိုင်စရာ အကြောင်းရှိတော့တာမှ မဟုတ် တာ၊ ငါ့ရဲ့စိတ်က စွဲလမ်းနေလို့သာ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု တွေးတောနေမိလေသည်။ သို့သော်လည်း နောက် ပိုင်းရက်များမှာလည်း နေဆက်ရက်ဆက်ဆိုသလို သူမကို တွေ့ ရသောအခါ မိမိကိုယ်ကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတော့ သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မှန်နန်းရှင် မြို့ပျောက်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ ကြစဉ် လဲကျသွားသော ယက္ခဝတီ၏ပုံရိပ်ကိုသာ ပြန်လည်မြင် ယောင်နေမိလေသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ တွေ့တိုင်းလည်း ယက္ခ ဝတီက မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြင့် အပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ပြော လေသည်။

“မောင်ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ သိပ်ပြီးရက်စက်တာပဲ။ ကျွန်မက အသက်နဲ့ လဲပြီး ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး မောင့်အပေါ်မှာ ချစ်ခဲ့တာပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်မကို မချစ်နိုင်ရင်တောင် ကျွန်မနဲ့ မေတ္တာတွေကို လေးစားသင့်ပါတယ်။ အခုလို ရက်ရက်စက် စက် ခွဲထားခဲ့တာတော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ တော့ ကျွန်မ မောင့်ဆီကို ရောက်အောင် လိုက်လာခဲ့ပါမယ်”

ဟူသော စကားများကိုသာ အမြဲပြောလေ့ရှိလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဆရာကြီးသူရဇနှင့် တွေ့၍ ပြောပြသောအခါ

ဆရာကြီးက...

“ဒါက အစွဲအလမ်း သိပ်ကြီးလွန်းတဲ့လူတွေအတွက် ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ လူတွေမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဝိဇ္ဇာတွေ၊ ပရလောကသားတွေမှာလည်း ဒီလိုစွဲလမ်းမှုမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါ တယ်။ အချို့ဆိုရင် စွဲလမ်းစိတ်ကြောင့် တစ်ဘဝ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဘဝ သုံးဘဝအထိတောင် လိုက်ပြီးပေါင်းသင်းခဲ့ကြတဲ့ သာဓကတွေ ရှိပါတယ်။ အချို့ သူတို့ထက် အဆင့်နိမ့်တဲ့ သိုက် စောင့်တွေတောင် လူသားတွေနဲ့ ပေါင်းဖက်ပြီး သားတွေသမီး တွေ ရတဲ့အထိ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေနိုင်ကြတာပဲ။ သူတို့က သိုက်စောင့်တွေထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာတွေပဲ။ လောကီဝိဇ္ဇာ ဖြစ်နိုင်တဲ့အထဲမှာ လူမှ မဟုတ်ဘူး၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ဂဠုန်၊ ယက္ခတွေလည်း ပါတယ်။ သူတို့ညီအစ်မသုံးဖော်မှာ ယက္ခဝတီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကတော့ ရင့်ကျက်မှု မရှိသေးဘဲ ပုထုဇဉ်စိတ်နဲ့ ထင်ရာလုပ်မယ့်လူမျိုးကွယ်၊ စိတ်မထင်လို့ ဘဝ ပြောင်းပြီး လိုက်လာရင်တော့ အခက်ပဲ”

ဟု ပြောပြလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ထို စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“အဲ... အဲဒီလို ဘဝပြောင်းလို့ ရသလား ဆရာကြီး”

“ဝိဇ္ဇာလောကမှာ အဆင့်နိမ့်တဲ့နေရာက အဆင့်မြင့်တဲ့ နေရာကို ကူးဖို့သာ ခက်တာ၊ အဆင့်မြင့်တဲ့နေရာက အဆင့် နိမ့်တဲ့နေရာကို ပြောင်းတာကတော့ လွယ်ပါတယ်။ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာဘဝက သာမန်လူသားဘဝကို ပြောင်းတာ မရဘဲ

ရုံပါမလား၊ ရဟန်းဝတ်တာ ခက်သလောက် လူထွက်တာ လွယ် သလိုမျိုးပေါ့”

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြသည်။

“တကယ်လို့ သူ့ရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

“မင်းလည်း ခေတ်ပညာတတ် လူရွယ်တစ်ယောက်ပါ။

ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မိုင်ပေါင်း ထောင်ချီဝေးတဲ့နေရာကတောင် လိုက်လာခဲ့ရင်တော့ ငြင်းသင့် မငြင်းသင့် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်းဖာသာပဲ ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

“ဒီလောက်ဝေးလံပြီး ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ခရီးကို သူ တကယ်ရော ရောက်လာနိုင်ပါ့မလား ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် မေတ္တာစိတ် ဦး ဆောင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် သွားရမယ် ဆိုရင်တောင် ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့သာ သူ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ကျရင် မောင်ရင့်ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ချင်ရောက်လာလိမ့်မပေါ့။

ကျုပ်လည်း မှန်နန်းရှင်မ ပေးလိုက်တဲ့ ဓာတ်တော်တွေ ကို ဌာပနာပြီး စေတီတည်ဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ် မောင်ထင်ကျော်ရေ ဘုရားတည်ကာနီးရင်တော့ မောင်ရင့်တို့နှစ်ယောက် ဝိုင်းပြီးကူ ကြရလိမ့်ဦးမယ်နော်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ပြန်သွားလေတော့ သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ဆရာကြီး ပြောသွားသော

စကားများကို စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေမိလေသည်။

နောက်တစ်ရက် ညအိပ်ယာဝင်သောအခါ အိပ်မက် ထဲတွင် မှန်နန်းရှင်မ ပညာဝတီကို ပြန်တွေ့ရလေသည်။ သူမ သည် ယခင်က တွေ့ဖူးခဲ့သည့်အတိုင်း အဖြူရောင်ဝတ်ရုံရှည် နှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ညီမလေးကတော့ ဘဝပြောင်းပြီး မောင်ရဲ့နောက်ကို လိုက်လာနေပါပြီ။ ကျွန်မကိုယ်စား သူ့ကိုပဲ တစ်သက်လုံး ချစ် သွားပါလို့ လာပြောတာပါ။ တကယ်လို့ သူ့ရောက်လာရင် ကျွန်မ ပေးလိုက်တဲ့လက်စွပ်ကလေးကို သူ့လက်မှာ အမြဲဝတ် ပေးထားပါ။ ဒါမှ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတတွေ အချင်းချင်း ဆက် သွယ်လို့ ရကြမှာပါ။ သူ မောင်ရဲ့ဆီကို ပြောင့်ပြောင့်တန်းတန်း နဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်အောင် အဲဒီနေရာကို ရောက် ဖူးတဲ့ လမ်းပြတစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါက ပုဏ္ဏကစံအိမ်အကြောင်း လမ်းညွှန် ပေးခဲ့တဲ့ သစ်ဘီလူးပါပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ပြန်ပျောက်သွားလေသည်။ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲ၌ မိမိစိတ်က စွဲလမ်းမှု လွန်ကဲနေ၍များ ထိုအကြောင်းများကို ထင်မြင်နေမိသလားဟု သံသယ ရှိမိလေ သည်။ နောက်ပိုင်း အတန်ကြာသောအခါ နောက်ထပ် အခြေ အနေ ဘာမှမထူးခြားတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇ ဘုရားတည်ရန်ကိစ္စများကို ဝိုင်းဝန်းကူညီရင်း တဖက်မှလည်း ညမြင်နေပျောက် ဂူပေါက်တစ်ရာမှ ကူးယူလာ

သော ပညာရပ်မှတ်တမ်းများကို ပြန်လည်ပြုစုနေလေတော့သည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ဆရာကြီးသူရလွှာ စေတီတည်ရမည့်နေရာ ရှာတွေ့သဖြင့် မှာကြားသောကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဇော်ကောင်းတို့နှစ်ယောက် သွားကြလေသည်။ နေရာမှာ အခြားမဟုတ်ပဲ အောင်မင်းခေါင်ကွက်သစ်ဟု ခေါ်သော တောင်ကုန်းများ၊ သစ်ပင်သစ်တောများ ထူထပ်သောနေရာပင်ဖြစ်၏။

ထိုနေရာသို့ ရှေးအခါက အဘအောင်မင်းခေါင် ကြွရောက်လာပြီး အုမိဌာန်ဝင်သွားကာ (၁၉၅၄)ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် မွန်ဆရာတော်တစ်ပါး ကြွရောက်လာပြီး သီတင်းသုံးနေထိုင်ကာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာတဝိုက်တွင် အဓိက ပေါများလှသည်မှာ ညောင်ပင်နှင့် ညောင်လန်းပင်ကြီးများ ဖြစ်လေသည်။ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပြီး တောတောင်ထူထပ်ကာ မြွေဆိုးများ ပေါများလှသောကြောင့် မည်သူမှ မသွားဝံ့သောနေရာလည်းဖြစ်၏။

ဆရာကြီး သူရလွှာ ရွေးထားသောနေရာမှာ သစ်ပင်နှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်သော တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေရာကို ကုလားအလုပ်သမားများ ခေါ်၍ ရှင်းလင်းရာ တောင်ကုန်းတစ်နေရာ၌ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို တွေ့ကြရသည်။

ကျောက်ရုပ်မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောင် တစ်ဖက်လုံးဖြင့် သံလျက်ထမ်းထားသော ဘီလူးရုပ်ထုပ်ဖြစ်၏။ ထိုနေရာရောက်တော့ ကုလားများက ဆက်မရှင်းဝံ့ကြတော့ပေ။

“ဘာကြောင့် မရှင်းဝံ့တာလဲ”

“ဒီအရုပ်က ကျွန်တော်တို့ကို မျက်လုံးပြူးပြုလိုက်ပါးစပ်ဖြိုပြုလိုက်နဲ့ လုပ်ပြနေတယ်၊ နောက်ပြီး သံလျက်နဲ့ ခုတ်မယ် တကဲကဲ လုပ်နေတယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။ ထိုကျောက်ရုပ်ကြီးကို နေရာရွှေ့ပြောင်းရန် ပြင်သောအခါ အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြုံကြရလေသည်။ သို့ကြောင့် အခက်တွေ့နေစဉ် တစ်နေ့သ၌ ထိုနေရာသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ များစွာအံ့ဩနေကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာမှာ မှန်နန်းမြို့ပျောက်၌ တွေ့ခဲ့ရသော ယက္ခဝတီမျက်နှာနှင့် တထေရာတည်း တူနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမက ဆရာကြီးကို ဤသို့ပြောသည်။

“ဆရာကြီး... ဒီနေရာက ဘုရားတည်ရမယ့်နေရာ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးတို့ မှန်နန်းမြို့ပျောက်က ခါတ်တော်တွေကို ဌာပနာပြီး စေတီတည်မှာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒီဘီလူးရုပ်က မှန်နန်းမြို့က အစောင့်အရှောက်တွေ”

ရဲ့ဝိညာဉ် ကိန်းနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက စေတီတော်ကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် ရုပ်ထုဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရား တည်ပြီးရင် ဒီအရုပ်ကို ဘုရားရှေ့မှာ ထားပေးပါ”

ဟု ပြောသောအခါမှ သဘောပေါက်မိလေတော့ သည်။

“ဒါထက် မေးပါရစေဦး၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ် အရပ်က လာခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မက ခရီးအဝေးကြီးက လာခဲ့တာပါ။ လူတစ် ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ အခုတော့ တွေ့ပါပြီ”

“ဘယ်သူလဲကွယ့်”

“သူပါပဲ”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ကြည့်ကာ ပြောလေ သည်။ ထိုအခါမှ ဆရာကြီး သူ့ရုဒ္ဓမှာ ကောင်းစွာသဘော ပေါက်သွားကာ...

“အော်... မင်းတောင် ရောက်လာမှပဲကိုး၊ ဒါထက် ဟိုဘီလူးရုပ်ထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ဝိညာဉ်က မင်းနဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်လာတဲ့ သစ်ဘီလူး မဟုတ်လားကွယ့်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ သူကပဲ လမ်းပြပြီး ဒီနေရာ ရောက်အောင် ခေါ်လာခဲ့တာပါပဲ”

“ကိုင်း... မောင်ထင်ကျော်ရေ၊ ခရီးဝေးကတောင် တကူးတက ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကိုတော့ မင်းအနေနဲ့

ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်အောင် ပြုစုပေးဖို့တော့ လိုတာပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း အမှုအယာနှင့် ထိုအမျိုးသမီးကို ကားဖြင့် အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါမှ အကြောင်းစုံ မေးရလေသည်။

“မောင်က ကျွန်မကို ရက်ရက်စက်စက် ထားပစ်ခဲ့ တော့ လူ့ဘဝကို အဆင့်ပြန်ပြောင်းပြီးတော့ မရောက်ရောက် အောင် လိုက်လာခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီလောက် ဝေးလံတဲ့ခရီးကို သာမန်လူတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ လိုက်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့မေတ္တာကို မောင်မယ့်နိုင်သေးဘူးလား”

“ယုံကြည်ပါပြီ ဝတီရယ်၊ စိတ်ထဲမှာလည်း အတော့်ကို အံ့ဩနေမိလို့ပါ။ ကိုယ်အိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

“အချစ်အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လောက်စွန့်စားခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို မောင်သိရင် အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း နားလည်မှာပါ”

“ကိုယ်နားလည်ပါပြီ၊ ဝတီ အခုလို ရောက်လာတဲ့ အတွက် စိတ်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာနေမိလို့ပါ”

“တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ ကျွန်မကို အစ်မတော် ပညာဝတီ မဟုတ်မှန်း သိရင်နဲ့ မောင်ချစ်နိုင်ပြီလား၊ လက်ခံ နိုင်ပြီလားဟင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝတီက ချစ်သူအဆင့်ကို ကျော်နေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာကြောင့် လက်မခံရမှာလဲ၊ လက်ခံနဲ့

မကဘူး၊ တစ်သက်လုံး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ လက်တွဲသွားပါမယ် လို့လည်း ကတိပေးပါတယ်”

“တကယ်ပြောတာလား မောင်ရယ်၊ ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မောင့်အချစ်ကြောင့် လောကီ ဝိဇ္ဇာအဆင့်ကနေ လူ့ဘဝကို ဆင်းခဲ့ရတယ်၊ လူ့ဘဝ ရောက် လို့မှ မောင်နဲ့ မဆုံဖြစ်ကြရင်တော့ တမလွန်ဘဝ သွားရုံပဲ ရှိ တော့တယ်”

“အခုတော့ ဘာမှ စိတ်သောက ရောက်စရာ မရှိတော့ ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝခရီးကို ဖြောင့်ဖြူးသာယာ အောင် ကြိုးစားသွားကြရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်”

ဟု ပြောကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းအခန်း ထဲ၌ သိမ်းဆည်းထားသော ပညာဝတီ ပေးလိုက်သော လက် ဝတ်ရတနာကို ထုတ်ယူလာပြီး ယက္ခဝတီ၏လက်၌ ဝတ်ဆင် ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုလက်ဝတ်ရတနာကို မြင်သောအခါ ယက္ခဝတီမှာ မျက်ရည်များ ကျလာလေသည်။

“ဒါ အစ်မတော်ရဲ့လက်ဝတ်ရတနာ မဟုတ်လားဟင်” ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဒီလက်ဝတ်ရတနာလေးက အစ်မ တော်ရဲ့နှလုံးသားလက်ဆောင်ဆိုရင် မမှားပါဘူး၊ ညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ အစ်မတော်ရယ်”

ဟု ပြောဆိုရေရွတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ ကန် တော့လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူမဝတ်ဆင်ထားသော

လက်ဝတ်ရတနာမှ ထူးထူးခြားခြား အလင်းရောင်များ လင်း လက်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အတန်ကြာတော့ မူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ထို အခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ယက္ခဝတီ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထူပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ကိုယ် ကလေးကို ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ထားလိုက်လေသည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ ဝတီရယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အခုလို လက်တွဲခွင့် ရသွားတာကို သိရင် အစ်မတော် ပညာဝတီက အဝေးကနေပြီး ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်နေမှာပါကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ယက္ခဝတီက ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော် ရင်ခွင်သို့ တိုးဝင်ကာ အားကိုးတကြီးနှင့် ပြန်လည်ဖက် ထားလိုက်လေသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်ရေးသားသော “ယက္ခဝတီ” အမည် ရှိ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနီယာ်ဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တူ။

စာဖြိုး၂၂၄ ။ (၂၀၀၈)၃၄၈၊ ငပြီလ(၁၀)ရက်၊ ငဘကြာနေ့ ၄၄၈(၁၁)၄၃။